

ĐÀO HIẾU

nhà xuất bản
HOÀI NIỆM

VUA MÈO

TRUYỆN DÀI

isach.info

Table of Contents

- Chương 1: Cô Lọ Lem Ở Xóm Chài
- Chương 2: Kẻ Si Tình
- Chương 3: Đồng Chí Đối Tượng Đảng
- Chương 4: Những Huyền Thoại Về Vua Mèo
- Chương 5: Trốn Khỏi Bệnh Viện
- Chương 6: Tử Đạo
- Chương 7: Giang Sơn Hiu Quạnh
- Chương 8: Truyền Thuyết Về Đảo Chim
- Chương 9: Những DI Vật Của Kẻ Tử Đạo
- Chương 10: Hoa Tường Vỹ Trên Sóng
- Chương 11: Lọ Lem Không Về
- Chương 12: Người Hành Khất Bên Kia Đường
- Chương 13: Đi Tìm Trái Tim Của Biển

VUA MÈO

Đạo Hiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Cô Lọ Lem Ở Xóm Chài

Không biết trong lý lịch nàng tên gì, nhưng mọi người gọi nàng là Lọ Lem vì thấy nàng ăn mặc xoàng xĩnh và không mấy khi nghĩ đến chuyện trang điểm.

K

Tuy vậy, nàng là một thiếu nữ có nhan sắc. Các chàng trai thường rình mò theo dõi chỗ ở nhưng nàng lánh mặt họ một cách tài tình. Có kẻ đã theo tới sát bờ biển, bỗng thấy nàng mất hút trong một xóm chài. Có người từng ngồi đợi trên bờ biển từ năm giờ sáng đến tám chín giờ, không thấy bóng dáng, tưởng hôm đó nàng bệnh, bèn về cơ quan thì đã thấy nàng ngồi ở đó rồi. Liên hỏi.

-Cô đến đây bằng lối nào vậy?

-Lối thường lệ.

-Nhà cô ở xóm chài phải không?

-Ở dưới biển.

Lọ Lem tiếp tục đánh máy chữ. Cái máy chữ lớn chạy bằng điện, mười ngón tay lướt nhẹ, tạo ra tiếng kêu lách tách.

Chàng nọ bỏ đi và nói với bạn bè:

-Đó là cô tiên trên trời bị đày xuống trần gian.

Bạn bè gồm bốn năm người ngồi ở quán cà phê dưới gốc những cây nhãn um tùm. Một thanh niên cao lớn ngồi lặng thình trên chiếc ghế mây nghe chuyện một cách phớt tỉnh. Anh ta hút thuốc lá và nhìn ra phía biển. Buổi sáng trời âm u, mặt biển xám xịt, trầm lặng. Anh ta nói:

-Tao có thể nói với tụi bay rằng Lọ Lem là một người cá chính cống. Chính mắt tao đã nhìn thấy cô đùa giỡn với một con cá heo ngoài khơi.

Mọi người nhìn chàng trai với vẻ hoài nghi.

-Mày nhìn thấy lúc nào?

-Lúc chín giờ đêm.

-Mày làm gì ngoài khơi lúc chín giờ đêm?

-Đi câu. Một mình một xuồng nhỏ. Lúc ấy trăng bắt đầu lên và biển lặng. Không có chút gió. Bỗng tao nghe tiếng cười khúc khích của một cô gái. Tao nổi da gà, tắt phụt ngọn đèn dầu và ngồi thụp xuống quan sát chung quanh. Tự nhiên mặt biển nổi sóng, dưới ánh trăng lung linh, tao nhìn thấy cái bụng trắng ngời của con cá heo. Nó phóng lên cao, lấp lóa ánh trăng rồi nhào xuống nước mất dạng. Lúc ấy tiếng cười của cô gái lại nổi lên. Rõ ràng là giọng cười của Lọ Lem. Rồi tao thấy thân hình mềm mại của cô gái hiện ra, lướt đi trên những gợn sóng.

-Thực hay đùa?

-Thực trăm phần trăm.

-Cô ta có mặc gì trên người không?

-Hoàn toàn khỏa thân. Tóc dài, uyển chuyển trong sóng nước trông thật kỳ ảo, lạ lùng.

-Nhưng có thể đó chỉ là một mỹ nhân ngư, đầu người đuôi cá.

-Không phải. Một cô gái. Cô Lọ Lem chứ không ai khác.

-Mày nhận ra tiếng cười à?

-Ừ. Tiếng cười.

-Nhưng tiếng cười có thể bị lầm lẫn.

-Cả giọng nói nữa, anh chàng to lớn khẳng định. Lúc con cá heo bơi đi quá xa, cô gái bèn gọi nó: “Rita! Rita!” rồi nàng huýt sáo, thế là con vật quay trở lại. Lúc đến gần cô gái, nó phóng lên cao che khuất mặt trăng và cái bụng trắng nõn của nó lại sáng lấp lánh. Cô gái cười khúc khích.

Anh chàng vừa theo đuổi cô gái về, ngồi nghe say mê, mắt không chớp, nín thở, người chồm tới, những chàng trai khác thì thích thú quan sát chàng nọ với vẻ châm chọc. Họ không tin câu chuyện kể kia nhưng họ không bài bác, trái lại họ rất thích thú và bịa ra những chuyện khác. Ví dụ:

-Cô ta là con dã tràng hóa thân. Tôi đã theo nhiều lần và thấy cô ấy đi về phía cồn cát. Khi có một cơn gió xoáy thì cô ta biến mất trong cát. Bao giờ cô ta cũng biến mất trong cát.

-Chui dưới cát?

-Dĩ nhiên là không.

-Vậy thì làm sao mày biết cô ta biến vào cát?

-Chắc chắn là cô ta biến mất trước khi ra đến biển. Lúc ấy chạng vạng tối. Thực ra thì cô ta về sớm hơn nhưng vì thấy có người theo dõi nên cô ghé chỗ này chỗ nọ. Mình không nản lòng. Cô dừng thì mình dừng, cô đi thì mình đi. Đến chiều thì cô ra đến cồn cát. Gió thổi lồng lộng, mình nép vô bụi gai. Cô tưởng không còn ai theo nên đi nhanh về phía biển, ngược gió. Tóc bay tơi bời, quần áo cô dán vào da thịt, vậy mà cô lướt nhẹ như

chiếc lá. Mình chạy đuổi theo, cồn cát mênh mông không một bóng cây, không một mái nhà, không một bóng người, thế mà cô ta cứ lướt đi như con diều. Có lúc mình tưởng như cô ta mất hút trong bóng chiều. Mình sợ. Nhưng không thể lui được nữa. Mình chạy bay tới, chỉ còn cách cô có vài thước. Thế là cô quay lại, cười khúc khích. Chợt đâu một cơn lốc xoáy cuộn đến, cát tung mù mịt, cát bắn vào da đầu điếng. Mình phải ngồi thụp xuống ôm mặt một lúc khá lâu. Khi gió lặng, mở mắt ra thì cô gái đã biến mất, còn lại mỗi mình giữa cồn cát tối mịt. Mình cảm đầu chạy, cỏ gai cắt nát bàn chân. Gió cứ hú từng cơn. Rõ ràng là cô ta đã biến mất trong cát như con diều đã tràng.

-Cũng có thể cô ta theo cơn lốc xoáy lên trời.

-Không. Trên trời lúc ấy không có gì ngoài ráng chiều đỏ như máu. Cái màu đỏ ấy làm mình khiếp đảm.

Một chàng trai khác lại nói:

-Tôi thì đuổi theo tận khu rừng. Các bạn có đến đó bao giờ chưa?

-Tôi nhìn thấy nó từ ngoài biển.

-Tôi theo đến tận nơi nhưng không thể xâm nhập vào khu rừng ấy được.

-Vì sao?

-Rắn. Đó là giang sơn của rắn. Không phải chỉ có dưới đất. Cô ta vừa lẩn vào rừng bạch đàn là tôi bám theo liền. Bỗng nhiên từ trên cành cây thòng xuống một con rắn hổ đất. Nó thở phì phì, mang bạnh ra, vươn cổ đến sát mặt tôi. Rồi những tiếng phì phì như thế nổi lên khắp nơi. Cây cỏ xung quanh xao động. Trong bóng chiều mờ mờ tôi nhìn thấy đàn rắn độc đang trườn tới chỗ tôi đứng. Tôi quay đầu chạy. Trời ơi, thế mà cô ấy đi vào rừng thảnh thơi như không.

-Thôi, đừng xạo, một chàng trai có gương mặt khắc khổ, buồn rầu nói, tất cả những gì các anh nói từ này giờ đều xạo hết. Lọ Lem là một cô gái bình thường như mọi cô gái, là bạn của tôi và tôi rất yêu Lọ Lem.

-Nhưng vấn đề là cô ấy có yêu mày không?

-Điều đó không quan trọng. Cũng như chuyện nàng ở đâu, con cái nhà ai đối với tôi không quan trọng.

-Vậy cái gì mới là quan trọng?

-Sự có mặt của Lọ Lem trên đời này là quan trọng. Cũng như sự có mặt của biển trên trái đất.

Người thanh niên cao lớn lúc này cười khẩy, đánh một que diêm và đưa ra giữa mọi người. Anh ta nói to:

-Mặc kệ các vị tin hay không tin, tôi xin thề rằng những điều tôi nói là sự thật.

-Tôi cũng xin thề.

-Xin thề.

Mọi người đều đốt thuốc từ lửa của que diêm ấy, chỉ có chàng trai khắc khổ và si tình kia thì lẳng lặng đứng lên và bỏ đi một mình về phía biển.

o O o

Anh ta là một nhân viên cùng cơ quan với Lọ Lem. Nhà xa, nên buổi trưa phải ở lại. Anh đem cơm theo ăn và nghỉ trưa trên bàn làm việc. Lọ Lem thì chọn cái kho giấy. Đó là một căn phòng rộng thênh thang, giấy cuộn chất cao như núi. Giữa những cuộn giấy khổng lồ trắng tinh ấy là những khoảng trống. Lọ Lem thích nằm ở đó vì giống như nằm trong hang

đá và vì giấy có mùi thơm riêng của nó, gọi cho cô nhớ tới mùi gỗ bạch đàn trong khu rừng mênh mông của cô.

Chàng trai thì nằm và nghĩ về cô gái. Chàng ít khi ngủ được và thường chỉ nằm độ mười phút là trở dậy. Cuối cùng chàng quyết định đến kho giấy để trò chuyện với Lọ Lem. Trước đây chưa bao giờ chàng dám có ý nghĩ táo bạo như thế. Chàng leo lên những cuộn giấy lớn và tìm kiếm những hang hốc. Chàng huýt sáo và nằm rạp xuống chờ đợi. Vẫn im lặng, chàng lại gọi:

-Lọ Lem ơi! Lọ Lem!

Vậy là nghe tiếng cười:

-Xuống đây! Cô gái nói. Tôi biết chỗ anh trốn rồi.

Nhưng chàng vẫn chưa phát hiện ra chỗ của Lọ Lem. Chàng nhảy liêu xuống và ngạc nhiên khi thấy cô đang thay áo. Lọ Lem chẳng có vẻ gì là mắc cỡ. Cô nói:

-Vô đây.

Rồi cô nắm tay chàng kéo vào cái hang nhỏ xíu của mình. Cô gái mới chỉ cài được có một cái cúc áo vì thế chàng thấy thấp thoáng cái rún phẳng lặng và xinh đẹp của cô. Cô gái nói:

-Tôi mắc cột tóc. Anh cài nút áo giúp tôi đi.

Chàng trai run lên và không cài được cái nào cả.

-Sao thế?

-Sợ.

-Sợ gì?

-Không biết sợ gì.

-Có gì mà sợ.

Chàng trai nóng mặt. Lọ Lem tự cài nút áo cho mình rồi bảo chàng ngồi xuống chiếu.

-Anh ăn trưa chưa?

-Rồi.

-Ăn thêm với tôi?

Chàng trai nhìn cô gái dăm dăm và hỏi:

-Người ta nói cô ăn chay phải không?

-Tôi ăn uống bình thường như mọi người.

-Nhà ở đâu?

-Anh giữ lý lịch của tôi mà. Trong đó có ghi địa chỉ.

-Nhưng cô không ở đó. Người ta nói cô ở dưới biển, có người nói cô ở trong cồn cát, người khác bảo cô ở trong rừng bạch đàn. Thế cô ở đâu?

-Tôi ở nhà tôi.

-Hôm nào tôi đến nhà chơi, được không?

-Không được.

-Sao vậy?

-Tôi không thích.

Cô lấy trong gói giấy ra mấy trái xoài chín.

Chàng trai cúi đầu ngẫm nghĩ rồi lại đăm đăm nhìn cô gái. Lại hỏi:

-Lộ Lem theo đạo Phật phải không?

-Không theo đạo gì cả.

-Sao ăn chay trường?

-Có ăn chay đâu. Nhưng tôi thích trái cây.

Chàng trai lại im lặng. Chàng thở dài, mặt buồn hiu, khốn khổ. Lại nói:

-Này, Lộ Lem.

-Gì vậy?

-Cô có yêu ai chưa?

-Yêu để làm gì?

-Yêu thích lắm Lộ Lem ạ. Cũng giống như tôi yêu cô vậy. Tức là thấy nhớ. Muốn gặp gỡ nói chuyện. Nhất là nhớ. Nhớ lắm.

Lộ Lem đang gọt xoài chợt ngừng tay nhìn sững chàng trai.

-Sao anh không cho tôi hay?

-Tôi sợ cô giận.

-Không giận đâu. Có gì anh cứ nói, tôi sẽ giúp.

-Vậy thì tôi yêu cầu thế này nhé, cô đừng ngồi ở góc phòng mà ra ngồi gần hành lang.

-Chi vậy.

-Để mỗi lần tôi đi ngang qua có thể nhìn cô được.

-Anh thấy tôi đẹp lắm hả?

-Đẹp.

-Tôi cũng thấy tôi đẹp.

Cuộn giấy rung rinh, tiếng ai thở nặng nhọc. Hai người cùng ngược nhìn, thấy một cái mặt đàn bà sồn sồn khô đét hiện ra.

-Ai nói chuyện gì rầm rì vậy?

-Dạ em đây, chị Mỹ. Chàng trai nói.

-Cậu vô kho giấy làm gì?

-Em có chuyện cần bàn với cô Lọ Lem một tí.

-Chuyện gì để đến giờ làm việc hãy bàn. Đây là chỗ đàn bà con gái ta nghỉ trưa, cậu mò vô làm gì?

Lọ Lem mút hột xoài, mặt dính quanh mép:

-Em gọi anh vô đây, chị Mỹ ơi.

-Tôi không nói chuyện với cô, cô bé dở hơi à. Còn bây giờ thì tôi bảo cậu đi ra. Có đi không?

Chàng trai chu mỏ lại chọc que bà và chạy trốn mất biệt sau các cuộn giấy lớn. Bà Mỹ tức điên lên, quay ngoắt người lại, cuộn giấy rung rinh và từ từ lẩn đi.

-Ồi! Ổi! Chặn nó lại, Lọ Lem ơi! Chặn nó lại giúp chị với.

Lọ Lem bước đến bên cuộn giấy và thay vì chặn nó, cô cứ thong thả đi theo nó, vừa đi vừa ngắm nhìn người đàn bà đang cuống cuồng, giữ thẳng bằng, cô nói:

-Chị hãy tưởng tượng mình là con chuột bạch đang quay vòng, chị sẽ thấy rất thích thú. Nhanh một tí nữa nhé?

Lọ Lem đẩy nhẹ một cái, vỗ tay cười như trẻ con.

o O o

Hôm sau chàng trai lại đột nhập vào kho giấy. Lọ Lem đi chợ chưa về nên chàng trai chiếu ra và nằm xuống, lúc ấy chàng mới biết là ngay trên đầu mình có một sợi dây căng giữa hai cuộn giấy, ở giữa treo một cái quần xoa màu đen, chàng ngắm nó rồi nghiêng người sờ soạng trong đồng hồ đặc linh kinh mà Lọ Lem vớt bừa bãi chung quanh chỗ nằm. Mấy cái cuộn tóc bằng nhựa, hộp xà bông, cái ly uống nước. Ở mép chiếu tự nhiên lòi ra mấy tờ giấy bạc. Chàng moi trong xó ra thấy rải rác chỗ này vài trăm, chỗ kia năm bảy chục, chỗ nọ vài ngàn, khi thì tiền lẻ, khi thì tiền chẵn, bạc mới bạc cũ lẫn lộn nhàu nát. Chàng gom lại được hơn bảy ngàn và bó lại một bó cất trong gói của Lọ Lem. Lúc cô đi chợ về chàng nói:

-Tôi đến xem cô có tiền mượn đỡ vài ngàn.

Lọ Lem đặt gói giấy xuống chiếu, moi tìm trong xó một lúc:

-Tôi để lộn đâu đó, lát tìm cho.

-Thế cái gì trong gói vậy?

Lọ Lem cười:

-A, tôi cất trong bao gói mà tôi lại quên.

Cô lôi gói bạc ra, không hề ngạc nhiên. Cô tháo cọng thun, thả xấp bạc ra chiếu.

-Chắc chắn là hơn hai ngàn. Lộ Lem nói.

-Tiền của cô mà cô không biết là bao nhiêu à?

Lộ Lem lấy trái cây để lên chiếu rồi đưa hai ngàn cho chàng trai. Chàng bỏ tiền vào túi mình rồi lấy dao gọt vỏ trái cây. Lúc hai người đang ăn đu đủ thì phía ngoài kho giấy có tiếng bước chân đi qua đi lại và tiếng đặng đặng. Lộ Lem lấy một trái cam bảo chàng trai đem đưa cho bà Mỹ nhưng khi chàng vừa ló đầu ra khỏi những cuộn giấy thì người đàn bà đã quay mặt và bỏ đi thẳng lên lầu.

Hôm sau chàng trai bỏ năm ngàn trong cái phong bì, đưa cho Lộ Lem:

-Trả cô hai ngàn.

Lộ Lem bỏ phong bì vào xách tay. Chàng trai hỏi cô đã đi chợ chưa. Lộ Lem bảo chưa và họ rủ nhau đi. Cô đến hàng trái cây quen thuộc và mua một ít sa-pô-chê, măng cầu dai và hạt dẻ. Lúc tính tiền người bán hàng nói:

-Cô cho hai ngàn.

Lộ Lem móc cái phong bì trao cho người đàn bà rồi kéo tay chàng trai đi. Chàng hỏi:

-Mua trái cây hết bao nhiêu vậy?

-Hai ngàn.

-Nhưng trong phong bì có năm ngàn.

Chàng trai kéo tay Lộ Lem nhưng cô đã gỡ ra, nói:

-Thôi đi về. Ngày mai sẽ đòi.

Hai người lại chui vô cái hang của mình và ăn trưa với nhau. Ăn xong Lọ Lem bảo chàng trai kiếm cái quạt. Chàng nhìn quanh quất một lúc, cuối cùng lôi từ trong kệ ra một cái quạt giấy. Lọ Lem nằm sấp xuống chiếu và bảo chàng trai.

-Anh quạt cho tôi đi.

Chàng ngồi xếp bằng bên cạnh cô gái và quạt. Chỉ một lúc sau Lọ Lem đã ngủ.

VUA MÈO

Đạo Hiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Kẻ Si Tình

Buổi họp phòng kế hoạch kéo dài vì hôm nay góp ý lãnh đạo phòng. Những người ưa đấu đá thì thích cuộc họp này nhưng chàng trai và Lọ Lem thì không. Cô ngồi trong góc phòng không nói gì cả, khi phiên họp bắt đầu được chừng mười phút thì cô đã ngủ rồi, tựa lưng vô tường, đầu ngoẻo sang một bên.

B

Chàng trai đến ngồi cạnh Lọ Lem quạt cho cô và đồng thời che cho cô để mọi người và nhất là trưởng phòng Lê Thăng khỏi nhìn thấy. Ông ta vừa đọc xong bản tự nhận xét và moi trong tập bìa cứng ra một tờ giấy khác:

-Còn đây là bản quy định chức năng và quyền hạn của trưởng phòng kế hoạch, tôi xin đọc để các đồng chí tham khảo. Điều một: Trưởng phòng kế hoạch là người... có quyền...

Chàng trai vừa quạt vừa ngắm Lọ Lem. Không có cái gì trên đời này sánh được với vẻ thanh thản trên gương mặt cô lúc này. Đôi mi khép lại, vầng trán phẳng lặng, môi phớt hồng. Lọ Lem là con của ai vậy, ở đâu đến đây và mai kia sẽ đi về đâu? Cô sống trong rừng hay dưới lòng biển hay trong động cát? Hay tất cả chỉ là bịa đặt, chỉ là trò đùa của bọn trai trẻ?

Chàng thoáng nghe những tiếng xì xào bàn tán của những người ngồi quanh chàng, dường như họ đang bình phẩm về quyền hạn của trưởng phòng. Bản quy định độ vài trang đánh máy, trưởng phòng Lê Thăng đọc chừng ba phút là xong, ông đặt tờ giấy xuống bàn.

-Bây giờ mời các đồng chí góp ý.

Không khí trở nên nặng nề. Không ai có ý kiến gì cả. Độ ba bốn phút sau mới có vài người giơ tay phát biểu. Đầu tiên là bí thư chi bộ, tiếp theo là bí thư chi đoàn rồi đến thư ký công đoàn. Không ai trực tiếp ca ngợi trưởng phòng nhưng họ ca ngợi tinh thần đổi mới, họ bày tỏ sự kỳ vọng về một cơ chế mới, một tác phong làm việc mới.

Lúc này bà Mỹ mới đứng lên có ý kiến:

-Tôi thì trái lại, tôi cho rằng đồng chí Thăng là một người hẹp hòi ích kỷ. Mấy năm qua đồng chí ấy đã tìm cách ngăn không cho tôi vào Đảng mặc dù tôi đã từng bị địch bắt và tra tấn hết sức dã man (bà bắt đầu sụt sịt khóc.) Chính vì thế mà sức khỏe tôi rất kém, gia đình vất vả nhưng lúc nào tôi cũng tin tưởng...

-Thôi, bu ơi! Sao bu cứ ca sáu câu đó hoài vậy?

Một chị ngồi kế bà Mỹ giựt giựt áo bà để bà tắt máy, nhưng đó là cái máy tự động. Đã mở rồi thì khó mà tắt nổi. Những người trong cơ quan đã quen với chương trình phát thanh này nên bắt đầu lấy sách ra đọc, lấy len ra đan áo. Bà Mỹ lại tiếp:

-Đồng chí Thăng đã trù dập tôi trong suốt mấy năm nay. Đồng chí ấy phê bình tôi nào là nhỏ nhen, ganh tỵ, nhưng chính bản thân đồng chí ấy là một người...

Một cô gái ngồi đối diện bà nổi sùng cắt ngang:

-Chị ngồi xuống đi. Chị nói dai quá, có nhiều người cũng đang cần phát biểu đây.

Bà Mỹ tức điên lên, tay nắm lại thành nắm đấm:

-Cô Thu có quyền gì mà cấm tôi? Cô sợ tôi nói về quan hệ giữa cô và đồng chí Thăng phải không?

Thu chỉ mặt bà Mỹ:

-Ê, mẹ khùng! Nói bậy bạ ăn đòn bây giờ.

Tình hình có vẻ gay cấn. Trưởng phòng Lê Thăng nhảy vào can thiệp:

-Tôi nhắc để chị Mỹ và chị Thu lưu ý nhé. Đây là phiên họp góp ý lãnh đạo, các chị nên phát biểu có trách nhiệm một tí. Không phải ai muốn nói gì thì nói ở đây đâu.

Chị bí thư chi bộ khều bà Mỹ, nói nhỏ vào tai:

-Đang trong thời kỳ phấn đấu, sao chị phát biểu tùm lum vậy. Anh Thăng là người ủng hộ chị vô Đảng đấy.

Bà Mỹ ôm ngực, ngã xuống đất. Mọi người hoảng hốt la lên:

-Xiu, xiu! Gọi xe cấp cứu!

Cuộc họp tan rã một cách nhanh chóng. Trong căn phòng rộng thênh thang bây giờ chỉ còn chàng trai đang quạt cho Lọ Lem ngủ. Nhưng cô đã mở mắt, Lọ Lem cười và hỏi:

-Họ đã về hết?

-Biến mất hết. Lọ Lem đi uống cà phê với tôi nhé?

BIA SACH 01Họ lén leo qua cửa sổ theo ngõ sau chuồn ra đường. Họ ngồi ở quán cà phê Cây Nhãn hơn một tiếng đồng hồ thì chiều xuống, chàng trai xin phép đưa Lọ Lem về nhà, cô nói:

-Được. Nhưng tới cồn cát thì anh phải về.

Vậy mà lúc đến cồn cát chàng lại không muốn về. Chàng trai ngồi bệt xuống đất như đứa trẻ con đòi mẹ. Lọ Lem bảo:

-Anh về đi.

-Thì Lọ Lem cứ về đi. Tôi ngồi đây tôi chơi.

-Chơi với ai?

-Chơi với những vết chân của cô.

-Đừng có lãng mạn. Ở đây ma nhiều lắm đấy.

-Thế thì tôi sẽ chơi với những con ma.

Lọ Lem đến trước mặt chàng trai:

-Đừng có nhõng nhẽo. Tôi bảo anh đứng lên đấy.

Rồi cô nắm tay chàng trai kéo lên. Lúc ấy có một cơn gió nhẹ và chàng trai chợt nhìn thấy mặt trăng nấp sau lưng Lọ Lem vừa ló ra, bóng của nó lung linh, viền qua thân cô, sáng lên trên những sợi tóc bay lất phất. Lọ Lem cũng ngạc nhiên về sự xuất hiện của mặt trăng, nàng quay lại và ngẩng mặt nhìn. Đám mây đen đã bay cách xa cái vầng sáng rực rỡ ấy và rơi dần xuống biển. Khi nó hoàn toàn mất hút trong sóng thì biển sáng lên như dải lụa rập rình ai căng giữa đất và trời.

07Cô chạy ra gần sát mé nước chàng trai đuổi theo bèn gót, đến khi chân chàng chạm phải những bọt nước mát rượi chàng mới dừng lại. Lọ Lem lùa hai bàn tay sau gáy, rải tóc ra, mặt ngược lên cao, hai cái vú căng tròn dưới ánh trăng ngời ngời.

-Anh thích tắm không? Lọ Lem hỏi.

-Tôi chưa tắm biển ban đêm bao giờ.

Lọ Lem không nhìn anh nữa, cô lặng lẽ cởi áo và vì cô không bao giờ mặc nịt vú nên ngực cô phô ra dưới ánh trăng, sáng ngời lên. Chàng trai lùi lại một chút để ngắm cô gái. Khi cô hoàn toàn khỏa thân thì chàng quỳ xuống dưới cát. Lọ Lem quay sang, hỏi:

-Anh làm gì vậy?

-Cô đẹp quá, Lọ Lem ạ.

-Anh thấy tôi khỏa thân đẹp hơn lúc mặc quần áo à?

-Như là thần tiên.

Lọ Lem đến trước mặt chàng trai đang quỳ và nói:

-Không có gì lạ cả. Nếu anh khỏa thân anh cũng sẽ đẹp như thế. Anh đứng lên nào!

Chàng trai đứng lên. Lọ Lem cởi cúc áo cho chàng và đặt bàn tay của mình lên vòng ngực của chàng trai.

Cuối cùng chàng vẫn giữ lại cái quần lót và Lọ Lem nắm tay chàng kéo xuống nước. Hai người bơi ra thật xa. Lọ Lem lướt tới bằng những dải uyển chuyển mềm mại. Chàng trai hỏi:

-Con cá heo của cô đâu?

-Cá heo nào?

-Con Rita đấy.

Lọ Lem té nước lên không, nước bắn cả vào mặt chàng trai. Cô nói:

-Các anh buồn cười quá. Tại sao lại cứ thêu dệt bao nhiêu chuyện về tôi như thế? Tôi chỉ là một nhân viên đánh máy tầm thường mà thôi.

-Nhưng cốt cách của cô không tầm thường. Tại sao cô không cho ai biết chỗ ở của mình vậy?

-Đó là bản năng tự vệ của phái nữ.

-Không phải. Cô khác hẳn mọi người.

13Lọ Lem lướt người tới bằng những dải buộc chàng trai phải bơi theo và không thể nói chuyện được nữa. Tới lúc cô nằm ngửa ra thì chàng trai mới dừng lại. Hai người nằm cạnh nhau nhìn những đám mây mỏng trôi dạt từ phương nào đến. Lúc này chàng có ý định nắm bàn tay của Lọ Lem, chỉ có thể mà chàng run lên, chàng liếc nhìn cô, lại nhận ra cái rốn phẳng lặng tuyệt đẹp hôm nào. Dưới đó chút xíu là một mảng đen mượt mà, ánh lên vẻ đẹp rực rỡ của những tinh thể than đá. Cuối cùng chàng tìm được ngón tay út của Lọ Lem chìm dưới mặt nước và chàng nắm chặt lấy nó.

-Lọ Lem ơi, cô có yêu tôi không?

-Yêu để làm gì?

-Cũng giống như cô yêu biển vậy.

-Nhưng biển có nhìn tôi giống như anh nhìn tôi đâu.

-Nhưng biển cũng thích ôm cô vậy.

-Biển ôm tôi một cách hồn nhiên còn anh thì run lên dù mới chỉ chạm vào ngón tay. Anh thấy tôi có run lên đâu.

-Tại vì tôi không đủ sức để làm Lọ Lem xúc động. Cô xúc động về những điều gì vậy?

-Về mọi điều đẹp đẽ.

-Mối tình của tôi đối với cô không đẹp đẽ sao?

Lọ Lem bật cười, tiếng cười trong trẻo, vang đi rất xa trên mặt biển bát ngát. Lúc này gió rất mong manh, biển im lặng đến nỗi một cử động nhỏ của chàng cũng làm cho sóng róc rách và những bọt nước vỡ quanh mình thì rào rào như tiếng tằm ăn dâu. Chàng hỏi:

-Sao cô im lặng vậy?

-Anh đừng hỏi tôi về tình yêu nữa, tôi sẽ bỏ anh một mình.

Chỉ nghe tiếng quẫy nước và cô gái mất tăm. Chàng trai giật mình lật người lại hoảng hốt vì nhận ra mình đã ở quá xa bờ. Chàng không còn nhìn thấy những đóm sáng của xóm chài nữa, chàng không tài nào định hướng được.

Chàng gọi:

-Lọ Lem ơi! Đừng có đùa như thế.

Tiếng chàng lan toả trên biển phẳng lặng. Trăng sáng vắng vặc.

-Lọ Lem ơi!

Lại nghe tiếng quẫy nước đằng sau lưng, chàng quay lại thì đã thấy cô gái hiện ra ngay bên cạnh mình.

-Thôi, đi vào. Cô nói.

Họ đã ra cách bờ hơn hai cây số. Khoảng cách ấy đối với chàng trai khá xa và chàng phải gắng sức lắm mới theo kịp cô gái.

Họ ngồi nghỉ mệt trên cát. Đêm mùa hạ nồng nàn như vòng tay ấm áp lúc gần sáng. Chàng không dám nhìn cô gái khỏa thân nữa, chàng nhìn những hạt cát ánh lên trên da thịt mình. Lọ Lem hỏi:

-Anh thấy tôi đẹp không?

-Đẹp lắm.

-Tôi cũng thấy tôi đẹp.

-Tôi đưa cô về nhà nhé?

-Không. Những đêm trăng thế này tôi thích ngủ trên bãi biển. Anh về đi.

-Không về. Tôi sẽ ở đây canh cho cô ngủ.

-Anh không ngủ à?

-Không. Tôi không quen ngủ trên bãi biển.

-Anh đi tìm quần áo cho tôi đi. Lúc này tôi ướt đầu đấy.

Chàng trai đứng lên đi loang quanh tìm kiếm. Lọ Lem nằm xuống cát và nhắm mắt lại. Khi chàng trai tìm được quần áo và trở lại thì cô đã ngủ say, hiền lành như một sinh vật bé nhỏ, xinh xắn của biển cả. Chàng nhẹ ngời xuống một bên, lấy áo của mình đắp qua người nàng. Còn quần áo của Lọ Lem thì chàng trai ôm vào ngực mình, ngời bó gối, dăm dăm nhìn ra khơi.

VUA MÈO

Đạo Hiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đồng Chí Đối Tượng Đàng

Bà Mỹ đứng ở ngoài nhưng có thể đánh hơi được những chuyện xảy ra trong kho giấy, không phải chỉ căn cứ vào tiếng động mà còn căn cứ vào mùi nữa. Giờ này thì kho giấy im phăng phắc mà cũng không nghe thấy mùi thơm trái cây, chẳng biết buổi trưa hai người đi đâu. Bà leo qua các cuộn giấy, chui tọt vô cái hang của Lọ Lem. Trên chiếc chiếu không có gì ngoài mấy cái cuộn tóc bằng nhựa. Trong góc còn một trái đu đủ chín cây, một con dao inox và một cái ca nhựa. Bà giở một góc chiếu lên, thấy có một xấp bạc năm trăm, đếm được tám tờ. Giở một góc khác thấy một chiếc quần lót phụ nữ còn mới tinh, góc thứ ba không có gì, góc thứ tư thấy có một bao thuốc lá xẹp lép. Trong cái hộc giữa ba cuộn giấy chồng lên nhau bà ta tìm thấy một cuốn sổ tay bìa đen khá đẹp. Bà lôi nó ra, lật từng trang nhưng bên trong chỉ có những hình vẽ mà không có chữ nào cả. Đó là những phác thảo bằng bút chì về vô số các sinh vật biển. Có những loài rất lạ bà chưa trông thấy bao giờ. Giữa cuốn sổ là bảy tám trang vẽ toàn chim với nhiều dáng điệu khác nhau, lúc bay lúc đậu lúc sắp cất cánh, sắp hạ cánh, lúc tha mồi, mớm mồi... cuối cùng là những phác thảo về những bãi lau sậy, về cồn cát với những bụi gai, những khóm hoa bòn bòn và biển, và ghềnh đá, sóng.

B

Bà Mỹ hy vọng tìm được một cuốn nhật ký vì thế những hình vẽ nhăng nhít ấy làm bà bực mình, bà ném trả nó vào trong hộc và chui ra khỏi hang, nhưng ngay lúc ấy bà nhớ tới cái quần lót ở dưới góc chiếu, tự nhiên bà quay lại, lật góc chiếu lên cầm lấy cái quần lót màu hoàng yến sáng ngời, nhét vội vào túi.

Ngoài bà Mỹ ra, chuyện ấy không ai biết cả. Lọ Lem cũng không biết, thậm chí cô cũng không biết là mình đã mất cái quần lót. Ba bốn hôm sau bà gặp Lọ Lem, sẵn tới nói chuyện để dò xem thái độ của cô nhưng cô vẫn cười như mọi ngày. Bà lại tìm cách đến gần chàng trai để dò xét nhưng chàng trai hầu như cũng không biết gì về chuyện đó. Bà rất yên lòng.

DOI TUONG DANGSau vụ đụng độ với Lê Thăng bà trở nên dè dặt hơn, bà thường lân la trò chuyện với người này người kia, hay lui tới thăm hỏi những gia đình có con mọn, có chồng đi bộ đội hay những người đang đau ốm. Những chuyển biến của bà biểu lộ rất rõ, ai trong cơ quan cũng đều nhận thấy nhưng trong buổi họp góp ý đối tượng đảng thì chẳng có ai ủng hộ việc kết nạp đảng cho bà ta. Đó là điều rất bất ngờ đối với bà và đối với cả giám đốc.

Mấy hôm sau, giám đốc gọi chàng trai lên:

-Tôi nghe nói mỗi buổi trưa cậu thường vô chỗ ngủ của cô Lọ Lem phải không?

-Dạ có.

-Cậu vô đó làm gì vậy?

-Vô nói chuyện chơi. Tụi cháu thân nhau lắm.

-Nhưng thân ở đâu thì thân chứ ngay giữa cơ quan đâu có thân kiểu đó được.

-Chú Ba nói kiểu gì?

-Cậu nhào vô lúc cô đang thay đồ phải không?

-Cô ấy chỉ nhờ cháu cài giúp cái nút áo.

-Thế cậu có quạt cho cô ngủ không?

-Có.

-Chỉ có vợ chồng người ta mới làm cử chỉ đó, cậu hiểu không? Cậu nói thực đi. Cậu ngủ với nó rồi phải không?

Chàng trai kêu lên:

-Chú nói gì vậy?!

Giám đốc vung vẩy bàn tay để tắt đóm lửa trên que diêm, ông nói:

-Trong cơ quan mọi người đều nghĩ như vậy. Có phải ý riêng của tôi đâu.

-Nhưng đó là những lời lẽ thô bỉ. Không thể dùng những lời lẽ như vậy đối với Lọ Lem. Chú biết gì về cô ấy?

-Cậu cho là cậu hiểu cô ấy?

-Đúng vậy. Cô ấy là một thiếu nữ khác thường. Cô ấy sống rất hồn nhiên. Trong sạch về thân xác, về tình cảm. Ở Lọ Lem không hề có tình yêu trai gái đâu.

-Vậy khi bảo cậu quạt, cô ta có dụng ý gì?

-Chẳng hề có dụng ý gì. Đó chỉ là tình bạn, là sự tin cậy, là sự trong sáng tuyệt đối. Khi cô ấy thích khóa thân, cô ấy có thể khóa thân trước mặt bạn, có thể tắm mưa trần truồng như đứa trẻ con.

-Cô ấy đã làm như thế trước mặt cậu à?

-Ngay cả trước mặt chú có lẽ cô ấy cũng làm như thế được nếu lúc ấy cô thích.

Giám đốc thở dài, ngán ngẩm:

-Tôi cho rằng một dạng người như thế cũng dễ hiểu thôi. Một loại phóng túng.

-Không phải đâu. Cô sống hồn nhiên như cỏ cây, như mây như gió, như sóng biển, muốn dữ dội thì dữ dội, muốn hiền hòa thì hiền hòa, khi vui thì cười khi buồn thì khóc.

-Tôi cho rằng cậu dùng cái trí của cậu để thù ghét về Lọ Lem, thực ra trường hợp của cô ấy đơn giản hơn nhiều. Thôi được, cậu về đi. Dường như cậu đang bức tôi thì phải?

-Cháu buồn vì không ai hiểu cô ấy.

-Không phải chỉ có lý do ấy. Tôi biết cậu chống tôi mà.

Chàng trai đứng lên, và trước khi quay đi, chàng nói:

-Khổ thay, suốt đời cháu chỉ muốn đứng về phía những kẻ đang sa cơ thất thế.

VUA MÈO

Đạo Hiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Những Huyền Thoại Về Vua Mèo

Chiếc xe du lịch lùn như con cóc ấy khi ra đường ai cũng biết. Nó nổ máy mà như nó cười. Tiếng còi của nó lạnh lót, chói tai. Lọ Lem không quay lại nhưng biết nó đã dừng ngay sát cô.

C

Trưởng phòng Lê Thăng thò đầu ra cửa xe:

-Lên đi! Anh chờ ra chợ.

Lọ Lem ngồi ở ghế trước.

-Lọ Lem này, Thăng khều vai, người ta đồn tôi bồ với cô Thu, em có tin không?

-Ai đồn?

-Em không biết à?

-Không. Nhưng anh thích chị Thu hả?

-Anh thích em.

-Nhiều người nói thích em, nhưng em chẳng thích ai cả.

-Ví dụ như anh hôn em ngay bây giờ, em có thích không?

Lọ Lem cười, nhìn ra công viên. Xe đang chạy vòng qua đây, dưới bóng những cây xanh mát, rải rác những ghế đá. Buổi trưa công viên vắng người. Đường quanh công viên trải nhựa phẳng phiu. Thằng cho xe chạy nhanh, lả lướt, bay bướm. Lọ Lem chỉ ngồi cách có vài gang tay, anh ta đột ngột vít đầu Lọ Lem xuống mà hôn. Lọ Lem hoảng hốt vùng ra, xe lạng tay lái đâm vô lề, húc ngã chiếc ghế đá, gây tiếng động rất lớn.

Thằng thất sắc nhảy xuống xe. Đầu xe bẹp dúm, kính vỡ nát. Nhưng Lọ Lem chỉ chú ý đến người đàn ông đang nằm bất tỉnh trên cỏ. Cô chạy đến bên nạn nhân, đặt tay lên chỗ trái tim, cô mơ hồ cảm thấy nó đang đập yếu ớt.

Đó là một người đàn ông trung niên ăn mặc xoàng xĩnh. Ông ta nằm bất động, hai mắt nhắm nghiền. Thằng luống cuống, dáo dác ngó chung quanh không biết phải làm gì, đến khi Lọ Lem nâng đầu nạn nhân dậy thì anh mới luồn tay vô hai chân ông ta và khiêng ra xe. Lọ Lem ngồi phía sau, đặt đầu nạn nhân lên đùi mình còn Thằng thì lái.

Khi làm thủ tục nhập viện, người y tá hỏi:

-Nạn nhân tên gì?

Không ai biết. Thằng lục tìm trong túi nạn nhân thấy chỉ có vài trăm bạc, ngoài ra không có giấy tờ gì cả.

-Anh chị là gì của nạn nhân?

-Không quen biết. Thằng nói.

VN 02Cô y sĩ trẻ đứng kế bên, lấy một cọng chỉ nhỏ để sát mũi nạn nhân rồi cởi nút áo ông ta, đặt ống nghe lên ngực. Khi cô bỏ ống nghe ra thì thấy trên ngực trái của nạn nhân có xăm hai chữ nhỏ bằng đầu ngón tay: VUA MÈO.

Cái tên ấy làm mọi người mỉm cười, tuy vậy cô y tá vẫn ghi vào hồ sơ bệnh án và làm mọi thủ tục cần thiết.

Độ nửa tiếng đồng hồ sau mọi thủ tục nhập viện mới xong, hai người ra xe. Lọ Lem nói:

-E khó sống.

Thăng lắc đầu. Xe chạy được một lát Thăng dặn:

-Lát nữa đến đồn công an cô đừng nói gì cả, cứ để tôi khai.

Lọ Lem gật đầu. Tuy vậy khi đến công an thì chẳng ai hỏi han gì đến cô cả. Mọi chi tiết về tai nạn đều do Thăng bịa ra nhưng Lọ Lem cũng chẳng quan tâm đến những lời khai ấy. Cô ngồi nhìn lơ đãng ra sân và nghĩ đến vết xâm trên ngực nạn nhân. Vua Mèo, cái tên kỳ lạ, giống như trong chuyện cổ tích.

Thăng khai báo ngắn gọn và dường như người ta cũng không làm khó dễ gì anh. Họ trả giấy tờ cho Thăng và hẹn ngày làm việc tiếp. Vẫn chẳng ai nói năng gì về Lọ Lem.

Trưa hôm sau cô đến bệnh viện thăm Vua Mèo. Ông ta vẫn chưa tỉnh, tình hình xem ra có vẻ rất nghiêm trọng. Cô y tá vẫn tưởng Lọ Lem là người nhà của nạn nhân nên an ủi cô:

-Đừng buồn, mọi người ở đây sẽ cố gắng hết sức, còn chuyện sống chết chưa thể nói trước được.

Lọ Lem ngồi lặng thinh. Qua cửa kính của phòng cấp cứu cô nhìn thấy ông ta đang thở bằng bình dưỡng khí, ngực phập phồng, hai mắt nhắm, mặt tái xanh. Một bàn tay mềm mại, ngón dài trắng xanh thò ra ngoài mép “ra” bất động. Cảnh ấy làm cô xót lòng.

Cô trở lại chiếc ghế nơi hành lang rộng và không muốn về nữa. Cô nhìn xuống khoảng sân phía sau và thấy nắng làm cho cỏ trong khuôn viên xanh rờn. Cô cứ nhìn đăm đăm cái vạt cỏ ấy và cảm thấy một nỗi trống rỗng lạ lùng mà cô chưa từng trải qua. Tai nạn ấy như một đám mây mờ bay lạc vào thế giới hồn nhiên của tâm hồn cô. Vua Mèo là ai, ngồi làm gì nơi ghế đá ấy? Ông đang sống cuộc đời của ông bỗng nhiên cô đem cái chết đến mà không báo trước, không một lời nói, ông ta từ cõi sống bước qua thế giới bên kia một cách lặng lẽ trơ trọi biết bao. Ông ta có những ai là người thân trên đời này? Sao không thấy xuất hiện? Không thấy ai khóc lóc? Lọ Lem hoàn toàn không sợ cái chết nhưng cô cảm thấy có một cái gì đó vừa tắt trong tâm hồn mình và lòng cứ hiu hắt như chút nắng nhạt còn sót lại đâu đó trên cây cỏ.

Một người đàn bà trẻ vừa bước lên khỏi cầu thang, ngơ ngác một chút rồi đi dọc theo hành lang vừa đi vừa ngoái nhìn những bảng chỉ dẫn trên tường. Cuối cùng bà ta dừng lại ở phòng cấp cứu, nói chuyện với người y tá trực một lúc rồi sụt sịt khóc. Không biết cô y tá đã nói gì với bà ta mà khi quay lưng đi bà bước thẳng tới chỗ Lọ Lem đang ngồi.

Bà ta trạc ngoài ba mươi, đeo kính cận, nước da trắng và trang điểm kín đáo. Bà chào Lọ Lem và ngồi xuống một bên.

-Em là em gái của anh ấy?

Lọ Lem gật đầu. Người đàn bà nói:

-Trước đây anh ấy sống đơn độc. Anh chẳng bao giờ nói gì về những người thân.

Lọ Lem làm thinh. Người đàn bà lại nói tiếp:

-Suốt đời anh ấy tự làm khổ mình.

Lọ Lem vẫn làm thinh.

-Em thật giống tính anh ấy. Có cái gì làm cho em tuyệt vọng vậy?

-Không. Lọ Lem đáp rất nhỏ.

Người đàn bà lại nói.

-Chị thề với em là chị không bỏ anh ấy. Chính anh ấy đã làm chị phải xa. Chị không thể nào chịu nổi sự xa lạ của anh, dù chị rất yêu. Anh ấy có kể với em về chị không?

Lọ Lem vẫn im lặng.

-Trời ơi, tính tình của em y hệt như anh ấy. Chắc anh ấy chết mất thôi em ạ.

Bà lấy khăn tay thấm nước mắt.

-Chị đừng xúc động quá. Lọ Lem nói. Đi ra ngoài một lát đi.

Hai người chờ nhau trên chiếc Honda màu xanh đến một quán nước ngoài bờ biển. Họ gọi một đĩa cua rang muối và ngồi uống bia dưới bóng cây. Lọ Lem hỏi:

-Tại sao anh ấy lại có biệt hiệu là Vua Mèo?

-Có những lúc anh bỏ nhà ra đi, đánh bạc với bọn xì ke, bọn gái điếm. Chúng nó phục rượu anh đến say mèm và dùng kim thích lên ngực hai chữ đó. Anh đã nổi tiếng với danh hiệu đó và có lẽ sẽ chết với danh hiệu đó. Có người cho đó là một cái tên ô nhục nhưng chị vẫn thích tên đó được gán cho anh. Nó là một huyền thoại về anh. Có khá nhiều huyền thoại về anh ấy và chị cũng chỉ có thể biết một trong số những huyền thoại ấy. Thoạt tiên anh ấy xuất hiện trong một buổi họp mặt bạn văn nghệ. Trên chiếu rượu chừng mười người gồm những nhà văn, nhà thơ, họa sĩ, nhạc sĩ nam có nữ có. Anh nằm khuất sau lưng những người khác, ẩn dật như một nhà hiền triết.

Không ai biết đến anh. Người ta đọc thơ, hát những sáng tác mới, người ta bình phẩm cười cợt và uống rượu. Chai rượu ngã lăn lóc khắp nơi, ly cốc khua leng keng. Nhà thơ Lê Duy là người làm món nhậu xuất sắc như một đầu bếp lành nghề. Bọn đàn ông uống nghiêng ngửa, có hứng, thơ đọc cũng hay hơn. Chị chỉ uống bia nhưng mặt cũng nóng phừng phừng. Người ta yêu cầu, chị đọc:

Tình thâm lặng là tình của núi

Một ngàn năm ngơ ngẩn giữa mây trời

Tình thâm lặng là tình của đá

Với thời gian rêu phủ kín đời tôi.

Anh thâm lặng như muôn trùng rừng cây

Nên gặp em mỗi ngày không nói

Em thâm lặng nên không bao giờ hỏi

“Tôi có chồng sao anh yêu tôi?”

Bạn bè hoan hô ồn ào. Chị đọc một lúc bốn năm bài, toàn thơ tình. Lúc ấy Vua Mèo ngồi thụt trong xó nhưng rượu thì vẫn được chuyển vào anh ta một cách đều đặn. Chị cũng chưa nói chuyện với anh lần nào, dường như anh không ở trong giới văn nghệ sĩ mà chỉ là bạn của Lê Duy. Bạn thân hay sơ chị cũng không rõ.

Người ngồi trước mặt Vua Mèo đã gục xuống nên anh hiện ra dưới ánh đèn vàng. Anh uống rượu hay nhắm mặt nhưng cứ uống tràn. Một người nữa lại gục xuống như cây đổ. Cứ lần lượt gục xuống. Còn lại năm người. Bọn đàn ông hát nghêu ngao như trẻ con. Vua Mèo thì vẫn ngồi im, lưng tựa vô vách, mặt ngược nhìn trần nhà, mái tóc dài phủ xuống mặt. Anh uống hết

phần rượu còn lại trong chai và thả nó lăn đi từ từ ra cửa. Rồi như một người du mục, anh đưa hai tay lên trời, nói lảm nhảm:

Một trăm năm sau

Không ai còn biết nơi đó

Sự thống khổ đã diễn ra ở đó

Giờ im lìm như một nỗi bình yên.

Cỏ chiến thẳng tràn lan

Những người lạ mặt đi thơ thẩn và đánh vần

Trên mộ bia cô đơn

Của những người đã chết trước

Những cơn gió của cánh đồng mùa Hạ

Còn nhớ được lối đi

Bản năng nhặt lên chiếc chìa khóa

Đã đánh rơi bởi trí nhớ.

(Thơ Emily Dickinson, Hoàng Thạch Thiết dịch – Xem nguyên tác tiếng Anh ở cuối sách)

Đó là bài thơ đầy ẩn ngữ của anh. Bài thơ ấy làm chị ngạc nhiên nhìn anh sững sờ. Bây giờ trông anh như một người hành khất, anh quỳ gối, tay ôm lấy hai vai như người đang rét run. Chị hỏi:

-Anh có làm nhiều thơ không?

-Em cho đó là thơ à? Tôi không phải là nghệ sĩ. Tôi chỉ nói những ý vừa hiện ra trong đầu tôi giống như tia chớp lóe. Một con vẹt già nua. Mang đến cho chàng những hạt hướng dương. Và mặt trời đi vào ngục tù của trẻ thơ.
(thơ Jacques Prévert)

Nói xong anh mềm rũ như người vừa trút cạn tinh lực của mình vào trời đất. Tóc rối, áo quần xốc xếch, nhàu nát. Anh ngồi buồn như đứa trẻ con đang đói, hiền lành như con bê trong máng cỏ của Chúa Hải Đồng. Chị lấy lược chải tóc cho anh, sửa lại cổ áo anh. Lúc ấy anh dễ thương lạ lùng, chị không ngăn được ý muốn ôm hôn anh ấy. Chị hôn lên trán anh và anh ngã xuống trước mặt chị. Rượu đã ngấm vào tận tim gan anh, rượu cũng bắt đầu ngấm vào da thịt chị. Chị cũng nằm xuống bên cạnh Vua Mèo. Anh ôm ghì lấy chị và chị rất thích được như thế. Chị không thể nào quên được cái cảm giác lúc ấy. Bay bổng, thần tiên và điên dại.

Chị với Vua Mèo sống chung với nhau trong một năm.

Lọ Lem hỏi:

-Tại sao lại chỉ có một năm?

03-Vì Vua Mèo không hề yêu chị. Anh ấy không yêu ai cả em ạ. Anh ấy cũng không yêu bản thân mình. Anh ấy là một biển khát vọng ngưng tụ lại. Anh yêu một cái gì xa vời, ở tận cõi nào đâu mù mịt. Hay là anh sợ hãi những điều đó chị cũng không biết. Chính cái nơi chị em mình đang ngồi đây, ngày trước anh và chị đã từng ngồi ăn uống, ngắm biển, lúc trời gió, lúc nắng hanh hay trời âm u, biển mênh mông sáng. Đang vui có khi anh khóc như một đứa trẻ, đang đắm thắm âu yếm chợt xa lạ lạnh lùng buồn bã, có khi chợt như thiếu vắng, chợt như nhớ nhung cái gì đó. Chị hỏi: Trước đây anh có một mối tình lớn lắm phải không? Anh cười, anh không nói gì cả. Dường như chị đoán sai. Anh không có mối tình nào cả, không có chút dấu vết nào của một mối tình đầu. Mà sao dường như em không biết gì về anh ấy vậy? Những năm đó em đi đâu? Em ở đâu?

Lọ Lem cười. Hai người nhìn nhau, lặng im. Biển sóng gào thét. Gió lồng lộng tóc và trời âm u. Những ngày này thành phố bất thường như cô gái dậy thì, nắng mưa thay đổi nhau, sóng xô đẩy, gió cuốn lá chạy trên đường nhựa hối hả. Nhưng tâm hồn của hai người bạn thì trầm lặng. Lọ Lem im lặng không phải để suy nghĩ nhưng cô chờ cơn gió cuốn lá bàng khô đi qua, rồi cô mới nói, đó là một câu hỏi muộn màng:

-Chị tên gì vậy?

-Kim Anh. Này Lọ Lem, em trả lời chị đi. Trong những năm đó em ở đâu?

-Em cũng không muốn tạo huyền thoại quanh mình đâu chị Kim Anh ạ, em muốn sống, ăn nói, suy nghĩ như một thiếu nữ bình thường nhưng em không thể trả lời câu hỏi đó của chị đâu.

-Tại sao vậy?

-Em cũng đang chờ đợi xem tại sao vậy.

-Thế thì đích thị em là em ruột của Vua Mèo.

Lọ Lem lại hỏi:

-Sau chị có bao nhiêu người yêu anh ấy nữa?

-Có nhiều lắm. Người trí thức cũng có mà gái điếm cũng có. Chính cô ta đã dẫn dụ anh đến một cái ổ ma túy và xâm hai chữ Vua Mèo, lần đó anh nằm ngất ngư suốt một đêm say khướt, máu ra đầm đìa ngực. Nhưng thôi, sẽ có lúc em gặp lại cô gái điếm ấy, cô ta sẽ kể cho em nghe. Em sẽ thấy rằng Vua Mèo thường tự coi mình như một thằng hề giữa cuộc đời rộng lớn. Hy vọng rằng ý nghĩa đó gần đúng với anh. Em có hiểu không?

-Chị làm em rất tò mò, rất muốn hiểu về anh ấy. Chắc hai người đã có nhiều kỷ niệm với nhau lắm phải không?

o O o

Đối với chị đó là những ngày đẹp đẽ nhưng buồn. Chị đã yêu anh ấy biết bao nhưng lúc nào cũng thấy anh ấy ở ngoài mình. Chị và anh ấy thường đi lang thang khắp những bờ biển vắng vẻ, những ghềnh đá, những vườn cây. Trưa nắng anh bơi ra biển vẫy tay gọi và reo cười như trẻ con. Chị đứng trên bờ ăn đậu phụng nấu, bỏ mặc anh với sóng nước mà đi loanh quanh những gốc cây bàng mọc ven bờ.

Trời không có nắng nhưng mặt biển và nền trời vẫn sáng. Cái vẻ dịu dàng ấy phản chiếu vào những vòm lá, những ngọn cỏ. Chiếc ghe nhỏ ở đâu chạy lại, anh bơi gần sát nó, có lúc tưởng như chìm mất dưới lớp sóng lao xao. Rồi chiếc ghe máy vượt qua anh. Vua Mèo ném một cái gì đó lên cao để cho chị chú ý, chị đưa tay vẫy và gọi anh vào bờ nhưng anh cứ bơi đi và hét lên những câu gì đó nghe không rõ.

Chị ngồi trên bờ đá ngâm chân xuống nước, rải những vỏ đậu xuống biển. Chúng rập rình trôi đi. Lũ cá nhỏ bu lại một lát rồi biến mất, những cái vỏ đậu bé con trôi xa rồi tan vào sóng.

Bọn trẻ con ở đâu kéo tới, đứng nhìn chị. Chúng ăn mặc rách rưới bẩn thỉu và có vẻ hiền lành.

-Cô đợi ai vậy? Chúng hỏi.

Chị lắc đầu, xong lại hỏi chúng:

-Ở đây có đá ngầm không?

-Không. Nhưng có cá mập.

-Cá mập hả? Chị rút hai chân khỏi nước và kêu lên.

Thằng bé cầm cái giỏ cá, nói:

-Nó xạo đó cô. Ở đây tụi em tắm hàng ngày. Chú đó vô kìa.

Chị lại gần chỗ anh đang bơi vào nhưng sóng cuốn anh đi lệch xuống phía dưới. Anh đu lên kè đá, không hề mắc cỡ về cái ngực lép của mình. Anh tặng cho chị một con sao biển và hỏi:

-Dép anh đâu?

Chị nhìn quanh nhưng không thấy.

Bọn trẻ con nhanh quá, chị không tài nào biết được chúng đã lấy lúc nào, còn anh thì cười thích thú để chế diễu chị. Anh nói:

-Tụi nhỏ này khá. Biết cách xoay xở.

-Anh lại khen chúng à? Phải trị chúng nó mới được.

Anh ngoắc gọi chúng đến. Chúng nhìn anh với vẻ dò xét nhưng rồi thấy anh hiền lành chúng mon men lại. Vua Mèo bảo chúng ngồi xuống cát quanh anh. Những khuôn mặt đen đũi, những mái tóc vàng cháy.

-Đứa nào lấy? Anh hỏi.

-Tụi em có lấy đâu.

-Khai đi. Tao cho mỗi đứa cây kem.

Bọn nhỏ đều cười. Chẳng đứa nào nhận. Anh lại hỏi:

-Tụi bay làm gì ăn mặc rách rưới quá vậy?

-Móc rác, một đứa nói, thẳng tóc vàng móc rác.

-Còn mày thì bán vé số.

-Còn thằng đen như lọ nôi này? Anh hỏi.

-Đi lười.

-Thế đứa nào lấy dép?

-Có thằng kia, chú ơi, cháu thấy nó lấy giấu đằng kia kia. Để cháu đi kiểm cho.

Cả bọn kéo nhau đi về phía hàng rào quán nước. Một lát sau chúng trở lại với đôi dép trên tay. Anh hỏi thằng tóc vàng:

-Mày lấy phải không?

-Dạ. Nó gật đầu và cười.

Anh nói:

-Dám nhận là khá.

Rồi vốc một nắm bạc, đưa cho lũ nhỏ, anh nói:

-Đi đi. Nhớ đừng lấy dép của ai nữa nhé. Họ đánh chết đấy.

Bọn trẻ mừng rỡ bỏ đi. Không biết anh cho chúng bao nhiêu nhưng dường như trong túi anh không còn đồng nào cả và anh không hay biết chuyện ấy.

Vua Mèo đưa chị đi dọc theo mé nước, bãi cát đầy xác sứa, sao biển và cả rong nữa. Có những hòm rong và sứa nổi đầy trên mặt nước, anh vớt rong lên để cả đống trên bờ, trong đó đôi khi có lẫn những con cá nhỏ, anh bứt một lá rong nhai nát trong miệng.

-Sao em không tắm?

-Sóng lớn quá, em sợ. Có người đã chết trên vùng biển này.

-Nhưng mình không chết. Mình không bao giờ chết cả. Nhiều khi anh ngồi nhìn cái đồng hồ và tự bảo: Thời gian trôi, mặc kệ nó. Mình cứ sống cuộc đời của mình thì sao mà chết được.

-Như thế là anh đã sợ chết rồi.

-Sợ. Nhưng anh sẽ không bao giờ chết.

Rồi anh lấy thuốc lá ra hút. Khói bay tản mạn lùa cả trong tóc chị. Khi chị bỏ kính cận ra, anh quay nhìn và nói:

-Tôi đang đi cạnh ai vậy?

-Kim Anh.

-Nếu có người đàn ông nào đó hôn em trong lúc em không đeo kính làm sao em biết anh ta là ai?

Chiếc ghe máy lúc này đi sát bờ, nghiêng ngả trên sóng. Chị nói:

-Thôi, ta đi ăn một cái gì.

Quán nhỏ bán các món nhậu, nước giải khát và bia. Quán đã có lư thưa bốn năm người khách ngồi quanh một chiếc bàn tròn trải khăn trắng, dưới chân họ chất mấy két bia. Họ uống nhiều nhưng không ồn ào. Chị chọn một cái bàn gần đó vì nó thoáng và sạch. Vua Mèo gọi năm chai bia và một đĩa bò lá lốt. Anh uống bia chậm rãi, quý trọng từng giọt nước vàng óng sủi bọt ấy. Mặt anh thanh thản, cái nhìn ấm áp không rời chị. Chị cũng lặng lẽ ngắm anh. Nhiều khi ngắm anh chị vẫn tự hỏi: tại sao chị lại gặp con người này? Hai người ở cách nhau quá xa, anh ở Tây Nguyên còn chị thì ở đây vậy mà bây giờ hai người ngồi uống bia với nhau. Chị ngắm nhìn anh, thân thiết như một bộ phận của cuộc đời mình.

Gió biển thổi mạnh hơn. Có một người già đến bên bàn xin tiền. Anh móc túi định cho và ngạc nhiên khi thấy mình không còn đồng nào cả. Chị tức cười quá, nói:

-Lúc này anh đã cho sạch bọn trẻ.

Anh hỏi:

-Em có tiền lẻ không?

Chị mở xách tay tìm trong mớ đồ đạc linh tinh, bỗng lạnh toát người:

-Chết rồi. Mất ví tiền rồi!

Anh cười ha hả:

-Lại bọn trẻ con lúc này.

Chị sững sờ nhìn anh. Và nhìn năm chai bia, đĩa bò lá lốt trên bàn, lại có cả nửa gói Gitane nữa.

Chị hỏi:

-Làm thế nào bây giờ?

-Ăn xong mình chạy. Anh cười và nói tỉnh bơ.

Chị ngó anh, nghi hoặc:

-Anh còn tiền hả?

-Có còn đồng nào đâu.

-Đưa ví xem.

Anh rút cái ví lép kẹp đưa cho chị, ví đã sờn rách, bên trong có mấy cái vé xi nê cũ, một thẻ xem phim chị cho anh tháng trước và một tờ giấy học trò gấp làm tư viết những nhút gì đấy.

-Làm sao bây giờ?

Anh lặng lẽ uống một ngụm bia, nhìn chị hồi lâu, anh nói:

-Bình tĩnh. Để anh nghĩ xem có bạn bè gì ở gần đây không.

Hai người ngồi im trong một lúc khá lâu. Những thực khách ở bàn bên cạnh cụng ly lạnh canh và nói cười rôm rả hơn. Người phục vụ lại đem bia đến và khai cho họ. Một anh chàng trai trẻ mặc áo ca-rô để ria mép nhìn chai bia rồi cầm lên lắc mấy cái:

-Bia này sao không có bọt?

-Bia tốt đó anh, cô phục vụ nói và rót bia vào ly nhưng chỉ thấy tăm nổi lăn tăn mà không có tí bọt nào.

Lại khai chai khác, vẫn không có bọt. Chai thứ ba cũng thế. Vua Mèo chăm chú theo dõi những người láng giềng của mình. Dường như chuyện bia bọt của họ đã thu hút anh làm anh quên mất tình thế dở khóc dở cười của mình. Chị lại hỏi:

-Anh đã nghĩ ra được điều gì hay chưa?

Vua Mèo không trả lời, anh có vẻ thích thú với những diễn biến đang xảy ra ở bàn bên cạnh. Thành linh anh đứng dậy, đi thẳng lại phía bọn họ, thản nhiên nói:

-Bia này bọt khá lắm đấy.

Mọi người quay nhìn. Anh mỉm cười với họ và trong lúc họ đang ngạc nhiên về sự xuất hiện đột ngột của anh, Vua Mèo cúi xuống xòe bàn tay giữ

lấy chai bia và vuốt ngược lên. Lạ thay, bọt từ trong chai theo cái vuốt ấy tuôn ra cuộn cuộn. Anh cầm chai bia lên rót vào ly cho mọi người, ly nào cũng đầy tràn bọt bia trông rất đẹp mắt. Bọn thực khách thú vị quá vỗ tay tán thưởng.

-Làm tiếp đi! Họ giục.

Vua Mèo lập lại trò ảo thuật của mình và rót bia vào những cái ly còn lại. Người thanh niên mặc áo ca-rô lúc này tuyên bố:

-Anh số một. Mời sang đây cùng ly với anh em chúng tôi.

Vài người trong bọn họ đứng lên, dọn cả các thứ trên bàn chị sang bàn họ. Vua Mèo ra hiệu cho chị dời sang. Họ lại gọi bia nhưng lần này Vua Mèo không phải lập lại trò ảo thuật nữa vì bia xuất khẩu chất lượng tốt.

Chị ra hiệu cho anh uống ít nhưng những người bạn mới tỏ ra quá ưu ái anh. Tuy vậy anh không có vẻ gì là say. Một người trong bọn họ nói:

-Tôi phục anh lắm, nhưng rất có thể anh đã bỏ một chất gì đó trong bia.

Vua Mèo nói:

-Các anh cũng biết là tôi đâu có sửa soạn trước cho chuyện này.

-Thế thì hãy biểu diễn một trò khác. Cạn ly đi!

Họ lại uống. Vua Mèo xoay chai bia xuất khẩu trong tay rồi chỉ vào cái nhãn giấy:

-Hãy nhìn kỹ cái nhãn dán trong chai này nhé.

Anh xòe hai bàn tay ra, giữ chặt chai bia, chụm môi thổi phù một cái. Khi buông hai tay ra thì cái nhãn đã biến mất.

-Có khi anh tráo chai bia lùn vào.

-Anh ấy làm trước mặt các anh mà. Chị chống chế và hoàn toàn ngạc nhiên về trò ảo thuật của anh.

-Hay quá! Một người khác kêu lên.

-Nhưng cái nhãn đi đâu?

Vua Mèo chỉ vào người ngồi đối diện mình:

-Mở nút áo ra đi!

Anh ta mở nút áo và rõ ràng là cái nhãn bia xuất khẩu đã dán chặt vào ngực mình.

Tất cả lặng người đi vì ngạc nhiên thán phục.

Tàn buổi tiệc Vua Mèo ngồi im. Cái vẻ đau khổ của đêm đầu tiên chị gặp anh lại ám ảnh chị. Những người cùng bàn đã say mèm khoác vai nhau đứng lên, lè nhè rủ anh đi uống cà phê nhưng Vua Mèo không nói một lời và cũng không nhìn chị, hình như anh đang nhìn một cái gì đó trong khoảng không trước mặt. Cái vẻ ấy làm chị sợ hãi, chị nói:

-Em đưa anh về.

Anh lẳng lẳng đứng lên nhưng không đi theo chị. Anh đi một mình ra kè đá ngồi xuống đó. Dường như anh cũng không cảm thấy chị đang lại gần, không nghe thấy chị đang nói.

-Có chuyện gì vậy? Chị hỏi.

-Không.

-Anh say rồi. Không nên ngồi ở đây.

Anh làm thình. Chị vuốt tóc anh và hỏi:

-Sao bỗng nhiên anh lại thế?

Anh ngẩng lên nhìn chị. Cái nhìn ấy chị nhớ suốt đời. Nó dữ dội, man dại và tuyệt vọng, nó làm chị run lên và suýt ngã xuống kè đá.

-Kìa, anh! Chị gọi một cách thảng thốt.

-Tôi muốn ngồi một mình.

-Nhưng anh say rồi. Về nhà đi anh.

Anh hét lên:

-Tôi muốn ngồi một mình! Cô hiểu không!

Chị không hiểu gì cả, bật khóc. Gió biển như lùa chị ra khỏi kè đá. Chị bước hấp tấp, sóng tung bụi nước lên người chị, sóng đập dữ dội vào kè, vỡ tan thành sương thành gió. Chị run lên vì lạnh và sợ. Cái nhìn ấy của anh không bao giờ chị quên được. Cái gì đã làm anh tuyệt vọng đến thế?

o O o

11Ngày thứ hai Lọ Lem và Kim Anh lại đến bệnh viện. Vua Mèo vẫn chưa tỉnh và không có dấu hiệu gì là sẽ tỉnh lại. Người ta vẫn cho anh thở bằng bình dưỡng khí và chuyền serum cho anh đều đặn. Các bác sĩ vẫn chưa có kết luận gì về anh nhưng họ nói: còn nước thì còn tát. Lọ Lem và Kim Anh ngồi chờ ở hành lang độ một tiếng đồng hồ thì có một người đàn bà trạc bốn mươi tuổi ăn mặc rất sang trọng đến chỗ y tá trực. Kim Anh có vẻ muốn tránh mặt người đàn bà ấy. Lọ Lem hỏi:

-Bà đó là ai vậy?

-Có một thời Vua Mèo sống chung với bà ta. Một người rất giàu có, rất đa tình.

Lúc ấy có tiếng bước chân lên cầu thang và một nữ tu sĩ từ đầu đàn kia hành lang đi lại, theo sau là một người đàn bà nhan sắc đã tàn phai nhưng vẫn còn cố gắng vớt vát bằng những son phấn lòe loẹt.

Kim Anh nói nhỏ vào tai Lọ Lem:

-Hai người mới đến này chắc không biết nhau đâu nhưng họ đều có quan hệ với Vua Mèo.

Lọ Lem kín đáo quan sát ba người đàn bà vừa mới đến. Dường như người đàn bà giàu có và cô tu sĩ có biết nhau vì thấy họ nói chuyện với nhau một cách tự nhiên còn người đàn bà trang điểm lòe loẹt kia thì đứng riêng một mình bên giường bệnh. Bà khóc, ban đầu chỉ thấm những giọt nước mắt vào chiếc khăn tay, một lát thấy hai vai bà rung lên, khóc nức...

Trưa nay Kim Anh không kể tiếp câu chuyện về Vua Mèo vì chị bạn đi đâu đó còn Lọ Lem thì lại bạn dự buổi góp ý đối tượng đảng của bà Mỹ ở cơ quan vì thế họ chia tay nhau. Kim Anh nói:

-Tối nay chắc chị phải đến trực ở đây. Dẫu sao chị vẫn tin rằng anh ấy có thể tỉnh lại. Em có đến chơi với chị không?

-Em sẽ đến.

Lọ Lem về đến cơ quan thì buổi họp đã bắt đầu được năm phút. Cô lên vô phòng họp như một kẻ trộm, tưởng rằng mọi người đang góp ý sôi nổi không ngờ phòng họp im lặng. Bí thư chi bộ đứng lên nói mấy câu, đại khái chị bảo rằng lần góp ý trước mọi người đã nhắc nhở bà Mỹ phải phấn đấu thêm, hôm nay sau ba tháng chi bộ nhận thấy bà Mỹ có những thay đổi đáng kể, vì thế mới có buổi góp ý lần thứ hai. Sau đó chị bí thư bảo bà Mỹ đứng lên đọc bản tự kiểm.

Thoạt đầu mọi người cũng có ý lắng nghe nhưng chỉ không đầy một phút sau bà Mỹ lại khóc, lại nói rằng bà tham gia cách mạng đã hai mươi mấy năm, đã từng bị tù tội, bị tra tấn hết sức dã man và bây giờ đời sống hết sức khó khăn nhưng lúc nào bà cũng tin tưởng...

Tóm lại bà vẫn mở cái cuộn băng cát-xét bữa trước hát lại tuồng cũ. Vì thế mọi người lại lấy sách ra đọc, lấy len ra đan áo hay xì xầm bàn chuyện thời trang.

Chàng trai ở đâu bỗng xông tới chỗ Lọ Lem.

-Trưa hôm qua cô đi đâu không về kho giấy?

-Tôi không muốn anh hỏi như thế.

Chàng trai mặt tái mét, van xin:

-Chiều nay tôi đưa cô về nhé. Chỉ xin đưa đến cồn cát.

Lọ Lem nói:

-Chiều nay tôi không về nhà.

-Cô đi đâu vậy?

Cô gái cười, vò đầu chàng trai:

-Im, nghe chị Mỹ phát biểu kìa.

Lúc này bà Mỹ lại quay sang chỉ trích giám đốc và tổ ông đã nuôi gà trên lầu làm mất vệ sinh trong khu nhà tập thể.

Có lẽ vì thấy chương trình được phát lại y hệt như lần trước nên cô Thu, vốn bị mang tiếng là bồ của Thăng, vội vàng đứng lên bỏ phòng họp đi ra.

Chẳng ngờ cô bị bà Mỹ gọi giật lại: Này cô Thu! Tôi đề nghị cô không nên bỏ cuộc họp mà đi ngang xương như vậy.

Mọi người cười quá trời. Không khí vui hẳn lên, chỉ có chàng trai là mặt cứ đăm đăm. Chàng thờ dãi chăm chú nhìn Lọ Lem, thần thờ như kẻ mất hồn.

Sau đó là phần góp ý của quần chúng. Cả phòng họp im lặng. Người ta chờ xem ai sẽ nói trước, người nọ ngó người kia, năm mười phút sau vẫn không ai nói. Chị bí thư chi bộ nhắc mọi người nói, vẫn không ai nói, chị phải gợi ý cho họ nói, họ cũng không nói, cuối cùng giám đốc phải nói, rồi đến bí thư chi đoàn, thư ký công đoàn nói, sau đó tiến hành bỏ phiếu. Hiện diện bốn mươi hai người, ba mươi bảy phiếu trắng, bốn phiếu thuận và một phiếu chống.

Buổi họp kết thúc trong bầu không khí buồn tẻ nhưng người buồn nhất vẫn là chàng trai. Chàng không nhìn Lọ Lem nữa, chàng bỏ đi lang thang một mình ngoài biển, chàng đến cái nơi mà đêm nào Lọ Lem đã nằm ngủ trần truồng ở đó, ngồi bó gối mà nhìn đăm đăm ra khơi.

o O o

Đêm, trên chiếc ghế dài nơi hành lang của bệnh viện Kim Anh kể cho Lọ Lem nghe câu chuyện về người đàn bà giàu có, một thời sống chung với Vua Mèo. Người đàn bà giàu có đó tên là Bạch Liên, bà là bạn của Kim Anh và trước đó không hề quen biết Vua Mèo. Một buổi chiều Kim Anh gặp Vua Mèo đi phát phơ ngoài phố, chị hỏi:

-Anh đi với em không?

-Đi. Vua Mèo đáp mà không cần biết đi đâu. Khi đến trước một biệt thự sang trọng Vua Mèo hỏi:

-Nhà ai vậy?

-Nhà bạn em.

-Anh chỉ thích đi loanh quanh trong phố, không thích giam mình trong phòng.

-Anh cứ theo em, sẽ có nhiều chuyện vui lắm.

Hai người bước vào thang máy. Chỉ có hai người trong cái hộp sắt đó. Vua Mèo có vẻ khó chịu nhưng lúc cánh cửa thang máy mở ra thì anh reo lên khi thấy mình đang đứng trước một gian phòng rộng thoáng bốn mặt và đầy gió.

-Nếu như em định giết chết anh nơi này thì anh cũng sẽ bằng lòng. Có phải em định dụ anh lên đây để cho một tay nào đó lụi con dao vào bụng không?

Kim Anh mỉm cười gật đầu. Một gã đàn ông to lớn cầm con dao bằng inox tiến đến và mời hai người vào bàn. Phòng rực rỡ ánh đèn, nhiều khách mời đã ngồi sẵn nơi những chiếc bàn nhỏ trải khăn trắng. Họ đều sang trọng lộng lẫy và thơm tho. Tiếng nhạc réo rắt và ở một góc nào đó. Không khí ấm áp.

-Có chuyện gì ở đây vậy? Vua Mèo hỏi.

-Hôm nay là sinh nhật bạn em.

Một người đàn bà mập mạp bước tới chỗ hai người khách vừa đến. Đó là bà Bạch Liên. Bà chào Vua Mèo dù không biết anh là ai nhưng Kim Anh cũng không giới thiệu. Vua Mèo mỉm cười với bà nhưng vẫn ngồi im trên ghế. Bà đẩy gói thuốc lá về phía anh và anh rút một điếu, ngón tay gõ lên nốt mi của cây đàn piano. Bà chủ nhà rút một điếu thuốc. Vua Mèo bật quẹt và đưa ngọn lửa gần sát khuôn mặt tròn trĩnh của bà. Kim Anh đứng nhìn hai người và có cảm giác như cả hai đều cũ kỹ, quen thuộc đến độ nhàm chán. Chị không nhìn họ nữa mà nhìn những bức tranh treo trên tường.

Những người bạn ngồi ở những bàn quanh đấy nháy mắt với Kim Anh và gọi chị đến. Họ hỏi chị dẫn người nào đến vậy. Kim Anh bảo rằng đó là một tay nhà báo phát phơ chị mới nhật ngoài đường phố. Xong chị lại đi vòng vòng đến bàn khác. Bàn đó có người đang hát, bàn khác một anh bạn đang làm ảo thuật với một đoạn dây và cái khăn tay. Kim Anh lại nhớ đến những trò ảo thuật của Vua Mèo với những chai bia và chị bị cuốn vào trò vui đó. Lúc chị trở về bàn mình thì thấy Vua Mèo đang cụng ly lia lịa với bà chủ nhà góa chồng. Cả hai đều ngà ngà say, nói năng tùy tiện và có vẻ tương đắc. Bà chủ thấy Kim Anh đến liền đứng dậy lại ngồi trước cây đàn piano. Bà nói:

-Nhân ngày sinh nhật xin tặng các bạn vài bản nhạc vui.

Tiếng vỗ tay rải rác. Lúc bà đàn, hai cái mông to lớn của bà lắc lư trên ghế ngồi. Mọi người đều thích thú khúc nhạc ngắn vui tươi đó và vỗ tay cuồng nhiệt tán thưởng. Bà chủ lại chơi tiếp một bản khác đến nửa chừng thì cất tiếng hát. Sau đó có mấy người lên hát, không khí rất sôi động. Bà đệm đàn thì quá giỏi mà những người hát thì quá tài tử. Họ hát tùy tiện, bất kể nhịp nhưng chính điều đó lại làm cho đám đông vui hơn. Tài năng của bà chủ đã cứu vãn họ và chương trình văn nghệ vẫn tiếp diễn một cách suôn sẻ. Vua Mèo cũng cất cái giọng khàn khàn rè rè của ông lên, ông hát những ca khúc lạ lùng không biết xuất xứ từ đâu, có khi lời ca vô nghĩa và giai điệu âm u kỳ quái, tiết tấu trắc trở khó nghe. Phải là một người đệm đàn tài hoa như bà chủ mới có thể theo kịp những ca khúc ngẫu hứng lạ thường ấy. Bà không có vẻ gì là luống cuống, trái lại bà rất thích thú, bà vượt qua ông mỗi khi ông dừng lại. Và trên cái chủ đề mà Vua Mèo vừa tạo ra, bà sáng tác ngay những biến tấu đầy chất ngẫu hứng đuổi theo miên man. Cứ như thế Vua Mèo lại tạo ra một chủ đề khác và lập tức có ngay những biến tấu khác vây lấy nó như sóng dồn dập.

Đó là sự bắt nhịp kỳ lạ giữa hai con người. Sự bắt nhịp ấy mở đầu cho một giai đoạn sống chung đầy sóng gió. Bà Bạch Liên vẫn tưởng mình đã

gặp một tâm hồn đồng điệu, một người tri âm tri kỷ nhưng thực sự không phải như thế. Ông hát hổng như một ma lực, một sự bộc phát khác thường trong lúc hứng khởi, sau đó ông trở lại với con người xa lạ, lạc lõng của mình. Vua Mèo, sống với người đàn bà ấy vì bà yêu cầu và thực ra ông cũng thấy tiện nghi, dễ chịu và không có gì phiền phức. Ông không hề để ý đến chuyện tiền bạc, mỗi khi ông ra đường thì trong túi đã có sẵn tiền, ông không biết ai đã nhét vào đó và không biết rõ là bao nhiêu chỉ biết là rất nhiều. Ông tiêu vung vít, ném tiền cho những người ăn xin, những người ngủ vỉa hè, những trẻ con bán vé số, có khi uống một ly cà phê tưởng trong túi còn nhiều tiền lắm hóa ra đã cho hết phải khất nợ chủ quán. Có khi ông đi cả tuần lễ không về nhà, bà Bạch Liên đi tìm ông thấy ông đang đánh xập xám với bọn xì ke ở góc chợ, tóc tai bù xù, quần áo dơ dáy, chân trần lấm lem cát bụi. Lần khác bà đã phải miêu tả dài dòng về hình dạng Vua Mèo cho một đứa bé để được nó dẫn vào một căn phòng tối tăm ở sâu trong hẻm. Vua Mèo nằm ở đó với một cô gái làng chơi. Bà Bạch Liên ghen ngào đứng trân trối nhìn ông và khóc. Vua Mèo ôm hôn bà rồi nói:

-Về!

Hai người trở về nhà. Vua Mèo ở nhà được gần một tháng. Bà Bạch Liên thấy ông có vẻ muốn ra đi nữa nên đưa ông đi du lịch ở Nha Trang, Huế, Đà Lạt... Gần thiên nhiên ông sống những ngày vui, hồn nhiên, hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc đối với ông chẳng khác nào chiếc bong bóng xà phòng, nó long lanh rực rỡ một vài giây, nó bay bổng trong không gian khoảnh khắc rồi vỡ tan. Sau đó một mình ông đối diện với khoảng trống mênh mông của thời gian sâu hun hút như cái đường hầm vô tận, có lúc ông tỏ ra sợ hãi nhưng thường là bướng bỉnh trước con đường hầm tối tăm ấy.

Sau chuyến du lịch trở về ông lại trốn nhà ra đi, trong túi không có một xu nhưng bọn xì ke vẫn tiếp tục đón ông như một ông hoàng của vỉa hè. Chúng gọi cà phê thuốc thơm cho ông hút, chúng tức tốc chạy đi gọi Phù Dung. Phù Dung, chính là cô gái điếm, tình nhân cũ của ông. Vua Mèo nói:

-Này các bạn, hôm nay tớ không có tiền đâu.

Nhưng một thằng đã chỉ vào cái đồng hồ Rolex ông đang đeo trên tay. Vua Mèo cả cười lột đồng hồ đưa cho nó. Cái đồng hồ ấy bà Bạch Liên mua với giá hai lượng vàng. Đệ tử đem về một đồng bạc đủ loại đựng trong cái bao lát tồi tàn gớm ghiếc. Vua Mèo cùng các môn đồ và gái điếm ngồi ngất ngưỡng ở vỉa hè uống bia hộp và bình xập xám. Ông ngồi xếp bằng, tay chống cằm, vui chỗ tựa lên bao bạc cười sang sảng. Bia uống xong bóp bẹp cái lon rỗng ném ra đường.

Đến đêm, bọn giang hồ, bọn ngủ vỉa hè cũng ôm chiếu rách đến châu rìa và cũng được nhà vua phân phát bia hộp và mời nhậu. Từ vua cho tới kẻ hạ thần đến bọn cùng đinh khố rách áo ôm đầu đường xó chợ tất cả đều được phát mời như nhau. Đó là những miếng khô cá thiều, khô nai, khô bò rẻ tiền bán ở quán cóc.

Vua Mèo thua bạc liên tục và điều đó làm ông thích thú, ông moi tiền trong bao cát ra ném cho bọn môn đệ rồi uống với chúng trước khi vào ván khác.

Quá chín giờ có một chiếc xích lô ngừng lại ở cái góc phố tối om ấy và một người đàn bà bước xuống. Đó là Kim Anh. Các môn đồ của Vua Mèo ngừng tay và gọi ông:

-Đại ca, có bà tới.

Nhưng Vua Mèo không rời những lá bài, ông nói:

-Bảo đợi ta một tí.

Nhưng Kim Anh đã lên tiếng:

-Em không ngờ anh trụ lạc đến như thế này.

Vua Mèo đặt mười ba lá bài xuống chiếu, cười ha hả. Ván đó ông thắng, ông vui như trẻ con, níu lấy tay Kim Anh kéo ngồi xuống nhưng chị vùng tay ra. Tuy vậy Vua Mèo không giận. Ông hứng khởi ngâm rằng:

Bồ câu mái đậu một con

Đường vui cố quận hao mòn bữa nay

Anh xin em rỗi một ngày

Rồi xin ngừng rỗi suốt ngày hôm sau.

(thơ Bùi Giáng)

Kim Anh lặng đi một lát rồi bà quay lại, ngồi xuống bên Vua Mèo, bà vuốt tóc ông:

-Em đưa anh về nhé. Anh muốn về nhà em hay nhà bà Bạch Liên cũng được.

Vua Mèo khẳng khái nói, giọng ông như giọng phường chèo:

-Ta không thể bỏ bá tánh mà đi được.

Rồi lại lâm nhâm:

Trong khóm mắt em ngậm ngùi ngày đó

Lúc xa nhau về đối diện trăng tà

Màu nước chảy vô ngần không giải tỏ

Gió biên thù về Bích Ngạn chiêu hoa.

(thơ Bùi Giáng)

Bọn môn đệ ngồi nghe không hiểu gì cả còn bà Kim Anh thì chỉ nghe những âm thanh lè nhè thoảng bên tai. Bà biết rằng không thể nào kéo ông về nhà được nên khi thấy ông quỳ xuống đưa hai tay lên trời thì bà biết ông sắp đọc thơ điên và bà quyết định đứng lên. Bà khóc và bỏ đi lẫn mất trong bóng tối. Lúc ấy cô Phù Dung mới xuất hiện, cô cầm cái đèn hột vịt nhỏ xíu đến và đặt giữa chiếu bạc thay cho ngọn đèn cầy đã tắt ngấm từ lâu. Cuộc vui lại tiếp diễn.

Vua Mèo thẳng liên tiếp mấy ván và bọn môn đệ gần như cháy túi. Vua Mèo lót tiền dưới hai đùi, cười khoái trá. Ông bảo bọn môn đệ:

-Đi vác cho ta thêm mấy thùng bia. Và thịt dê. Thịt dê nhé.

Phù Dung đem một cái gói bần thiêu đặt xuống chiếu và đỡ lưng cho Vua Mèo nằm xuống. Ông nằm giữa phạch ngực, tay chân dài lêu nghêu. Phù Dung moi trong túi xách ra một cái đĩa sứ men trắng đựng cây kim nhỏ sáng loáng và một cục bông gòn xong cô bắt đầu mài mực Tàu trong cái đĩa đá nhỏ xíu.

-Xâm ngay chỗ trái tim cho ta. Vua Mèo nói.

Mũi kim trong tay Phù Dung chạy vòng vòng trên vòng ngực ông như kiến bò. Dưới ánh sáng của ngọn đèn hột vịt những giọt máu ứa ra có màu nâu sẫm và ánh ngời lên như giọt cà phê. Phù Dung thấm máu bằng cục bông gòn tẩm dầu khuynh diệp. Vua Mèo nhắm mắt nhìn bộ ngực to lớn của Phù Dung đang rung rinh theo những cử động đều đặn của bàn tay.

Lúc này bọn môn đệ tùm năm tùm ba dưới các gốc cây, chúng chích ven lành nghề gấp mười lần các cô y tá. Chẳng cần bông gòn tẩm cồn, chẳng cần tìm kiếm gì cả, cầm cổ tay lên lụi một phát trúng ngay ven, thuốc bơm vô như bắn súng nước, mũi kim rút ra lại đâm vô cánh tay người khác. Có đứa chẳng nhờ ai chích. Nó ngồi xồm kẹp cánh tay trái dưới đùi cho ven nổi lên, tay phải cầm ống chích, lụi một cái không trúng thì lụi hai cái, máu xịt

ra, mũi kim nhì nhằng nơi cái ven dai như cao su. Nó nhấn một cái, mũi kim đi ngọt vô mạch, chất nước đen ngòm được bơm vô, sau đó nó đi phất phơ quanh quanh mấy gốc cây chờ cho thuốc ngấm rồi mới tìm chỗ nằm.

Nơi cái đóm sáng của ngọn đèn dầu Phù Dung đã làm xong công việc của mình và đập một miếng gạch lên ngực Vua Mèo. Ông nằm lim dim lắng nghe những tiếng động chung quanh. Bọn môn đệ đang sát phạt nhau ngay trên hè phố. Bia đã được đem về và Vua Mèo ngồi dậy. Ông gọi bọn môn đệ đến để tiếp tục cuộc vui. Nhưng cuộc vui chỉ mới bắt đầu được vài phút thì những bóng đen lạ mặt từ đâu hiện ra chung quanh. Chúng chẳng nói chẳng rằng, xông vào đánh túi bụi. Bọn môn đệ của Vua Mèo chống đỡ luống cuống. Bọn mới đến chỉ chừng năm đứa nhưng chúng tinh táo, mạnh mẽ và đánh ra trò. Vua Mèo không tham gia cuộc chiến. Ông ngồi trên cái bao đựng tiền và quan sát chung quanh. Thằng cầm đầu băng cướp cạ nhảy tới đá ông giữa mặt. Chẳng ai thấy Vua Mèo động thủ ra sao nhưng tên cướp bị ném ra giữa lòng đường còn ông thì vẫn cứ ngồi im lìm nhắm đọc kinh Coran. Một thằng khác vác gậy đến đánh. Chỉ thấy cánh tay Vua Mèo nhích lên một cái, chiếc gậy đã bị kẹp vào nách ông chặt cứng đến nỗi tên cướp dùng hết sức bình sinh cũng không cách gì kéo ra được. Đột nhiên cây gậy sút ra khỏi nách Vua Mèo và tên cướp ngã ngửa ra vỉa hè.

Tuy vậy lúc này bọn môn đệ của Vua Mèo đã bị đánh dạt ra, bỏ chạy tán loạn, chỉ còn mỗi mình ông ngồi đó chịu trận. Cả năm tên xúm lại vây Vua Mèo vào giữa. Chúng rút dao, xích xe đạp, gậy... xông vào tấn công tới tấp. Lúc ấy chỉ còn mỗi mình Phù Dung ở lại với Vua Mèo. Ông bảo cô đứng đầu lưng với ông, tay cầm con dao chặt củi. Sau đó Vua Mèo bảo cô chạy đi nhưng cô không chạy vì thế ông vừa đánh trả vừa phải đỡ đòn cho cô. Mặt ông bê bết máu, vai áo rách tả tơi vì sợi xích sắt. Cái quất ấy đau buốt xương. Ông cố sức vung chân đá bao bạc lên cao. Tiền giấy như bướm bướm bay tả tơi khắp nơi. Bọn cướp lập tức ngừng tấn công để đuổi theo chộp tiền, thừa dịp ấy Vua Mèo ôm Phù Dung chạy qua đường.

Nhưng tên cầm đầu băng cướp vẫn còn thù hận vì lúc nãy bị Vua Mèo ném xuống đường nên hắn đuổi theo, lợi dụng lúc Vua Mèo sơ hở, hắn quất tiếp sợi dây xích vào đầu ông khiến ông gục xuống. Tên đầu đảng bay tới chộp lấy Phù Dung rồi ra lệnh cho đàn em rút chạy. Phù Dung la hét om sòm nhưng đã bị tọng giẻ rách vào miệng.

Vua Mèo nằm bất tỉnh, người co quắp, mặt úp trên hè phố.

Gần sáng, Vua Mèo tỉnh dậy, những thương tích trên người làm ông đau ê ẩm nhưng ông vẫn đứng dậy được, ông đi khập khiễng trên hè phố. Trời còn tối om ông đi như cái bóng lang thang trong công viên tìm một vò nước. Ông rửa ráy tay chân mặt mày, uống mấy ngụm nước rồi ngồi nơi bãi cỏ.

Ông đã tỉnh rượu và đó là lúc buồn nhất của cuộc đời ông. Những lúc tỉnh rượu bao giờ lòng cũng nguội lạnh như bếp lửa đã tàn giữa chiều đông mênh mông, lòng ông đầy tiếc nhớ mà không biết tiếc và nhớ cái gì. Nó như cảm giác của một người bỏ quê hương đi rất xa, rất lâu, mười năm, hai mươi năm lang bạt rồi trở về thấy cỏ cây đổi khác, nhà cửa không còn, người thân mất hết, lòng hoang vu, nỗi cô đơn như cắt lòng khi ngồi một mình âm thầm nơi thềm nhà cũ bên giếng nước đầy cỏ mọc.

Vua Mèo ngồi im lặng trên bãi cỏ ướt đẫm sương, ông thấy mình như một con thú rừng sống âm thầm nơi hang của nó không bè bạn không bà con thân thích. Ông là kẻ từ cõi nào lạc tới đây hòa nhập một chút vào những xô bồ, vui thú một chút với một người đàn bà nào đó, với năm ba người bạn nào đó, quậy phá đôi lần rồi rốt cuộc vẫn là sự trống trải mênh mông đơn độc và nhớ. Nhớ cái gì vậy? Trời ơi, ta đang nhớ cái gì vậy? Ta đang khát khao điều gì vậy? Trời vẫn tối mịt, câu hỏi ấy vang trong cỏ cây, trong những chòm lá thấp, vang trong nỗi cô đơn mênh mông. Vua Mèo ngồi ôm gối, nước mắt chảy ràn rụa.

Sao Mai đã mọc mà ông không hay. Nó nhìn ông từ trên cao, nửa như chế diễu, nửa như thương hại.

o O o

Đến ngày thứ ba thì Vua Mèo tỉnh lại. Bên giường có bốn người đàn bà. Và Lọ Lem. Lọ lem đứng sau lưng những người đàn bà kia, cô không muốn Vua Mèo nhìn thấy cô, cô chỉ muốn nhìn xem trên gương mặt của người vừa sống lại có mang dấu vết gì của cái thế giới bí ẩn đằng sau sự chết kia không.

Vua Mèo nhìn mọi người, đôi mắt đầy vẻ mệt mỏi. Kim Anh và Bạch Liên đều khóc nhưng họ khóc kín đáo, nữ tu sĩ thì đứng lặng thinh, chỉ có Phù Dung là ràn rụa nước mắt. Lọ Lem không muốn nhìn những người đàn bà ấy, cô lặng lẽ rút lui ra hành lang ngồi đợi nơi chiếc ghế dài quen thuộc.

Kim Anh cầm lấy bàn tay mềm mại của Vua Mèo và hỏi:

-Anh có biết ai đây không?

-Bà là mẹ ta phải không?

-Không. Em là Kim Anh đây. Anh không nhớ sao?

-Nhớ rồi. Bên này sông là Tagore bên kia sông là Tô Đông Pha còn ta, ta đứng ở giữa sông.

Kim Anh òa khóc. Bà Bạch Liên lay nhẹ Vua Mèo:

-Trời ơi, anh đừng nói mê nữa. Anh thấy trong người như thế nào?

-Ta không mê. Rõ ràng là ta đang đứng ở giữa sông Hằng, đứng trên một sợi tóc.

Bác sĩ vừa đến, mọi người đều quay nhìn ông cầu cứu. Ông đứng nhìn bệnh nhân một lúc lâu rồi ra dấu bảo mọi người đi ra để ông thăm mạch. Ba người đàn bà và cô tu sĩ bước ra ngoài hành lang. Họ có vẻ ngượng nghịu với nhau, họ nói với nhau mấy câu xã giao rồi bỏ đi xuống dưới vườn hoa chờ đợi.

Có lẽ vì đang xúc động nên Kim Anh không để ý đến sự có mặt của Lộ Lem nơi chiếc ghế dài quen thuộc. Lộ Lem cũng không muốn gặp bà trong trạng thái như thế nên cô cứ ngồi im để mặc cho bà đi. Khi những bước chân đã khuất mất dưới cuối cầu thang Lộ Lem mới đứng lên, do dự bước tới chỗ khung cửa kính đóng kín nhìn vào trong, nhưng cô chỉ thấy có cái lưng mập mạp của người bác sĩ mặc blouse trắng.

Ngày hôm sau Lộ Lem báo cho Thăng hay tin Vua Mèo đã tỉnh dậy, anh ta rất mừng, rủ Lộ Lem đi mua quà cho Vua Mèo nhưng nhớ lại chuyện cũ, Lộ Lem từ chối. Hơn năm giờ chiều cô đi một mình đến bệnh viện. Khi cô bước lên cầu thang thì thấy bốn người đàn bà từ trên lầu đi xuống, theo sau là Thăng. Họ hỏi Lộ Lem:

-Sao em đến trễ vậy?

Lộ Lem trả lời bằng một câu hỏi:

-Ông còn nói mê không?

-Đã bớt nhiều. Kim Anh nói. Em lên thăm đi, sắp hết giờ rồi đấy.

Rồi họ tiếp tục xuống lầu.

Lộ Lem đứng tần ngần trước cửa phòng. Cô không có quà cáp gì cả vì cô không biết nên mua gì cho ông. Cô đến thăm chiều nay chỉ muốn được nói với ông lời xin lỗi bởi lòng cô lâu nay vẫn ray rứt vì nghĩ rằng mình cũng có lỗi trong tai nạn này. Nhưng cô cứ do dự hoài không dám bước vào phòng. Nhìn qua cửa sổ, cô thấy Vua Mèo đang cầm một trái cam sành,

xoay nó trong tay rồi lại đặt nó xuống gối. Trên chiếc bàn nhỏ đặt ở đầu giường, chất đầy những trái cây, sữa, bánh ngọt, trong đó có một gói giấy thắt nơ khá lớn mà Lọ Lem đoán là của Thăng.

18Cuối cùng cô mạnh dạn bước vào. Vua Mèo đã nhìn thấy cô từ xa, ông không có vẻ gì ngạc nhiên mặc dù ông không hề biết cô là ai. Ông nhìn cô bằng đôi mắt dịu dàng và chờ đợi. Lọ Lem nói:

-Chào ông. Em đến đây để thăm ông.

-Em là ai vậy?

-Em là người gây ra tai nạn cho ông.

Vua Mèo mỉm cười:

-Lúc này có một người đàn ông đến đây, cũng nói như thế.

Lọ Lem:

-Khi xảy ra tai nạn, em cũng có mặt trên chiếc xe ấy. Mấy hôm nay em rất lo cho ông. Em vẫn đến đây mỗi ngày để canh chừng.

Đôi mắt Vua Mèo đầy vẻ mệt mỏi, ông nói:

-Có một lần ta đã chết rồi, bỗng dưng sống lại. Còn bây giờ thì ta đã chết hẳn. Hồn ta đang đứng giữa sông Hằng, trên một sợi tóc. Bờ bên này là Tagore, bờ bên kia là Tô Đông Pha.

Lọ Lem hỏi một cách hồn nhiên:

-Ông đã chết rồi sao? Thế ông đang nhìn thấy gì trong cõi bí ẩn ấy?

-Tự dưng mình tan biến đi như khói, tản mạn trong trời đất một thời gian, rồi ngưng lại. Giống như hơi nước ngưng tụ thành đám mây.

-Nhưng mây cũng sẽ biến thành mưa rồi rơi xuống.

Vua Mèo thở dài:

-Đó là cái chu kỳ của tự nhiên. Sự sống cũng giống như thế. Trang Tử bảo rằng sự sống tức là lửa mà mỗi con người là những thanh củi. Lửa cháy trên thanh củi này cho đến khi nó biến thành tro bụi thì lửa lại cháy trên thanh củi khác. Cứ như thế lửa không bao giờ tắt cũng như sự sống sẽ còn mãi.

Lọ Lem ngồi xuống chiếc ghế gỗ cạnh giường, cô nói:

-Trước đây em không bao giờ nghĩ đến cái chết đâu. Em sống như em sẽ sống mãi với thời gian, nhưng từ khi tai nạn xảy ra, từ khi em thấy ông nằm úp mặt dưới cỏ thì cái chết cứ ám ảnh em mãi. Sau đó là hai ngày hai đêm nhìn thấy ông thêm thiếp trên giường.

-Lúc đó ta chưa chết đâu. Còn bây giờ thì ta đã chết rồi.

-Nhưng ông đang nói chuyện với em mà?

-VẬY thì có khi em cũng đã chết rồi. Em có sợ chết không?

-Có.

-Ta cũng thế. Nhưng ta sợ cô đơn hơn nhiều vì nó tàn nhẫn hơn cái chết.

Người y tá trực đến, nói nhỏ vào tai Lọ Lem:

-Ông ta đang có dấu hiệu của bệnh điên. Em không nên tiếp xúc lâu như thế.

Đó là điều Lọ Lem đã cảm thấy từ ngày hôm qua, nhưng không biết phải làm thế nào.

Thành phố lác đác lên đèn. Từ bệnh viện cô đi thẳng về cồn cát. Không còn một chút nắng nào trên những bụi cây thấp mọc hai bên lối đi. Gió biển thổi qua hàng dương rì rào rì rào át cả tiếng sóng ngoài xa. Rừng bạch đàn hiện ra như một vệt đen khổng lồ, bất động. Gió biển làm cô thấy dễ chịu, nó như người bạn hẹn hò với cô mỗi ngày ở đây và đùa giỡn với cô bằng cách chạy quanh, lùa vào tóc cô hương thơm của hoa dại, áp vào môi cô vị mặn của biển. Gió chạy theo cô trên những bước đi, có khi nó leo đèo theo sau, xóa nhòa vết chân cô, vây cô bằng những cơn lốc xoáy, cô thoát ra khỏi cơn lốc và cười một mình trong đêm. Lần này thì gió ngoan ngoãn hơn, nó mơn man trên má cô và chạy quanh đồi cát.

Một cái bóng đen đột nhiên chặn ngang lối đi. Lọ Lem dừng lại. Cái bóng ấy nói:

-Sao những ngày qua cô không đến kho giấy?

-Vì tôi đang bận.

-Không phải. Cô muốn tránh mặt tôi.

-Anh hiểu lầm rồi.

Chàng trai đột ngột nắm lấy tay cô gái, nắm chặt đến nỗi làm cô đau điếng. Lọ Lem kêu lên:

-Anh làm gì vậy?

-Lọ Lem ơi, tôi yêu em.

-Nhưng anh buông ra đi. Tôi không thích như thế.

-Không buông. Em không được bỏ tôi.

Lọ Lem cố gỡ tay ra khỏi chàng trai nhưng anh đã ôm chầm lấy cô, ghì cô thật chặt. Khi ấy Lọ Lem không vùng vẫy nữa, cô hỏi chàng trai bằng

giọng rất bình thản:

-Anh lấy tư cách gì để làm vậy?

Câu hỏi ấy làm chàng thấy mình lỗ bịch, chàng buông cô gái ra, ôm mặt. Chàng nói:

-Xin lỗi em. Tôi không muốn làm như thế. Nhưng vì tôi linh cảm sẽ mất em, tôi không biết làm cách gì để giữ em, không biết làm sao để lay chuyển em, để dành em cho riêng tôi. Tôi không biết làm cách nào để gọi dậy trong em tình yêu mà dường như em không hề có. Nên tôi phải làm như thế. Đó chỉ là hành động tuyệt vọng.

-Tôi không muốn thuộc về ai cả.

Chàng trai lúng túng nói:

-Xin lỗi em. Tôi không có ý định như thế. Tôi không muốn em thuộc về tôi đâu. Tôi chỉ muốn tôi được thuộc về em.

-Tôi không mong điều ấy. Lọ Lem cắt ngang. Thôi, anh đừng nói nữa. Anh về đi.

-Nhưng em có tha lỗi cho tôi không?

-Có. Nhưng anh đừng gặp tôi nữa. Anh hiểu chưa? Anh đừng bao giờ gặp tôi nữa.

-Không được. Chàng trai quỳ xuống dưới cát. Không được đâu. Xin đừng bỏ tôi.

Nhưng cô gái đã bỏ đi. Lúc bóng cô sắp chìm khuất trong mênh mêng, chàng trai bỗng như điên dại, chàng chạy bay tới như con ngựa chững. Chàng đuổi kịp cô sát ngay sau lưng nhưng khi chàng đưa tay ra ôm lấy cô thì chỉ thấy hư không, như đó chỉ là một cái bóng.

Cô gái như vừa tan mất vào bóng đêm vô cùng.

VUA MÈO

Đạo Hiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Trốn Khỏi Bệnh Viện

Kim Anh vô ý đánh rơi một mẫu nitrat natri bằng hạt đậu phộng vào thau nước thế là nó bốc cháy, xoay vòng quanh vành thau và nổ tung làm chị giật mình. Nước tóe ra làm ướt xấp giấy trên bàn ghi chẳng chịt những công thức hóa học. Chị lấy khăn tay thấm nước rồi cất nó vào ngăn kéo. Lúc ấy chuông điện thoại reo. Dưới cổng báo cho chị hay là có khách đang đợi. Kim Anh lau tay, thu dọn các ống nghiệm bằng thủy tinh để vào giá rồi mở cửa bước ra khỏi phòng. Thang máy đưa chị xuống đất. Chị đi qua một dãy hành lang rộng chói chang ánh nắng buổi trưa và đến phòng khách của Viện.

K

Chỉ có một mình Lọ Lem đang ngồi chờ chị ở đó.

-Ông ấy trốn đi rồi. Lọ Lem nói. Ở bệnh viện người ta bảo ông ấy đã đập bể kính leo qua cửa sổ lúc sáng sớm. Sau đó đánh trọng thương người gác cổng và bỏ chạy. Khi em đến thì thấy mọi người đang xô xao bàn tán. Ông trốn đi không mang theo gì cả. Tất cả những quà tặng vẫn còn nguyên trên bàn.

-Nhưng anh ấy chưa bình phục mà.

-Thế mới khổ chứ. Hôm qua khi em đến thăm, nghe ông nói chuyện như người mất trí.

Kim Anh:

-Vậy là điên thật rồi.

-Tất cả đều do em. Nếu em không chống cự thì làm sao xe đâm vào ghế đá được.

Kim Anh nhíu mày hỏi:

-Em chống cự cái gì?

Mắt Lọ Lem đỏ hoe, cô nói:

-Sự thực em không phải là em của ông ấy. Em chỉ là một người xa lạ. Hôm ấy anh Thăng chở em đi, khi đến công viên anh ấy bất ngờ ôm lấy em và em vùng vẫy, em vùng rất mạnh và anh ta bị lạc tay lái, xe đâm vô ghế đá. Em không ngờ hậu quả lại ghê gớm đến như vậy. Em ân hận quá chị ạ.

-Nhưng lỗi chính là anh chàng Thăng nào đó. Phải tố cáo hắn. Hắn phải chịu trách nhiệm về tai nạn ấy, hắn phải chịu trách nhiệm với nạn nhân.

Lọ Lem thấm nước mắt:

-Chị hãy làm giúp em chuyện đó đi vì em không làm được những điều ấy đâu. Em phải đi tìm Vua Mèo, em sẽ săn sóc cho anh ấy bình phục. Theo chị thì hiện giờ Vua Mèo ở đâu?

-Thường ngày anh ấy đã sống vô định rồi huống hồ bây giờ đang ở trong tình trạng như thế làm sao biết được anh ấy đang ở đâu. Em thử đến nơi công viên trước dinh Hoa Lan xem, lúc trước anh ấy cũng thường ở đó. Nhưng em coi chừng nhé, chỗ đó bọn du đảng xì ke tụ tập nhiều lắm đấy.

-Em không sợ đâu. Em đi đây.

-Em đi nhé. Hôm nay chị phải làm việc ở phòng thí nghiệm suốt ngày.

Lọ Lem đến đó bằng xích lô đạp. Những người vô gia cư và bọn xì ke nằm rải rác trong công viên, chẳng ai để ý gì đến sự xuất hiện của cô gái. Lọ Lem cũng chẳng sợ, cô cứ đi lang thang khắp nơi, nhìn mặt từng người. Lúc cô đến gần một nhóm du đãng đang ngồi ngáp vặt trên bãi cỏ thì bọn này đứng lên.

-Này cưng, nhìn kỹ coi có phải anh là chồng em không?

Lọ Lem dừng lại thản nhiên nhìn bọn họ. Một tên cười khô:

-Khá lắm. Yếu điệu mà ngon lành.

-Yếu điệu mà hách.

Chúng bước tới mấy bước, vây cô gái vào giữa. Tên tóc dài hỏi:

-Bị chồng bỏ hả, cưng?

-Tôi đi tìm anh tôi.

-Anh của cưng là ai?

-Vua Mèo.

Nín thở. Tên nọ nhìn tên kia.

-Vua Mèo chết rồi mà.

-Vua Mèo vừa trốn khỏi bệnh viện. Các anh không biết à?

-Dạ không, một tên mắt lé thừa, tụi em không biết.

Lọ Lem lại hỏi:

-Ngoài chỗ này, Vua Mèo thường lui tới chỗ nào nữa?

-Bến tàu. Gần cầu đá.

-Nói thêm vài nơi nữa đi.

-Thư viện.

-Có khi chị lại miếu Âm Hồn thử coi.

Lọ Lem ra thẳng bến tàu, đi dọc theo cầu đá nhưng chị không thấy Vua Mèo đâu cả, chỉ có những người đi đâm cua hoặc ngồi câu cá trên những mỏm đá nhô ra ngoài nước. Sóng biển khá mạnh, mỗi lần nó đánh vào kè đá là bọt vỡ tung biến thành những đám bụi nước li ti tạt vào mặt mát lạnh. Thường ngày cái lạnh ấy làm cô thích thú nhưng hôm nay cô không còn lòng dạ nào mà để mắt tới biển tới sóng. Lọ Lem đi vào trong phố và hỏi thăm đường đến thư viện. Người dân ở đây có vẻ xa lạ với sách vở nên gần như chẳng có người nào biết thư viện ở đâu, cuối cùng một cậu học sinh đã giúp cô. Lọ Lem bước vào cổng ngôi biệt thự đồ sộ. Cô đi khắp nơi trong khuôn viên nhìn mặt từng người nhưng vẫn không thấy Vua Mèo đâu, cô vào phòng đọc sách chọn một chỗ kín đáo ngồi quan sát. Vẫn không có. Lọ Lem nhìn đồng hồ treo trong phòng đọc thấy đã ba giờ rưỡi chiều nên quay về cơ quan. Bà Mỹ chặn cô lại ngay trước cửa:

-Dạo này cô làm việc bê bối lắm đấy. Sao giờ này cô mới vào?

-Mấy hôm nay em bận việc nhà lắm.

-Bận thì phải làm đơn xin phép. Sao em tự tiện quá vậy? Em làm tờ tự kiểm nộp cho tôi đi.

Lọ Lem lên phòng làm việc nhưng ở đó giờ này chỉ có mỗi mình chàng trai ngồi hút thuốc lá trong góc phòng. Chàng trông thấy Lọ Lem bước lên nhưng vẫn bất động. Lọ Lem đứng nhìn anh ta một lúc, cô nghĩ nếu anh ta gọi chuyện thì mình sẽ nói nhưng anh ta cứ làm thinh, lăm lì khó hiểu. Lọ Lem coi đồng hồ trên tường rồi thu dọn các thứ nơi bàn mình, xếp cái máy

chữ vô ngăn tủ khóa lại và xuống kho giấy. Khi đi ngang qua phòng bà Mỹ cô thấy cửa hé mở. Bà Mỹ đang tranh luận với cô bí thư chi đoàn về những vấn đề gì đấy hình như là triết học cô nghe tiếng được tiếng mất. Tiếng bà Mỹ:

-Vật chất có trước, ý thức có sau. Vật chất quyết định ý thức. Nhưng em phải chứng minh điều đó chứ.

-Đó là một phạm trù phát triển theo...

Phạm trù... phạm trù... Lộ Lem lẩm bẩm, cô thường nghe người ta nói từ đó nhưng nó là cái gì vậy? Cô đi đến cuối hành lang còn nghe tiếng bà Mỹ la lối:

-Em nên nhớ rằng trong quá trình con vượn người phấn đấu giải phóng hai tay...

Lộ Lem đã đến đầu cầu thang. Tự nhiên trong đầu cô nảy ra một ý muốn ngộ nghĩnh. Như đứa trẻ con, cô cười lên cái tay vịn cầu thang và tụt xuống lẹ như tên, vừa tụt vừa cười khanh khách.

VUA MÈO

Đạo Hiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tử Đạo

Chàng trai ra đi vào sáng chủ nhật, chàng đi thật sớm và chỉ mang theo một bình nước, một ổ bánh mì khô và một bao thuốc lá.

C

Lúc mặt trời chưa lên chàng đi vòng qua bãi biển, không vội vã. Chàng đi qua rừng dương, lên một cái dốc mọc đầy cỏ gai và đi xuống mé nước. Gió biển nhẹ và sóng cũng nhẹ. Hình như biển chưa thức dậy và hãy còn mơ màng. Chỉ có những con hải âu là bay rất sớm, chúng chao đi chao lại nhìn ngắm những ngọn sóng nhỏ. Chàng đứng ngắm biển ngủ và dường như có ý đợi nó thức dậy để nói một điều gì đấy nhưng chàng đợi một lúc lâu mà biển vẫn lặng thinh nên chàng quay lưng đi về phía rừng bạch đàn ở sát chân núi. Chàng đã nhiều lần theo Lộ Lem đến mé rừng nhưng chưa bao giờ chàng dám đi sâu vào bên trong. Không phải vì chàng sợ rắn độc mà vì Lộ Lem đã cấm chàng. Nhưng bây giờ thì không ai có thể cấm chàng được nữa.

Chàng đã từng đi đến rừng bạch đàn bằng cách xuyên qua cồn cát, con đường ấy vắng vẻ nhưng ngắn hơn là từ biển đi lên. Chàng phải leo qua những đồi cỏ gai sắc cạnh và qua mấy vạt rừng dương liễu. Trên đường đi chàng gặp vô số những kỳ nhông, kỳ đà và chồn. Chúng sống thâm lặng trong cồn cát và sanh sôi nảy nở ở đó từ đời kiếp nào. Chàng lảng tránh chúng nhưng chúng vẫn sợ chàng. Chàng đi rất nhanh, băng mình qua những bụi gai và gặp một vùng dày đặc gai nhọn, chàng không vượt qua nổi, chung quanh chàng toàn gai. Chàng bị mắc kẹt vào giữa. Bây giờ chàng

mới thấy đau rất khắp mình mẩy. Chàng đứng im một lúc lâu để đợi mặt trời lên. Quả nhiên khi ánh sáng rục lên phía chân trời thì chàng nhận ra lối thoát ở phía bên trái. Thực ra thì cũng không có con đường nào ở phía đó nhưng gai mọc thưa hơn. Chàng băng bừa qua, đi thẳng tới bãi cỏ tiếp giáp với rặng bạch đàn. Khi nắng lên, thiên nhiên đẹp rục rờ nhưng chàng không chú ý đến vẻ đẹp ấy. Màu núi màu rừng màu cồn cát và cỏ non cứ nối tiếp xen kẽ nhau tạo một cảm giác bình lặng thanh thản.

Nhưng chàng thì lơ đãng, mọi thứ quanh chàng đều mờ nhạt, vô tình. Ngay cả tiếng chim hót nghe rất rõ chàng cũng thấy như vang lên từ một cõi nào rất xa. Thực ra thì bầy chim chào mào đang ăn trái lồng đèn trong lùm cây rậm rạp. Chúng đánh rơi một hạt xuống đầu chàng, lúc đó chàng mới dừng lại ngẩng nhìn và thấy cả một bầy chim đội mũ ca-lô đen trên đầu, đít thì màu da cam y hệt màu trái lồng đèn chín.

Chàng đứng tựa lưng vào một cây bạch đàn lớn để nhìn ngắm đàn chim và lấy thuốc lá ra hút. Chàng vẫn nghĩ rằng ở trong ruộng khu rừng này có nhiều điều bí ẩn nhưng càng đi càng thấy mênh mông quạnh quẽ. Lá bạch đàn dài, mảnh. Gió như sóng lùa qua đó từng đợt, từng đợt lấp lánh, tiếng nó đi nghe rì rào như tiếng biển xa. Vậy mà vẫn không át được tiếng chim hót dù là tiếng chim lẻ loi nhất. Chàng cứ lang thang vô định trong rừng cho đến khi thấy có một vệt sáng ánh lên trước mặt, chỗ sát chân núi. Chàng lần mò đến đó và tìm thấy một hồ nước trong vắt, chung quanh cỏ mọc um tùm. Những bụi nho dại, lau lách, dứa dại, sim và những cây chồi thấp thì mọc xen kẽ nhau chi chít. Chàng ngồi trên một hòn đá ẩm ướt sát mé nước nhìn bóng mình in trên mặt hồ. Tiếng chim hót làm cho chàng thấy cô đơn ghê gớm. Tiếng chim lạ lùng quá, nó trầm trầm đều đặn như tiếng mõ của người gác rừng, có khi giống như tiếng tụng niệm kinh kệ. Hoa chuối nở rục rờ ở sát mé nước. Hoa màu da cam, màu vàng tươi hoặc màu vàng nổi gân đỏ sẫm. Chàng nhìn sững chúng, chúng không làm chàng xúc động, chúng chói chang trong mắt. Chỉ có tiếng chim thì vẫn khắc khoải.

Chàng ngắt một cái lá bìm bìm thả trên mặt nước. Nó trôi ra xa, xoay vòng một chút. Lập tức có bóng cá đớp lia lịa tạo ra những vòng sóng. Chiếc lá chao qua chao lại một lúc rồi im. Đàn cá đã bỏ đi hay đã lặn xuống dưới đáy rồi. Mặt nước lại phẳng lặng. Đột nhiên chàng nhìn thấy cái bóng trắng của một người con gái in dưới đáy nước, cái bóng ấy lung linh như hư như thực. Lúc ấy lòng chàng đã ngây dại, chàng lội xuống hồ, vẫn mặc nguyên quần áo, chàng thả người vào nước bơi ra chỗ cái bóng trắng ấy. Chàng lặn xuống mở mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy gì ngoài rong rêu. Đáy hồ sâu vô tận, những cọng rong to xù ra như cây chổi lông gà, ánh nắng trưa xuyên xuống mặt hồ đã làm chúng ánh lên màu xanh non. Thế mà có cả một rừng rong như thế. Chàng bơi lạc trong khu rừng ấy. Rong quấn quanh người chàng, lướt qua mặt chàng, vướng vào tay chân chàng. Những con cá diếc, cá lóc, cá bảy màu khắp nơi như hoa confetti nhiều màu lấp lánh. Cuối cùng chàng ngoi lên và bơi vào bờ. Chàng quan sát bờ hồ. Chung quanh hoàn toàn vắng lặng, không một bóng người, không một bóng thú rừng, không có gì cả ngoài tiếng chim hót lẻ loi đâu đó. Sự yên tĩnh của buổi trưa làm chàng rợn cả người. Chàng cởi bỏ quần áo phơi trên cành cây thấp và ngồi trên vạt cỏ sưởi nắng. Có thể cái bóng trắng lúc nãy chỉ là hình phản chiếu của đám mây đang ở trên cao kia. Đám mây mỏng và thanh thản.

Chàng lấy ổ bánh mì khô ra ăn và uống mấy ngụm nước rồi chọn một bóng mát dưới tàng cây, nằm ngửa trên vạt cỏ. Lúc này chàng mới nhận ra ngay trên chỗ chàng nằm, lủng lẳng cả chục ổ chim giồng giộc. Loài chim này làm tổ rất công phu. Những cọng cỏ khô được chọn lựa kỹ, mảnh dẻ mềm mại kết thành một cái túi dài hai ngăn. Ngăn trên có cửa thông ra ngoài. Đó là căn phòng của lũ chim con, ngăn dưới bỏ trống, có một cái vòi thông xuống gần mặt đất. Đó là đường hầm bí mật dành cho chim con tẩu thoát khi bị kẻ thù tấn công từ phía trên. Những cái vòi voi dài ngoằn ấy cứ đong đưa đong đưa trước mắt chàng. Chàng biết lũ chim con đang nằm ở đâu nhưng chàng không muốn dậy. Chàng nhìn những ngón tay gầy gò của mình và bỗng nhiên sợ hãi. Chàng không dám nhìn nữa và nhắm mắt lại.

Giấc ngủ của chàng đầy ác mộng, khi thức dậy chàng không còn nhớ gì cả nhưng dư âm của nó vẫn còn đọng lại trong chàng vị đắng, chàng thấy cổ họng khô rát nên quay tìm cái bi đông nước. Một con kỳ nhông leo ngồi trên bình nước, chàng phải đuổi nó đi để lấy nhưng cái bi đông nhẹ tênh. Chàng ném nó dưới cỏ và đi ra phía hồ nước. Trên đường đi chàng khám phá ra một khe nước nhỏ từ trên sườn núi chảy róc rách xuống phía hồ. Tiếng nước nhỏ, thủ thủ như tiếng giun dế, nước trong và sáng như thủy tinh, chàng cúi xuống, chàng quỳ dưới cỏ ướm khum hai bàn tay vốc nước uống.

Chàng ngồi trên tảng đá bên bờ hồ. Thiên nhiên vẫn yên tĩnh như lúc chàng mới đến đây. Hình như thiên nhiên đang nhìn ngắm chàng và chờ xem chàng làm gì. Năng đã nhạt trên những tán lá cao, trên những lá bạch đàn dài nhọn mong manh đang lay động kia. Bao giờ nhìn cây bạch đàn chàng cũng nhớ đến Lộ Lem và đôi mắt đen cứ đăm đăm nhìn chàng. Đôi mắt ấy hiền lành, thẳng thắn nhưng rất cương quyết. Đã có lúc chàng thử nhìn thẳng vào nó để xem ai là người thắng cuộc nhưng lần nào chàng cũng phải quay nhìn chỗ khác. Những lúc Lộ Lem bực mình thì chàng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của cô mặc dù nó rất đẹp. Nó giống hệt đôi mắt của các cô gái Ả Rập. Những cô gái ấy ra đường trùm khăn kín mặt chỉ chừa có đôi mắt vì thế đôi mắt vốn đã đẹp lại càng đẹp hơn. Đôi mắt ấy có khả năng thay thế cho cả cái nhan sắc diễm lệ và huyền bí của những cô gái nghìn một đêm lẻ.

Trong lúc mơ màng chàng bỗng thấy trên cái nền trời xanh lơ vô tận kia tự nhiên mọc lên những đôi mắt của Lộ Lem như những vì sao đen. Chàng ngây dại nhìn bầu trời cho đến khi những đôi mắt ấy biến mất. Đó là lúc chàng nghe một tiếng động lạ sát bên mình. Con rắn-đeo-chuông toàn thân xanh vàng lốm đốm, dưới cổ lủng lẳng một cái bườu trông giống như quả chuông. Đã có lần chàng nghe Lộ Lem mô tả về nó. Đó là một loại rắn kịch độc, người ta còn gọi nó là “con ba bước” vì khi bị nó cắn, chỉ bước đi ba bước là đã lăn đùng ra rồi. Nhưng loại rắn này không bao giờ chủ động tấn

công người. Quả thực nó đang nằm phơi mình trên một nhánh cây thấp ngay cạnh chỗ chàng ngồi. Nó giương đôi mắt đỏ nhìn chàng một cách bình thản. Chàng cũng không nhìn con vật ấy, chàng vẫn ngồi im trên tảng đá ngắm nó hồi lâu. Đột nhiên chàng thấy nó ngẩng đầu lên, cong mình lại thành vòng tròn rồi bật đi rất nhanh. Chỉ thấy một tia chớp xanh lóe ra trước mặt chàng rồi tiếng chuột kêu thì cái đuôi rắn đã quấn gọn con chuột đồng vàng lườm vào trong rồi.

Chàng thở dài đứng dậy bỏ đi. Chàng loanh quanh bên bờ hồ một lúc rồi biến mất trong rừng bạch đàn. Chàng vẫn hy vọng gặp được một cái chòi tranh, một ngôi nhà sàn nhỏ hay một hang đá nhưng tuyệt nhiên không hề thấy một vết tích gì của con người. Khi nắng đã gần tắt và gió ở đâu kéo về rì rào thì rừng bạch đàn buồn hơn bao giờ hết. Nỗi buồn ấy ẩn mình trong tiếng gió, tỏa ra từ những lớp sóng lá lao xao, từ những mảng trời hiu hắt phía sau vùng lá thưa.

Rừng bạt ngàn vây quanh chàng nhưng rừng vẫn trơ trọi. Đường như chính cái vẻ thưa thớt của rừng bạch đàn đã làm cho hoàng hôn hiu hắt hơn, tả tơi và tàn lụi hơn. Chàng đứng im, ngửa mặt nhìn trời qua kẽ lá nhỏ, tóc chàng cũng bay lất phất như những cánh lá dài. Chàng cảm nhận rất rõ những bước đi lạng lẽ mà nặng nề của đêm. Đêm đang đến gần chàng, vây phủ chàng và chàng không có gì để tự vệ cả. Nhưng chàng không thể rời bỏ khu rừng vì ở đây ấm hơn ngoài hồ nước và vì ở đây chàng còn có hy vọng nhìn thấy Lọ Lem trở về.

Chàng đi tìm những lối mòn trong rừng, cố phân biệt lối đi của thú và lối đi của người nhưng chàng không làm được chuyện đó, chàng chọn lối mòn nào to nhất và ngồi xuống đó, lưng tựa vào gốc bạch đàn. Biết đâu đây chẳng phải là cái cây mà năm bảy năm trước chính tay Lọ Lem đã trồng xuống. Chàng đặt cái bi-đông đầy nước suối, bao thuốc lá hút dở ở đó rồi đi gom các cành khô chất thành một đống nhỏ bên gốc cây. Chàng lục trong túi áo còn một cái đuôi bánh mì, chàng lấy ra ngồi nhai trong tối. Ăn xong

chàng nhóm lửa lên để xua đuổi muỗi và sương lạnh. Chàng có thể nằm xuống vạt cỏ úa dưới gốc cây nhưng chàng vẫn thích ngồi tựa lưng và hút thuốc lá.

Đêm đã xóa nhòa tất cả, đã trùm lên rừng núi, chỉ còn lại đống lửa của chàng. Nó xé rách một mảnh đêm để có chỗ cho chàng thở, để cho những con dơi bay qua bay lại tìm mồi, những con sóc chuyền trên cành cây nhìn lửa. Những gốc bạch đàn sáng chập chờn quanh chàng. Trên đầu chàng những chiếc lá dài ửng lên màu hoàng yến. Đó cũng là màu một chiếc áo cụt Lọ Lem thường mặc khi ở trong kho giấy. Cái áo ấy có một chỗ rách nhỏ bằng ngón tay cái phía sau lưng ngay dưới cái gáy thon thả của cô. Lửa đỏ rực và sinh động như một con dơi lớn đang nháy múa bay lượn trước mặt chàng. Dường như nó muốn làm những trò hề, những trò ảo thuật để cho chàng được vui nhưng chàng không vui. Chàng nhìn nó đăm đăm và có lúc chàng muốn đưa tay vốc lấy nó như bắt một con chim non để ôm vào lòng. Nhưng lửa cứ như hư như thực. Củi nổ lách tách bắn ra những chùm hoa cải vàng cam, có khi xẹt ra như pháo bông. Lửa cười như một chú lùn trong truyện cổ tích. Những chú lùn đội mũ vải nhọn có ngù bông gòn ở trên chóp cứ hiện ra cười rồi biến mất. Chàng có cảm tưởng như mình đang ngồi trong một hang đá lớn của thời tiền sử xa lắc xa lơ nào. Một con cú mèo ở đâu bay đến đậu trước mặt chàng, nó giương cặp mắt sáng rực nhìn chàng. Chàng cũng nhìn nó, muốn vẫy gọi nó lại nhưng không biết làm cách nào. Con cú mèo cứ đứng im không nhúc nhích. Một lúc nó cất tiếng kêu như muốn hỏi chàng là ai vậy. Chàng mỉm cười với nó và ném bao thuốc lá rỗng không vào lửa.

Phía hồ nước có nhiều tiếng gặm gù và tiếng những con chim bìm bịp la quang quác, nhưng con cú mèo thì vẫn làm thinh. Chàng thấy đói và muốn có một con thịt để nướng ăn trên đống lửa. Trong giấc ngủ chập chờn chàng thấy mình mọc đầy lông lá, những ngón tay của chàng dài ra và đầy móng vuốt. Chàng cầm một chiếc chày vồ bằng đá đi lang thang trong rừng già săn mồi. Chàng săn được một con nai nhỏ và công nó về ném bên đống lửa.

Chàng thức dậy, thấy đống còn cao. Đống lửa đã gần tàn chỉ còn lại than hồng và vài nhánh nhỏ leo lét cháy. Chàng nằm co người dưới cỏ nhắm mắt lại. Nhưng đột nhiên có tiếng bước chân nặng nề từ phía hồ nước đi lại. Tiếng bước chân không đều giống hệt tiếng của một người có một chân giả bằng gỗ. Một bước nặng và trầm, một tiếng khô và rõ. Cứ như thế cái tiếng động kỳ quái ấy tiến dần tới chỗ chàng nằm. Cho đến khi chàng cảm thấy nó ở sát cạnh mình thì chàng vùng dậy vội lấy một thanh củi đang cháy, chàng hét lên một tiếng và đứng bật dậy thủ thế. Chung quanh im lặng. Con cú mèo hoảng hốt bay vụt đi. Chàng không còn nghe tiếng chân ấy nữa nhưng chàng cũng không thấy gì ngoài đêm tối và những gốc cây bạch đàn chập chờn lơ mờ trong ánh lửa đã tàn.

Chàng ném thanh củi vào đống lửa rồi nằm xuống trở lại. Chàng thấy mệt và buồn ngủ ghê gớm. Chàng nhắm mắt lại và nghĩ, nếu con vật ấy có trở lại thì mặc nó, chàng cũng không sợ nữa. Chàng thấy lạnh sau lưng mặc dù đang nằm cạnh đống than hồng. Chàng quay lưng lại để sưởi một chút và ngủ quên đi.

Chàng không mơ thấy gì cả, chàng ngủ rất say, đến lúc tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ mặc dù sương mù vẫn còn tản mạn trong những cành lá. Đống lửa đã tàn nhưng tro của nó thì hãy còn ấm. Những con rắn hổ đất màu nâu đen đã bò vào nằm quanh đống tro từ lúc chàng còn đang ngủ say, đến khi chàng mở mắt ra thì thấy mình đang nằm giữa bầy rắn độc. Nhiều nhất là rắn hổ đất, chúng nằm vắt vẻo lên nhau, quấn quít lấy nhau và đang ngủ say. Con rắn-đeo-chuông chàng gặp trưa hôm qua cũng có mặt ở đó. Những con rắn cạp nong có khoang vàng đen thì nằm khoanh ngay trước ngực chàng. Dưới chân chàng là bầy rắn lục. Chỉ có con rắn hổ chúa King Cobra là nằm xa chàng nhất và cũng là con vật nhạy cảm nhất. Lúc chàng mở mắt ra là nó đã ngẩng đầu lên rồi, hai mang của nó phình ra, phun hơi độc phì phì. Nhưng bầy rắn kia thì vẫn cứ ngủ im trong tro ấm. Chàng tỉnh ngủ hẳn và ngạc nhiên thấy mình không hề sợ hãi, trái lại chàng còn cảm thấy bầy rắn độc rất thân mật với mình.

Chàng xoay nghiêng người lại để nhìn ngắm chúng. Cử động của chàng làm cho những con rắn cạp nong đang nằm khoanh trước ngực chàng thức dậy. Chúng ngẩng đầu lên nhìn chàng nhưng không có vẻ gì đe dọa. Chàng ngắm chúng một lúc rồi chậm chạp xòe bàn tay ra, đưa vào giữa những cái đầu đang ngẩng cao ấy. Chàng thấy nhói lên một cái và một giọng buồn vang lên trong chàng:

-Lọ Lem ơi, chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau nữa.

Cánh tay chàng rơi xuống mặt tro xám mềm mại. Ngay cả trong giây phút ấy chàng vẫn thấy tro ấm một cách lạ thường.

VUA MÈO

Đạo Hiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Giang Sơn Hiu Quạnh

Trong vòng một tháng, cơ quan xảy ra mấy chuyện quan trọng: Lọ Lem bị đuổi việc vì vắng mặt nhiều lần mà không xin phép, cô Thu đi nạo thai bị sốt cao suýt chết, bà Mỹ vì không được quần chúng tín nhiệm nên phải phấn đấu thêm bằng cách đi học chính trị một năm và cuối cùng là chuyện chàng trai đột ngột biến mất. Mọi người tin rằng chàng đã đi vượt biên. Có người quả quyết rằng chàng đã đến đảo Bidong Mã Lai.

T

Bà Mỹ tuy đi học chính trị một năm nhưng buổi trưa bà vẫn về cơ quan nghỉ ngơi, hơn nữa bà cảm thấy xa cơ quan là một cái gì rất khổ tâm, bà nhớ cơ quan và muốn hàng ngày được gần gũi nó. Bà chiếm cái kho giấy của Lọ Lem vì ở đó yên tĩnh nhất bà có thể “tranh thủ” học bài vào buổi trưa, và lại thời kỳ phấn đấu là thời kỳ tu nhân tích đức nên việc ăn chay năm đất theo kiểu Lọ Lem là chuyện rất nên làm. Buổi trưa bà thường đem theo một cái lon ghi-gô đựng lừng gô cơm và một hũ chao, có khi là mấy con tép rang hay nửa cái hột vịt. Bà ăn xong là cầm lấy sách. Bà đã lớn tuổi rồi, việc ngủ trưa đối với bà không phải là một nhu cầu cần thiết. Bà tựa lưng vào một cuộn giấy lớn, đeo kính lão vào mắt và lẩm nhẩm đọc:

-Người ưu tú nhất trong quần chúng là người có những phẩm chất như sau: Có giác ngộ lý tưởng cộng sản chủ nghĩa. Trung thành với tổ quốc với chủ nghĩa xã hội. Gương mẫu trong lao động sản xuất trong chiến đấu và học tập.

Bà gấp sách lại, lẩm nhẩm đọc cho đến khi thuộc lòng rồi mới sang đoạn khác. Bỗng bà thấy một cô gái đứng sừng sững trên cuộn giấy đang nhìn bà và cười. Đó là Lộ Lem. Bà kéo sệ cái kính lão xuống gần sát chót mũi và hỏi:

-Em trở lại đây làm gì?

-Em lấy cuốn sổ tay.

-Sổ tay nào? Có phải cái cuốn vẽ đầy rằn rít và chim cò đấy không?

Lộ Lem gật đầu. Bà Mỹ cúi lom khom moi móc trong các xó xỉnh rồi lôi cuốn sổ tay ra thả lên cao cho Lộ Lem. Cô lật mấy trang ra xem rồi nhún mình nhảy xuống đất. Bà Kim Anh chờ cô ngoài cổng cơ quan và chờ cô đi bằng chiếc Cub 50 màu rêu của bà. Hai người đến một cửa hàng bán quần áo. Kim Anh nói:

-Đây là cửa hàng của cô em gái chị. Em cứ tạm ở đây một thời gian, nếu không thích nghề này chị sẽ kiếm việc khác cho em.

Lộ Lem đứng ngẩn ngơ nhìn ngắm những quần áo đủ màu đủ kiểu. Một cô gái nhỏ nhắn từ trong nhà bước ra tươi cười nắm lấy tay Lộ Lem kêu lên rối rít:

-Trời ơi, dễ thương quá! Chị đẹp quá đi!

Lộ Lem cười, bước theo cô gái trẻ. Kim Anh nói:

-Đây là Kim Ngọc, em gái của chị. Còn đây là Lộ Lem.

-Hèn chi giống hệt cô Lộ Lem trong phim.

-Phim nào? Lộ Lem ngạc nhiên hỏi.

-Phim “Ba hạt dẻ”...

Nhưng trước nay Lọ Lem chưa hề đi xem phim bao giờ và trong lòng cô hoàn toàn không có ý muốn đó.

Cô bé Kim Ngọc cứ quẩn quít bên Lọ Lem và nói đủ thứ chuyện:

-Được rồi. Em sẽ trang điểm lại cho chị. Em sẽ diện cho chị thật mốt. Rồi chị sẽ trở thành một cô tiên cho mà xem.

Lọ Lem nói:

-Hồi nhỏ nhiều người đã bảo mình là một cô tiên rồi.

-Chị đi mỹ viện với em ngay bây giờ. Đi uốn tóc.

-Không được. Lọ Lem nói. Mình phải đi bây giờ.

-Đi đâu?

-Đi tìm Vua Mèo.

-Ông ấy điên rồi.

-Chính mình đã làm cho ông ấy điên.

-Không phải. Ông đã điên từ lâu. Chị hỏi chị Kim Anh đi.

Kim Anh làm thình, bà ngồi xuống chiếc ghế mây lấy cái gương nhỏ ra soi mặt và nói:

-Cứ từ từ. Thế nào mình cũng sẽ tìm thấy.

-Nhưng anh ấy đã điên rồi mà? Kim Ngọc lại nói.

Bà Kim Anh trở nên trầm tĩnh khác thường:

-Anh ấy không điên đâu. Anh ấy là một con người hoàn toàn cô độc.

o O o

Tại một ngõ hẻm sâu hun hút trong xóm cá có một cái am nhỏ lợp ngói âm dương đã đổ nát trông có vẻ hoang vu lắm, tuy vậy khi vào bên trong thì cái vẻ hoang tàn ấy không còn nữa. Phía sau có một cái sân rộng lát đá xanh lâu ngày cỏ mọc xen vào giữa những kẽ đá. Giữa sân có một cây bàng cổ kính, tàng rộng che mát cả một khoảng sân. Nơi cái vòm lá dày um tùm ấy chim sẻ làm tổ rất nhiều. Chúng bay lượn trên cao kêu lách chách, chúng sà xuống từng bầy kiểm côn trùng nơi những kẽ nứt của sân đá đầy cỏ mọc. Viền quanh cái sân rộng là một vòng tường rêu phủ.

Trước đây Lộ Lem có biết cái am này nhưng cô chưa vào lần nào. Cô đi tìm Vua Mèo khắp nơi trong thành phố và cuối cùng cô đến đây. Khi cô bước vào trong sân thì tất cả đều im lặng. Những con chim sẻ cũng thôi không kêu lách chách nữa. Chừng một phút sau chúng đồng loạt bay vụt lên, mất hút trong vòm cây rậm rạp. Lộ Lem đi quanh bờ tường, vòng qua phía bên kia gốc bàng to lớn nhưng cô cũng không thấy ai. Cô tần ngần đứng dưới gốc bàng và thấy ở đó có một cái giỏ mây nhỏ. Cô ngồi xuống định cầm cái giỏ mây thì nhận ra bên trong có một con rắn đang nằm ngủ, cuộn tròn lại như một đoạn dây thừng. Loại rắn này rất quen thuộc đối với Lộ Lem, cô chỉ nhìn qua đã biết nó là rắn đeo kính. Tuy nhiên cô không gọi nó, cô để cho nó ngủ.

Cô gom những trái bàng chín rụng rải rác quanh đó, chọn một trái chín nhất đưa lên miệng cắn. Con rắn vẫn ngủ, vảy của nó ánh lên như những đốm sáng mờ trong cái giỏ mây. Lúc ấy Lộ Lem nghe có tiếng cánh cửa am sịch mở và tiếng bước chân dẫm trên lá khô. Vua Mèo ăn mặc như một người dân chài, vai vác cần câu tay xách giỏ cá nhỏ đi băng qua cái sân lát đá dọc theo bức tường rêu phủ. Cái giọng khàn khàn quen thuộc của ông vang lên:

Lạc phách giang hồ tái tửu thành

Sở yêu tiêm tế chường trung khinh

Thập niên nhất giác Dương Châu mộng

Doanh đắc thanh lâu bạc hãnh danh.

(thơ Đỗ Mục)

Ngâm vừa hết câu thơ thì chân đã dừng lại trước mặt cô gái rồi. Ông không chào Lộ Lem và cũng không có vẻ gì ngạc nhiên về sự có mặt của cô, lặng lẽ ngồi xuống dưới cỏ.

-Bài thơ ấy nói gì vậy? Lộ Lem hỏi.

-Đó là bài “Khiển Hoài” của thi sĩ Đỗ Mục đời Đường, bài thơ ấy có thể diễn nôm như thế này: Ta mang hồ rượu chuển choáng say trong chốn giang hồ, ngắm nhìn các kỹ nữ lưng thon nhẹ nhàng nhảy múa. Sau mười năm trời, chợt tỉnh giấc mộng Dương Châu, chẳng còn gì, chỉ còn lại cái tiếng bạc tình ở chốn thanh lâu mà thôi.

Vua Mèo mở nắp giỏ cá trút ra ba con cá hồng lớn bằng bàn tay, ông moi trong hốc cây ra một cái nồi đất đen nhem để bên cạnh giỏ răn. Lộ Lem mở vung nồi ra xem thấy bên trong còn một ít cơm nguội. Cô hỏi:

-Ông sẽ làm gì với những con cá này?

Vua Mèo sửa lại ba cục gạch nắm khói và bảo Lộ Lem:

-Em đi gom cho tôi một ít củi.

Lộ Lem chỉ đi quanh quần một chút trong sân đã nhặt được một bó củi khô gồm những cành nhỏ như ngón tay. Khi cô trở lại dưới gốc cây thì Vua Mèo đã làm cá sạch sẽ dùng ba chiếc đũa tre xiên ba con cá gác trên những hòn gạch. Ông ngồi vẩn thuốc rê và nhìn Lộ Lem nhóm lửa. Ngọn lửa nhỏ vàng rực như đóa hoa nở trong buổi sáng âm đạm. Trong lúc Lộ Lem nướng

cá trên ngọn lửa, Vua Mèo với tay lấy cái sáo trúc nhỏ mắc trên thân cây bàng xuống và bắt đầu thổi. Khúc nhạc có giai điệu đơn giản nhưng lạ tai. Thế là từ dưới cái giỏ mây, con rắn ngóc đầu lên. Rõ ràng là một con đeo kính. Vua Mèo thổi sáo một cách nhàn nhã nhưng con rắn thì uốn éo rất uyển chuyển. Lọ Lem quay nhìn ông và cười nhưng cô có vẻ không chú ý đến trò chơi ấy. Ngọn lửa đã tắt, cô gom những mẩu than hồng lại và trở mấy con cá. Tiếng sáo vẫn vang lên réo rắt, con rắn vẫn uốn éo, mang của nó bạch ra, cái đầu lắc lư như một cô vũ nữ Ấn Độ. Lọ Lem nhẹ nhàng bước đến bên giỏ rắn, cô nhìn con rắn nhảy múa một lúc rồi dịu dàng bảo:

-Ngủ đi!

Lập tức con rắn khựng lại. Và khi nhận ra cô, nó vội thụp đầu xuống khoanh tròn, hiền lành như một đoạn dây thừng. Tiếng sáo im bật. Vua Mèo ngạc nhiên nhìn cô gái một lúc rồi lại đưa sáo lên miệng. Ông thổi một khúc nhạc khác, chậm hơn và cũng huyền bí hơn, con rắn lại từ từ chuyển mình rồi ngóc đầu dậy. Nhưng lần này Lọ Lem không cần phải nói gì cả, cô chỉ đưa bàn tay ra trước mặt nó, thế là con rắn thụp đầu xuống, khoanh tròn lại, không dám động đậy. Vua Mèo vội ném cái sáo trúc xuống cỏ, quỳ mọp trước mặt cô gái.

Lọ Lem hỏi:

-Ông không còn việc gì để làm sao lại đi làm nghề dụ rắn?

-Tôi làm đủ nghề nhưng tất cả chỉ là tạm bợ.

-Ông có biết làm rừng không?

-Hồi trước cha tôi là một người gác rừng, ông nuôi ong mật và rắn độc lấy nọc cho nên tôi biết những nghề đó.

-Nhưng ở trong am nhỏ này có được mấy con rắn độc. Cùng lắm ông cũng chỉ làm được một trò xiếc.

Mỡ trong những con cá nướng nhều xuống than hồng làm khói bốc lên nghi ngút.

-Chín rồi.

Lọ Lem nói và đem cá lại chỗ Vua Mèo đang ngồi. Ông lấy một tàu lá chuối trải dưới cỏ và cạy cục cơm nguội ra để lên đó. Một tí muối trắng đựng trong mảnh vỏ dừa, ba con cá nướng để một bên.

-Em ăn với tôi nhé?

-Em rất vui lòng.

Nhưng Lọ Lem không ăn, cô nhìn Vua Mèo ăn uống một cách mạnh bạo và có phần thích thú. Cô hỏi:

-Có lẽ ông đã khỏi bệnh hoàn toàn?

-Bệnh gì?

-Người ta nói ông đã đập bể kính, leo qua cửa sổ, đánh ngã người gác cổng và trốn khỏi bệnh viện. Có không?

-Có. Lúc ấy tâm thần tôi bất định. Đến giờ này vẫn thế. Cứ thỉnh thoảng nó lại bất định, hành động một cách ngông cuồng. Người ta nói tôi điên. Em có tin như thế không?

-Cho dù có như thế em vẫn tin rằng em có thể giúp ông lành bệnh. Ông có dám sống một mình trong rừng không?

-Để làm gì?

-Ông sẽ nuôi rắn hay nuôi ong tùy thích. Đó là khu rừng của em.

-Em làm chủ cả một khu rừng à?

-Trước đây đó chỉ là một vùng đất hoang ven chân núi. Ba em làm rẫy ở đó, ông trồng bạch đàn. Vậy là có được năm mẫu rừng chạy dọc theo chân núi, cả trên triền núi. Khi ba em mất em đã sống một mình trong khu rừng ấy một thời gian nhưng nghề làm rẫy đối với em nặng nhọc quá.

Vua Mèo ngồi nghe chăm chú, ông cầm một que củi đang cháy, đưa nó gần sát mặt mình để mỗi thuốc lá. Lọ Lem nói:

-Em muốn ông về ở tạm trong túp lều của em. Ông sẽ được sống gần với thiên nhiên và những sinh vật mà ông yêu mến. Mỗi tuần em sẽ về với...

Lọ Lem ngừng lại nửa chừng vì thấy Vua Mèo ngửa mặt lên trời, hai tay giang rộng ra, sụp lạy.

-Dừng lại đi. Lọ Lem nói.

Nhưng Vua Mèo cứ quỳ mọp dưới đất, không dậy nữa.

Lọ Lem vuốt mái tóc bồm xồm của ông, sờ lên những chỗ sần rách trên áo ông và thấy thương ông vô bờ bến. Cô hỏi:

-Ông đang điên đấy phải không?

-Ta đang nhớ.

-Nhớ ai vậy?

-Không biết. Ta không biết người đó ở nơi nào.

Lọ Lem nhìn vẻ mặt tiêu tụy của Vua Mèo, ông vừa giống như một người hành khất, vừa giống một đạo sĩ.

-Hãy tỉnh lại đi. Hãy trở về với cuộc đời thực tế này.

Vẫn quỳ gối trước mặt Lọ Lem, Vua Mèo hai tay ôm lấy mặt:

-Đừng nói nữa. Đầu của ta sắp vỡ toang ra rồi. Em im đi. Hãy đưa cái giỏ rần cho ta.

Vua Mèo huýt sáo mấy tiếng, lập tức con rần đeo kính bò ra khỏi cái giỏ mây, nó trườn tới chỗ ông ngồi và leo lên người ông, khoanh tròn trong lòng ông, đầu nó nghếch cao gác lên vai ông. Vua Mèo đặt một tay lên vai Lọ Lem và nói:

-Em cứ ngồi im đó. Ta phải đi ra ngoài một chút không thì ta sẽ chìm mất. Bên này sông là Tagore, bên kia là Tô Đông Pha.

Lọ Lem nắm lấy bàn tay ông, nhìn ông, đầy nước mắt. Cô nói, cô van xin ông:

-Hãy ngồi lại. Ông đừng làm thế.

Nhưng Vua Mèo đã đi ra đến giữa sân rồi. Con rần bò thật nhanh trong sân đá. Ông lảm nhảm đọc những bài thơ vô nghĩa và cười. Lọ Lem cảm thấy bất lực, cô đứng lên và bước theo ông.

Con rần đã trở lại, quấn trên tay ông. Vua Mèo bật cười ha hả, giọng cười tự tại và đầy sáng khoái. Lúc ấy có bốn năm người mặc áo blouse trắng từ ngoài cửa am ủa vào, theo sau họ là một người công an. Lọ Lem la lên:

-Chạy đi!

Vua Mèo quay người lại, tung con rần về phía họ. Tất cả đều hoảng hốt dạt qua một bên. Lọ Lem kéo tay ông chạy ngỗ sau ra khỏi am, xuyên qua những ngõ hẻm ngoằn ngoèo của xóm cá hướng về phía biển. Các nhân viên y tế đuổi theo rất gấp nhưng họ không thể thông thạo đường bằng Lọ Lem vì thế họ bị bỏ rơi một cách dễ dàng.

Lọ Lem dẫn Vua Mèo băng qua những đồi cát đi thẳng vào rừng.

VUA MÈO

Đạo Hiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Truyền Thuyết Về Đảo Chim

Thoạt tiên Kim Ngọc dự đoán những kiểu quần áo thời trang nhất cho Lọ Lem. Cô và chị của cô là bà Kim Anh bàn với nhau, tranh luận với nhau về điều đó rất nhiều. Kim ngọc nói:

T

-Lọ Lem có nét rất “đằm” mặc robe tuyệt lắm, mặc đồ jeans cũng rất hay.

Ý kiến của bà Kim Anh hơi khác hơn:

-Chính môden “Việt kiều” hợp với Lọ Lem hơn. Quần lã, sơ mi rộng bỏ vô thùng, thắt lưng to bản, tóc ngắn lên, mái xệ. Hết chê.

Nhưng rốt cuộc mọi dự đoán đều chỉ đúng có một phần bởi vì Lọ Lem mặc kiểu gì cũng đẹp. Áo xăm, quần xoa, quần lã đen, vải bố, kaki, lụa, bà ba, áo dài raglan, sát nách, hở cổ, môden quần quai, môden lã, Việt kiều, hay thậm chí đồ bảo hộ lao động của thợ dệt, thợ đóng tàu... một khi đã khoác lên người Lọ Lem đều trở thành những bộ cánh đẹp nhất. Thế là không ai tranh cãi về cách ăn mặc của Lọ Lem nữa. Ngày kia có người đem đến một cái áo tứ thân, khăn mỏ quạ ép Lọ Lem mặc. Cô mặc xong soi gương thấy giống hệt Thúy Kiều. Lọ Lem kêu ầm lên:

-Thôi, đừng có bắt ép nữa, em muốn mặc gì thì mặc.

Từ đó Lọ Lem ăn mặc thoải mái theo ý thích riêng của mình.

Ngày kia Kim Ngọc dẫn một người đàn ông ăn mặc sang trọng đến cửa hàng bán quần áo của mình. Ông ta đi một chiếc CD 90 màu đen còn Kim Ngọc thì ngồi phía sau mang kính mát gọng trắng. Cô mặc đồ jeans tóc buông lơi, tươi trẻ và nhanh nhẹn. Người đàn ông lấy kính đen ra bỏ vào túi xách rồi cúi chào Lọ Lem, lúc ấy cô đang mặc cái áo xăm cánh tay. Kim Ngọc nói:

-Đây là anh Hùng, bạn của em. Còn đây là chị Lọ Lem.

Lọ Lem chào người đàn ông. Hùng nói:

-Hân hạnh được làm quen với cô. Tôi có nghe Kim Ngọc nói nhiều về cô.

-Cám ơn anh. Lọ Lem nói.

Kim Ngọc bảo Hùng:

-Cứ tán tỉnh tự nhiên. Đời mà. Phải vui một tí mới sống nổi.

Một người khách dừng xe ở lề đường và bước vào cửa hàng, thêm hai người nữa cũng vừa đến. Lọ Lem phải quay lại với khách hàng của mình vì thế Hùng đi ra phía sau với Kim Ngọc. Hai người ngồi vào ghế mây hút thuốc lá. Lát sau người giúp việc đem lên hai ly cà phê sữa đá, họ uống với nhau và nói chuyện rất vui vẻ. Họ trao đổi về thời trang và về các kiểu xe gắn máy. Người đàn ông có ý định sẽ bán chiếc CD 90 đang xài để đổi lấy một chiếc Kawasaki 500 phân khối. Ông nói:

-Chiếc đó đi rất đầm, nhưng Kim Ngọc biết chiếc xe nào xịn nhất thế giới hiện nay không?

-Dĩ nhiên là các loại Honda.

-Lâm. Chiếc xe được bầu là “chiếc xe của năm 87” lại là một cái mô-tô hiệu Yamaha 1250 phân khối triển lãm tại cái hội chợ gì đó bên Đức. Đẹp ác liệt.

Kim Ngọc búng tàn thuốc, nhếch môi cười:

-Sao anh không mua chiếc đó mà đi?

-Bộ em tưởng dễ mua loại đó lắm hả. Muốn mua, có tiền chưa đủ. Phải com-măng trước. Thủ tục rườm rà.

Lọ Lem bận bán hàng nên chỉ nghe loáng thoáng câu chuyện. Khi những người khách đi rồi thì cô lấy báo ra đọc. Kim Ngọc gọi:

-Uống cà phê.

Lọ Lem lắc đầu. Lại gọi:

-Chị Lọ Lem này. Lại ngồi đây chơi.

Lọ Lem đành đứng dậy đến ngồi ở cái ghế mây thứ ba cạnh Kim Ngọc. Người đàn ông tên Hùng nhấn nút máy cát-xét. Giọng khàn khàn quen thuộc của Bảo Yến vang lên. Kim Ngọc nói:

-Em thích băng này lắm. Nhất là trời mưa mà nằm nghe rất mê.

Hùng gật gật đầu. Kim Ngọc đặt bàn tay lên vai Lọ Lem, nhìn ra ngoài đường:

-Chút xíu nữa thẳng em đến.

-Sao Ngọc bảo hôm nay cậu ấy không đến?

-Em mới dặn lại. Nó đến để coi chừng. Anh Hùng có nhã ý muốn mời hai chị em mình đi ăn trưa.

Lọ Lem nói:

-Tôi ngại đến các nhà hàng lắm. Ăn uống không thoải mái.

-Tại chị chưa quen thôi. Quen rồi thấy nhà hàng như nhà mình. Em ăn cơm ở nhà hàng thấy ngon hơn ở nhà. Ăn cũng phải có không khí.

Hùng thấy mẫu thuốc vô cái gạt tàn, anh ta hơi nghiêng đầu nhìn Lọ Lem:

-Mình lại đăng Hải Âu đi, ở đó chị sẽ thấy dễ chịu.

Cậu em Kim Ngọc tới.

-Các anh chị đi đi, để em coi hàng cho.

-Nhưng em có thuộc giá chưa? Lọ Lem hỏi.

-Vô tư.

Ngọc dắt chiếc Cub ra sân, đạp máy nổ.

-Chị đi xe này. Em ngồi sau xe anh Hùng.

Lọ Lem không còn cách nào khác. Cô ngồi lên xe đi theo người đàn ông. Cô muốn đi chậm nhưng vì chiếc CD 90 đi nhanh quá nên cô phải đuổi theo. Kim Ngọc ngoái lại, cười nghiêng ngả giữa phố. Rồi la lên:

-Chị đẹp quá chị Lọ Lem ơi.

Lọ Lem cũng la lên:

-Đẹp vừa vừa thôi.

-Không. Đẹp rục rỡ.

Thực ra thì Lộ Lem có thể đi chậm lại để bắt người đàn ông phải giảm tốc độ nhưng những lời khen tặng của Ngọc làm cô thấy vui và sẵn lòng đuổi theo sát nút nếu không cô sẽ bị lạc mất vì cô chưa hề biết cái nhà hàng Hải Âu nó ở chỗ nào. Xe vòng qua đường biển, chạy theo mỏm núi trọc và đến một rừng dừa đầy gió biển rì rào. Họ dừng lại. Gió biển đã làm cho tóc Lộ Lem tung lên và cô cứ để mặc như thế không thèm chải lại. Ngọc đã ngồi vào bàn ăn và gọi:

-Lại đây. Nhìn cái gì vậy?

Lộ Lem đang nhìn biển. Sóng rất lớn bủa ì ầm lên bờ đá. Tiếng động ấy làm dậy lên trong cô một cảm giác mạnh mẽ dữ dội. Lúc ấy cô gần như quên hết những người bạn của mình. Một ham muốn được đùa nghịch với sóng lôi cuốn cô mãnh liệt. Biển ở gần bờ thì đục ngầu và đầy bọt trắng nhưng ngoài khơi nước xanh ngắt dâng lên rồi lại hạ xuống như núi như đồi chập chùng. Hơi thở của nó mạnh mẽ ấm áp và nồng thắm. Đã lâu lắm cô không bơi ra ngoài khơi xa để leo lên những đỉnh sóng lóng lánh, ngồi lên như đá cẩm thạch, để thấy biển cũng nghịch ngợm. Cô thảng thốt thấy mình đã xa rời biển quá lâu và dường như đã có một cái gì đó trong cô vừa biến mất đi, vừa đổi thay một cách thầm lặng.

-Lại đây! Kim Ngọc lại gọi.

Lộ Lem trao xe cho người giữ rồi buồn bã đi về phía hai người bạn. Cô chọn một cái ghế gần gốc cây bàng và nhìn lên đỉnh ngọn đồi phía sau nhà hàng. Ngọn đồi trọc và đơn độc. Người phục vụ đem bia và coca lon đến. Người đàn ông đưa bản thực đơn cho Lộ Lem nhưng cô mỉm cười nói:

-Anh gọi đi. Tôi không ăn đồ biển đâu.

Cô nói như thế vì cô nghĩ đến những người bạn nhỏ của mình dưới biển. Cô thấy khát và uống một ngụm coca mát lạnh tê tê đầu lưỡi. Ngọc và

Hùng gọi món ăn gì Lộ Lem không để ý chỉ thấy lát sau nhà hàng đem một đĩa thịt nai. Hùng hỏi:

-Chị dùng món này được chứ?

Lộ Lem gật đầu dù cô không thích món thịt lăm tụy vậy cô rất thích ớt Đà Lạt và cô cứ ăn hoài. Kim Ngọc khêu người bạn trai của mình, nói đùa:

-Chị ấy có căn tu. Chỉ thích ăn chay.

Nhưng Hùng lại có vẻ rất quan tâm đến Lộ Lem, anh hỏi:

-Chị bị dị ứng hả?

-Không. Nhưng trời sinh ra thế, không dám ăn đồ biển.

09Nói vừa dứt lời đã thấy một người đàn ông ý chừng là đầu bếp của nhà hàng khệ nệ bưng một cái lồng sắt đến ngay bàn ăn của ba người. Ông ta mở nắp lồng lôi ra một con rắn hổ đất, dài gần hai thước. Bị chọc giận, con rắn phình mang thổi phì phì. Người đàn ông cầm đuôi con rắn, bỏ nó xuống đất, ngay dưới chân Lộ Lem. Kim Ngọc sợ quá rụt chân lên còn Hùng thì cười có vẻ rất thú vị về trò chơi này. Người đầu bếp cầm cái đuôi rắn mà lái nó bò qua bò lại trước mặt thực khách, đầu rắn ngẩng cao lên mổ vào khoảng không. Trò chơi kéo dài chừng vài phút. Hấn muốn khoe khoang tài nghệ của mình nên cứ tiếp tục bắt con rắn múa may. Bỗng nhiên nó vọt ra khỏi tay hấn, phóng tới ngay chân Hùng. Anh ta hoảng hốt ngã người ra, chiếc ghế dựa đổ nhào khiến anh lăn xuống đất. Con rắn hổ trườn tới sát mặt Hùng. Anh ta hét lên. Mọi người trong quán nhốn nháo, phụ nữ chạy tán loạn, kêu rú, bọn đàn ông nháy chơi chơi tìm vũ khí để tự vệ, có người xách cái ghế đẩu, người thì cầm chai bia, một ông khách đứng tuổi ném nguyên một đĩa bí tết khoai vào đầu con rắn nhưng không trúng, cái đĩa lớn vỡ tan tành trên nền gạch bông. Mặt Hùng lúc ấy tái xanh, khiếp đảm.

Lúc ấy người đầu bếp đã tìm được con dao phay, ông ta nhảy đến rất nhanh, chém xuống một nhát, nhưng con rắn tránh né rất linh hoạt.

Giữa lúc hỗn loạn ấy bỗng nghe một tiếng huýt sáo nhỏ nhưng sắc, không biết từ đâu phát ra. Con rắn lập tức rụt đầu khoanh tròn lại nằm im thin thít. Mọi người đều ngạc nhiên không biết chuyện gì đã xảy ra, kể cả người đầu bếp cũng không hiểu vì sao con rắn độc lại có vẻ sợ hãi như thế. Anh ta bước nhanh tới tóm lấy con rắn. Lọ Lem cũng bước tới đỡ Hùng dậy, phỉ bụi trên áo anh. Hùng chỉ mặt người đầu bếp:

-Anh làm ăn vậy đó hả? Tính thả rắn độc giết tôi à?

-Xin lỗi ông. Lâu nay trước khi mãn thịt tôi đều làm như vậy. Chẳng may nó vượt khỏi tay, xin ông tha lỗi cho.

Kim Ngọc:

-Bây giờ sao, anh Hùng?

Hùng tươi tỉnh lại ngay, anh cười nhìn hai cô gái và nói:

-Không có gì. Cứ tiếp tục.

Người đầu bếp tay trái bóp chặt gáy con rắn, tay phải cầm khúc đuôi, anh ta rụt rè hỏi Hùng:

-Thưa ông, có dùng món này nữa không?

-Đương nhiên là dùng.

Người đầu bếp cầm con rắn tiến tới bên cái bàn gỗ thấp đặt giữa sân, trên bàn có sẵn một cái thớt lớn và một con dao phay bén ngọt. Anh ta đè đầu con rắn xuống cái thớt, cứa một nhát dao. Đầu con rắn đứt lìa nhưng máu nó chưa phọt ra. Anh ta dốc ngược con rắn lên, dùng tay phải vuốt mình con rắn, máu nhỏ giọt xuống cái ly thủy tinh, sau đó chảy thành dòng

dâng lên hơn nửa ly. Khi giọt máu cuối cùng đã nhều xuống, anh ta đè con răn ra cửa thêm một nhát dao nơi ngực của nó, lẹ làng moi ra một trái tim nóng hổi. Anh ta bỏ trái tim ấy vào trong máu răn có pha chút rượu rồi đem đến đặt trước mặt Hùng.

Trái tim răn vẫn đập thành thịch trong ly máu. Hùng dùng đũa gắp nó ra, bỏ trong một cái chung nhỏ. Trái tim vẫn đập, anh lấy máu trong ly lớn rót đầy vào chung rồi trình trọng đặt chung rượu máu răn có trái tim đang đập ấy trước mặt Lộ Lem:

-Đây là vinh dự tôi muốn dành cho chị.

Nhưng Lộ Lem không nói một tiếng, mặt cô tái mét, những ngón tay của cô run lên. Điều đó làm Hùng vô cùng bối rối. Anh nói:

-Xin lỗi. Tôi không biết rằng cô sợ răn đến như thế.

Lộ Lem ngã người lên ghế, nhắm mắt lại. Cô nói:

-Ngọc ạ, chị thấy trong người khó chịu quá, chị về trước.

Hùng đứng bật dậy:

-Tôi xin phép đưa chị về, chị đi một mình nguy hiểm lắm.

Lộ Lem nói:

-Không sao. Tôi đi được. Xin lỗi đã làm cho các bạn mất vui.

Rồi cô ra xe, đạp máy vọt nhanh tới. Nước mắt cô ràn rụa nhưng cô cứ phóng xe như điên, chạy một mạch về đến cửa hàng. Cậu em của Ngọc đang đánh cờ cá ngựa với mấy đứa bé hàng xóm, chúng cười nói rôm rả nên không chú ý gì đến Lộ Lem. Nó chỉ hỏi:

-Chị Ngọc và anh Hùng đâu rồi?

-Lát về.

Rồi cô dựng xe nhà sau, vợ lấy cái xách tay. Cô bảo cậu em:

-Sáng mai chủ nhật nghỉ, bây giờ chị đi về nhà nhé. Sáng thứ hai chị mới lên.

Lọ Lem đi thẳng ra đường và cứ như thế cô đi bộ ra cồn cát. Xế chiều cô mới đến bìa rừng, nắng gần như đã tắt hết nhưng trời vẫn còn sáng lẫm. Cô theo lối mòn quen thuộc đi sâu vào trong rừng. Một lát cô đã có thể nghe tiếng sóng biển vỗ rì rào phía cuối của khu rừng bạch đàn nơi biển có rất nhiều ghềnh đá vỏ ốc, rạn và chim hải âu.

10Trời tối hẳn. Lọ Lem nhìn thấy đóm lửa màu da cam nơi căn lều của mình. Đó là ngôi nhà sàn cha cô đã dựng nên cách đây mười năm. Cô đã sống suốt quãng đời thơ ấu ở đó và khi cha chết đi cô đã sống những tháng ngày đơn độc lẻ loi giữa đàn rắn độc hiền lành của mình. Cô không huýt sáo gọi chúng như mọi khi mà đi thẳng vào ngôi nhà sàn. Cô dừng lại chỗ cầu thang giầy lát để nghe ngóng động tĩnh bên trên rồi bước rất nhẹ lên. Cửa sổ hãy còn mở, ánh đèn từ bên trong hắt xuống vạt cỏ phía dưới một vệt sáng mờ mờ. Cô nghe tiếng chân bước nhanh trên sàn ván và cánh cửa lớn sịch mở, một cái bóng hiện ra nơi bao lơn và đứng im nơi ấy. Lọ Lem bước đến gần, Vua Mèo nói:

-Tôi đợi em suốt cả tuần nay.

Lọ Lem nắm cổ tay Vua Mèo:

-Vào nhà.

Khi đã ngồi dưới ánh đèn cô kéo ống tay áo của Vua Mèo lên xem xét cánh tay ông. Những vết thương đã lành miệng, những dấu máu đen đã cứng lại, khô se và sắp bong ra. Cô nhìn cách ăn mặc của Vua Mèo và biết ông đang khỏe mạnh, đang rất ổn định tâm trí. Vua Mèo hỏi:

-Em đã ăn gì chưa?

-Chưa. Em đang đói ghê lắm.

Vua Mèo mang ra một rổ bắp nấu. Đó là phần ông để dành đợi cô mỗi chiều thứ bảy. Ông lột sẵn bao và xếp trong cái rổ mây do chính tay ông đan. Trong lúc Lọ Lem ăn bắp ông đi lấy một gói hạt dẻ đem đến cho cô và lấy cái xách tay của cô để lên bàn. Ông hỏi:

-Em có nhớ lấy mấy hộp pétri không?

Lọ Lem vừa nhai vừa gật đầu, cô kéo cái xách vải hình ống của mình lại gần, mở khóa kéo lục một hồi mới lấy ra được ba cái hộp tròn và đẹp bằng thủy tinh trong suốt. Vua Mèo tiếp lấy một cách cẩn trọng, xếp ngay ngắn trước mặt mình rồi lấy riêng ra một hộp. Ông dùng tay phải xoay nắp hộp, thấy nó rất sít sao ông có vẻ rất vui. Lọ Lem nói:

-Loại này nhập từ nước ngoài chỉ trong phòng thí nghiệm của chị Kim Anh mới có. Người ta dùng nó để cấy vi khuẩn.

-Kệ họ. Thôi được rồi, để sáng mai tôi sẽ lấy nọc cho em xem.

Vua Mèo ngồi một bên bàn, không nhìn Lọ Lem, ông dùng con dao nhỏ lạng lẽ bóc vỏ hạt dẻ rồi đựng hạt trong một cái chén nhỏ bằng sứ. Lọ Lem nói:

-Để em tự bóc lấy.

-Tôi thích làm công việc này.

Lọ Lem ném cùi bắp qua cửa sổ, cô hỏi:

-Tuần này sức khỏe của ông thế nào?

-Ồn định. Nhất là về ban đêm. Khi làm việc tôi thấy đầu óc rất thanh thản.

-Thế ông có nhớ em không?

-Tôi rất thường nhớ em. Ở trên đó em bận lắm hả?

-Em bận suốt ngày ở cửa hàng. Buổi tối dọn hàng xong mới rảnh. Có khi phải đi chơi ở đâu đó một chút như đi xem ca nhạc. Ông có thích xem ca nhạc không?

-Không. Tôi chỉ thích sự yên tĩnh nên sống ở đây rất hợp. Những lúc nửa đêm và sáng sớm rất tuyệt.

-Nửa đêm có gì mà tuyệt?

-Nửa đêm ra ngoài ban-công nhìn rừng, nhìn trời thường có cảm giác như chỉ có mỗi mình mình còn thức trên cõi đời này.

-Nếu em như thế em sẽ thấy rất cô đơn. Ông không thấy cô đơn sao?

Vua Mèo cười, đẩy chén hạt dẻ đã bóc về phía Lọ Lem. Ông nói:

-Cô đơn là mái nhà của con người. Hẳn bôn ba khắp nơi, hăn sống, yêu, nói cười, thù ghét, đau khổ, hạnh phúc nhưng sau đó bao giờ con người cũng quay lại cái nôi cô đơn ấy cũng giống như người ta trở về mái nhà của mình.

-Như vậy sự cô đơn làm ông thích thú?

-Không. Nhưng nó giúp chúng ta hiểu cuộc sống.

Lọ Lem có vẻ ngẫm nghĩ, cô gom vỏ hạt dẻ và cùi bắp lại ném ra ngoài vườn rồi lấy khăn lau bàn. Cô nói:

-Chị tu sĩ đến tìm em ba lần hỏi thăm chỗ ở của ông. Ông có tiếp chị ấy không?

-Tiếp cũng được, nhưng để làm gì?

-Chị ấy có vẻ rất tha thiết. Em nghĩ rằng chị ấy yêu ông lắm. Ông hãy kể cho em nghe về chị ấy đi.

-Tôi không nhớ gì cả.

-Thực ra thì những người đàn bà từng sống với ông đã kể chuyện của họ cho em nghe hết rồi. Bà Kim Anh, bà Bạch Liên, cả Phù Dung nữa. Chỉ có chị tu sĩ ấy là em chưa biết gì cả, tên của chị em cũng chưa biết nhưng em cảm thấy giữa hai người có một điều gì đó rất đặc biệt.

Vua Mèo nhìn ra ngoài rừng, dường như ông muốn được yên tĩnh. Ông bước lại bên chiếc võng gai cột ở góc nhà sàn gần chỗ Lọ Lem đang ngồi và nằm xuống. Lọ Lem lặng lẽ ngồi ăn hạt dẻ một mình trong quầng sáng mờ mịt của ngọn đèn dầu. Tự nhiên Vua Mèo nói:

-Em muốn biết những câu chuyện ấy để làm gì?

-Vì em là bạn ông. Nhưng ông có yêu những người đàn bà ấy không?

-Em đừng nhắc đến những ngày đã qua của cuộc đời tôi nữa. Có thể đó chỉ là cách lấp đầy những khoảng trống trong đời một người.

Vua Mèo bật ngồi dậy, cái võng đong đưa. Lọ Lem cảm thấy ông đang bị kích động, cô đến bên ông và nói:

-Thôi, ông đừng nói nữa. Ông hãy nằm xuống và ngủ đi.

Cô đẩy Vua Mèo nằm xuống, bấy giờ cô mới nhận ra quần áo của ông rách nhiều chỗ, hai bên vai, trước ngực. Nút đứt gần hết, ống quần thì tả tơi. Cô quạt cho ông một lúc và nói:

-Ngủ đi.

-Tôi chưa buồn ngủ. Cám ơn em. Bây giờ thì tôi thấy lòng thanh thản. Ngày mai tôi với em sẽ lấy nọc rắn. Em sẽ thấy cái hộp pétri này tiện lợi rất nhiều.

-Sáng sớm em sẽ đi tắm một lát, khi mặt trời lên thì em về. Ông có thường hay ra ngoài ghềnh đá không?

-Thường lắm. Tôi hay ở đó vào những buổi trưa. Dạo này không hiểu sao chim về rất nhiều. Chúng bay kín cả bầu trời. Trước đây em có từng thấy chim nhiều như thế không?

Lọ Lem cười, đưa cây quạt giấy cho ông, cô nói:

-Đó là điều bí mật. Ông ở đây lâu rồi sẽ biết. Ông có nhìn thấy hòn đảo nhỏ ngoài khơi không?

-Dường như đó là một cái sân chim.

-Nhưng ông đừng mạo hiểm bơi ra đó nhé. Ở đó có một luồng nước ngầm rất mạnh chảy quanh đảo đến nỗi thuyền bè, ca nô máy cũng không vượt qua được để vào đảo. Người ta bảo rằng ngày xưa có một đoàn người săn chim cố tìm cách vào đảo nhưng đã bị luồng nước nhận chìm mất xác, vì thế cho đến giờ hòn đảo vẫn giữ được vẻ hoang dã đáng yêu của nó. Chim đẻ tràn trên mặt đất, chúng làm tổ trong cát, trong bụi cỏ, lùm gai, chúng nở ra vô số.

-Em đã lên đảo đó rồi à?

-Chưa. Nhưng đó là truyền thuyết.

-Những truyền thuyết thường không đáng tin cậy.

-Ngày trước ba em cũng nói như thế và ông đã quyết định một mình đến đảo chim. Ông không biết ba em là một người bướng bỉnh như thế nào đâu. Ông dẫn tre về đóng một cái bè nhỏ một mình ra biển. Lúc đó em lên mười tuổi. Câu chuyện về luồng nước quanh đảo chim vẫn ám ảnh em như một nỗi khủng khiếp. Em khóc và níu ông lại. Nhưng ông đã cười, vuốt tóc em, vỗ về em. Ông nói: Có gì đâu mà con phải sợ. Vượt cả một đại dương mênh mông người ta còn làm được huống chi là đi đến một hòn đảo nhỏ. Con ở nhà đi, ba sẽ mang những chú chim non tuyệt đẹp về cho con. Và rất nhiều trứng. Trước đó ba em thường nói là ông có ý định dời nhà về đảo chim, lập nghiệp ở đó. Thế là ông ra đi và không bao giờ trở về nữa.

Đã gần mười năm rồi.

Vua Mèo nằm nghe một cách chăm chú. Khi Lọ Lem dứt lời, sự im lặng bao trùm gian phòng. Vua Mèo thở dài, nói lầm bầm:

-Tại sao thế? Chẳng lẽ điều bí ẩn ấy không bao giờ được khám phá sao?

o O o

Trong lúc Lọ Lem bơi ra biển thì Vua Mèo ngồi câu cá trên ghềnh đá. Mọi khi ông thường câu vào buổi trưa, nướng cá ăn tại chỗ rồi đi loanh quanh chơi đến xế chiều mới về nhà. Tuy nhiên thỉnh thoảng ông cũng hay đi câu sớm vì lúc đó chim thường về.

ra-ly-son-ngamnbsp hai-2 Chúng giỡn với sóng, kêu riu rít, chúng đậu dày đặc trên những mô đá cao. Ban đầu chúng còn sợ ông nhưng dần dà chúng quen với ông và đậu xuống ngay chỗ ông ngồi, có con dám đậu cả trên vai ông nữa. Khi ông nằm ngửa ra trên tảng đá lớn chúng thường đi quanh ông. Những con chim to lớn như con vịt trời ấy dường như cũng biết cách tỏ tình. Chúng vây lấy ông như đàn trẻ nhỏ, chúng nói với ông bằng thứ ngôn ngữ riêng của chúng, ông cười với chúng và lấy cá nhỏ cho chúng ăn. Chúng nghịch phá ông bằng cách rìu vành tai ông, có con cắn vào mũi

ông đau điếng. Ông tóm lấy nó, vuốt ve nó, hôn lên cái cổ trắng ngần mịn màng của nó rồi tung nó lên trời. Có khi ông la hét như đứa trẻ con làm chúng sợ hãi bay toáng lên, nhưng chỉ một lúc sau chúng lại đậu xuống tiếp tục trò nghịch ngợm của mình.

Khi nắng tràn ngập mặt biển thì Lọ Lem đã bơi vào bờ. Nắng làm cho biển trong vắt, ngời lên sắc xanh lộng lẫy như ngọc bích. Sóng lao xao, mơn man vỗ lách tách vào chân ghềnh đá bám đầy hà. Lọ Lem lướt đi như một con cá lớn. Từ xa ông đã nhìn thấy rất rõ dòng tóc đen mượt. Vầng trán bướng bỉnh quen thuộc của cô gái sáng lên trong nắng mai và nước biển mặn đem lại cho da thịt cô vẻ tươi mát trẻ trung lạ lùng.

Lọ Lem vừa nhảy qua những tảng đá vừa la đuổi bầy chim làm chúng cứ bay lên đậu xuống, nhưng chúng cũng không chịu thua, chúng bay vòng trên đầu cô, cánh chúng vẫy gió mát mặt. Cô lau mình bằng chiếc khăn tắm lớn màu vàng rực. Dường như bầy chim rất thích màu ấy. Chúng kêu lên quang quắc. Lọ Lem cầm hai chéo khăn đưa lên khỏi đầu. Gió biển thổi nó bay phàn phật rực lên giữa một vùng mây nước và đá xanh xám lẫn lộn. Lúc này tóc cô đã khô rồi, gió biển thổi nó bay tung lên bồng bềnh theo chiếc khăn vàng rực kia. Lọ Lem cầm chiếc khăn đuổi chim, la lối om sòm. Vua Mèo gọi:

-Đi về! Đừng có điên nữa.

Nhưng cô tiếp tục chạy nhảy qua các mô đá. Thoắt cái, cô đã đứng trước mặt ông, quỳ gối xuống bên giỏ cá mở nắp ra xem. Vua Mèo nói:

-Còn một nhúm gạo, hôm nay sẽ nấu một nồi cháo cá. Cô đi thay đồ đi.

Lọ Lem chui vào hang đá. Đàn chim đậu xuống và thôi không kêu nữa.

Họ về đến nhà lúc gần tám giờ sáng. Vua Mèo đi thẳng ra vườn rẫy của mình. Trong vòng ba tháng ở đây ông đã xây dựng một giang sơn riêng cho các loài rắn độc. Ông cho chúng sống một cách hoang dã, chúng lớn lên,

trưởng thành và đến mùa giao phối chúng hội nhau giữa thiên nhiên, rồi sinh sôi nảy nở khá đông. Những chú rắn con được nuôi trong vườn rắn y hệt như môi trường thiên nhiên, chúng ăn mỗi thiên nhiên do mẹ chúng bắt đem về hoặc do chính chúng đi tìm. Vua Mèo chỉ đào một cái ao nhỏ trồng cỏ chung quanh và thả bông súng, ở đó ông nuôi ếch nhái, cóc, đó là nguồn cung cấp thức ăn cho đàn rắn của ông.

Một tuần đôi lần ông đến những khe suối những đầm nước ven chân núi để bắt thêm cóc nhái, ếch và chuột về cho lũ rắn. Ông trở nên một người bạn quen thuộc với chúng, tuy vậy mỗi khi đi vào vườn rắn ông cũng phải mang đôi ủng cao cổ (đôi ủng này của Lọ Lem mua cho ông).

15 Trong vườn rắn có một cái chòi nhỏ dựng bằng cây rừng thô sơ, mái lợp lá trung quân. Đó là chuồng nhốt rắn độc lấy nọc. Những con rắn hổ đất, mái gầm, hổ chúa đang nằm im trong chuồng thấy người bước vào vội ngóc đầu lên thè lưỡi và phun hơi phì phì. Đó là tiếng rít qua kẽ răng của những mụ phù thủy độc ác, tiếng hú của gió thổi qua hẻm núi đầy phân dơi. Vua Mèo đi quanh một lượt thăm lũ rắn rồi lại ngồi nơi cái bàn gỗ kê trong một khoảng trống đầy ánh sáng.

Lọ Lem đeo cái túi vải bước vào, ngồi đối diện ông. Cô lấy khẩu trang đeo cho mình và đưa cho Vua Mèo một cái. Cô và Vua Mèo mang găng tay và khoác thêm chiếc blouse trắng bên ngoài. Lọ Lem bày hộp pétri ra bàn, một cuộn băng keo trong và một cái kéo nhỏ. Vua Mèo bắt tay ngay vào việc. Ông bắt một con rắn ra khỏi chuồng gỗ và tay phải ông nắm gáy con vật, tay trái giữ đuôi. Ông bảo Lọ Lem:

-Trước đây không có hộp pétri mình lấy nọc bằng một cái ly rất bất tiện, nhất là khi bảo quản, vì trong nọc độc có rất nhiều protéin, và enzyme của nó rất dễ bị môi trường bên ngoài phân hóa. Đây là lần đầu tiên chúng ta dùng hộp pétri, cô hãy làm đúng như tôi dặn.

Lọ Lem cầm hộp pétri, đứng dậy.

-Tôi sẽ bóp cho miệng con rắn há ra, cô đưa hộp pétri vào giữa miệng nó nhưng đừng cho thành hộp chạm vào hai cái răng nọc. Tôi sẽ ấn hai cái răng mọc ấy vào đáy hộp con rắn sẽ phun nọc ra cho mà xem.

Lọ lem làm theo lời dặn và mọi việc diễn ra y hệt như thế. Khi cô lấy hộp pétri ra khỏi miệng con rắn thì thấy dưới đáy hộp có mấy giọt nọc như những giọt nước đen tuyền.

Vua Mèo lại bắt con rắn khác, cứ như thế cho đến khi nọc rắn dâng lên được gần nửa hộp thì ông bảo Lọ Lem đẩy nắp hộp lại, dùng băng keo trong dán kín đường tiếp giáp giữa nắp và hộp.

Hai người tháo bỏ găng tay, khẩu trang, cất các thứ vào túi vải và trở vào nhà.

Vua Mèo đặt một cái bàn và hai cái ghế tất cả đều làm bằng những đoạn thân cây cưa cụt. Nồi cháo cá đang sôi trên bếp lửa nhưng hai người không nhìn nó mà nhìn ngắm khu rừng bạch đàn của mình. Lọ Lem hỏi:

-Có phải cây bạch đàn cũng giống cây phong không?

-Vỏ cây thì giống nhưng lá thì không giống. Lá phong rất đẹp. Mùa thu nó ngả vàng rồi chuyển sang đỏ trước khi rụng. Có nhà văn đã viết: “không có sinh vật nào trên trái đất lại biết sửa soạn cho mình một cái chết rực rỡ đến như thế”. Giá mà chúng ta được chết như cái lá phong kia thì hay quá.

-Ông đừng đầu độc em bằng những tư tưởng ảm đạm của ông.

-Biết làm thế nào. Bởi vì cái chết luôn luôn ở bên cạnh chúng ta ngay cả khi mình đang vui.

-Nhưng chết hay sống đều có số mạng cả. Ông có tin vào số mạng không?

-Tôi không tin lắm nhưng tôi có đọc kinh Dịch của Khổng Tử. Đó là sách tượng số bói toán đồng thời cắt nghĩa sự biến hóa của tạo vật.

-Bói toán như thế nào?

-Sách ấy huyền ảo lắm, tôi đọc cũng không hiểu hết. Đại khái có hai cách bói. Cách bói mai rùa gọi là bốc, cách dùng cỏ gọi là phệ. Về sau vua Phục Hi mới sáng tạo ra các quẻ, dùng cái vạch liền để biểu thị lẽ dương, cái vạch đứt để biểu thị lẽ âm. Sự kết hợp giữa các vạch liền và vạch đứt theo nhiều kiểu khác nhau tạo thành tám quẻ gọi là bát quái có tên là Kiền, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn và Đoài. Về sau vua Hạ Vũ mới nghiên cứu tới ngũ hành tức là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

-Năm trước em có nhờ người lấy cho một lá số tử vi, người đó nói em tuổi Quý Tỵ thuộc mạng Thủy. Thủy đó có thuộc ngũ hành của vua Hạ Vũ không?

-Thủy của tuổi Quý Tỵ gọi là Trường Lưu Thủy có nghĩa là “nước chảy dài”, nước ở những con sông lớn chảy mãi không dứt. Mạng của em rất kỵ với mạng Ốc Thượng Thổ của tôi.

-Vì sao?

-Vì nước của em là nước chảy xiết mà. Đá cũng phải mòn huống chi là đất, nhất là đất trên mái nhà.

-Ông nói sai rồi. Dòng sông của em có chảy trên mái nhà đâu.

-Nhưng nước mưa thì chảy trên mái nhà. Nước mưa cũng có thể gọi là Trường Lưu Thủy được, nhất là những cơn mưa dầm, nó sẽ cuốn hòn đất của tôi theo máng xối trôi ra ngoài sông, bị lôi tuột đi một cách tàn nhẫn, bị sóng đánh vỡ tan thành từng mảnh vụn, từng hạt bụi.

-Thế ông có sợ em không?

-Không sợ.

-Vì sao không sợ?

-Nếu em là người làm cho tôi phải tan thành tro bụi thì tôi sẽ không sợ.

-Vậy thì trên đời này ông sợ cái gì?

-Một cuộc sống lẫn lộn, tẻ nhạt.

-Có phải vì thế mà ông đã bỏ những người đàn bà ấy để ra đi không?

-Đôi khi tôi cũng muốn bỏ tôi để ra đi.

-Đi đâu vậy?

-Đi theo cái nguồn nước bí ẩn của em chảy quanh đảo chim. Hôm nay trời nắng tốt, đứng trên bờ biển có thể nhìn thấy hòn đảo ấy.

-Lát nữa mình đi ngắm hòn đảo, anh nhé?

Họ dọn cháo cá ra, ăn xong chẳng cần dọn dẹp gì cả, họ đi ra biển.

Đọc ghềnh đá có nhiều vỏ ốc nhưng không ai nhặt. Biển phẳng lặng, hiền lành. Trời đất dịu dàng, thanh thản. Hòn đảo xa hiện ra như một vệt đen mờ. Bầy chim đã biến đi đâu mất. Họ ngồi trên cát nhìn những con sóng nhỏ nối tiếp nhau chạy vào bờ. Lọ Lem nói:

-Ông biết vì sao biển có sóng không?

-Vì sao?

-Ngày xưa ba em thường hỏi em như thế nhưng em không trả lời được. Ông bảo rằng ở trong lòng biển có một trái tim rất lớn, nó đập hàng triệu năm nay và nhịp đập của nó tạo ra những con sóng và thủy triều. Ông có tin như vậy không?

-Hay đấy. Có khi cái luồng nước chảy quanh đảo sẽ đưa ta đến với trái tim ấy.

Lọ Lem ngồi lặng thinh. Vua Mèo nằm ngửa ra trên cát, bên cạnh cô gái. Cái chỗ rách ở đầu gối để lộ một mảng da đen sạm, Lọ Lem hốt cát đắp lên đó, vun thành một đống cao nhọn hoắt. Vua Mèo nói:

-Bầu trời và mặt biển này đã có trước chúng ta hàng tỉ năm. Lấy đời sống của em và tôi so với cái con số khủng khiếp ấy chỉ là một cái chớp mắt.

Lọ Lem quay nhìn ông rất nhanh và nhìn ra biển. Trong thâm tâm cô vẫn sợ ông trở lại tình trạng mê sảng, tâm trí bất ổn. Nhưng ông vẫn trầm tĩnh, lặng lẽ.

Lọ Lem nắm tay ông, kéo ông dậy.

-Thôi về. Buổi trưa ông phải nghỉ một chút sau đó em và ông đi ra ngoài xóm cá mua một ít gạo và đường.

VUA MÈO

Đạo Hiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Những DI Vật Của Kẻ Tử Đạo

Buổi trưa khi ngồi uống trà một mình trong vườn cây tình cờ Vua Mèo nhặt được chiếc kẹp tóc Lọ Lem đánh rơi bên bếp lửa, ông ngắm nó một lúc rồi cất vào túi áo.

B

Uống nửa bình trà ông đứng dậy xách cái bao lác nhỏ và chiếc vợt lưới, vô rừng. Tiếng sóng từ biển vọng lại nghe rõ hơn lúc sáng sớm rất nhiều, ông đi cho đến khi không còn nghe tiếng sóng nữa thì đến một cái hồ nước.

Những con nhái cơm, ếch ương, cóc, ếch, chàng hiu, ngáo ộp tuy rất nhanh nhưng vẫn không thoát được tay vợt của ông. Chỉ hơn một tiếng đồng hồ sau ông đã bắt được gần đầy bao.

Nhưng ông còn phải đi tìm hái một ít đọt bứa nữa. Ông cứ để nguyên bao nhái và những xâu ếch lơ lửng trên cành cây mà đi sâu vào rừng. Ông hái đọt bứa bỏ đầy hai túi áo lính.

Trên đường trở ra, ông thấy một cặp rắn lục đang nằm trên đồng tro đã nguội lạnh từ lúc nào. Đồng tro ấy đã trải qua nhiều mưa nắng nên thoát nhìn không biết là tro, vì nó đã dễ cứng, đã ngả sang màu vàng xỉn của đất. Ông dùng cành cây xua hai con rắn đi, chúng chạy biến vào bụi rậm, lúc ấy ông mới nhận ra chỗ hai con rắn vừa nằm có một vật gì đó lấp lánh sáng. Ông dùng cây gậy moi ra thì thấy đó là một cái đồng hồ đeo tay của đàn ông.

Vua Mèo cầm lên tay, xem xét một lát rồi bỏ vào túi quần. Ông vạch đám cỏ dại mọc chung quanh thì tìm thấy một cái ví da. Vua Mèo phủi sạch đất bám trên cái ví rồi mở ra xem. Bên trong có mấy trăm bạc, một chiếc chìa khóa đã rỉ sét và một giấy chứng nhận công nhân viên mang tên Trần Lộc bên cạnh có dán tấm ảnh của một thanh niên khá đẹp trai, cặp lông mày rất rậm. Ông tìm kiếm một hồi nữa nhưng ngoài những thứ đó ra, trên vùng đất lầy lội tro than ấy không còn thứ gì khác. Vua Mèo trở lại chỗ hồ nước, vai vác bao nhái, tay xách những xâu ếch xăm xăm trở về nhà. Ông thả bọ nhái bén, ếch ương, cóc vào vườn rẫy và đem ếch cho những con trăn, con rắn hổ trong chuồng. Xong việc ông đi tắm và sửa soạn bữa ăn chiều.

Buổi tối ông thắp ngọn đèn dầu để lên bàn, lấy cái đồng hồ và tấm thẻ nhật được ra xem. Ông thử lên dây cái đồng hồ, thấy nó vẫn còn chạy được, ông lật qua lật lại cái di vật ấy để tìm một dấu hiệu nào đặc biệt nhưng không thấy. Đôi mắt của chàng trai trong ảnh đang đăm đăm nhìn ông. Ông cũng nhìn vào đôi mắt ấy.

-Anh là ai vậy?

Đôi mắt trong ảnh vẫn nhìn ông, ngay cả khi ông đứng lên, đi lui đi tới trong phòng. Có lẽ anh ta chết cách đây không lâu lắm vì cái đồng hồ vẫn còn chạy được và giấy tờ chưa mục nát, nhưng chắc thú rừng đã mang xác anh ta đi rồi và chỉ còn chừng ấy di vật sót lại trên cỏ. Nhưng anh ta chết vì lẽ gì vậy? Người trong ảnh vẫn nhìn ông, bí mật của đời anh ta dấu sau cái nhìn ngơ ngác ấy.

Ông cất các di vật vào ngăn bàn của mình rồi ra đứng ngoài bao lơn, ngóng về phía rừng. Chỉ một lát sau đã thấy cái bóng trắng quen thuộc xăm xăm đi trên lối mòn giữa rừng. Vua Mèo chạy xuống đón cô gái, xách túi cho cô. Lọ Lem rất vui vẻ, bước nhanh, linh hoạt, vừa đi vừa cười.

-Có chuyện gì vui vậy? Vua Mèo hỏi.

-Em lúc nào chẳng vui. Tự nhiên buổi chiều hôm nay rục rĩ quá, ông có thấy rùng sáng lên lạ lùng không?

Vua Mèo không nhìn rùng, ông nhìn mặt cô gái và thấy hết cái vẻ rục rĩ ấy trên gương mặt cô. Ông hỏi:

-Em có biết khi để tóc bay tự nhiên, em rất đẹp không?

-Em lúc nào cũng đẹp, không cần ông nói.

-Trong tóc em có mùi hoa lài phải không?

-Có thể ở đâu đó trong vườn có một khóm hoa lài. Ông có trồng hoa lài không?

-Không. Nhưng tôi có trồng một khóm hoa tường vi. Tuần trước em về chưa có đâu nhưng ngày mai em sẽ thấy có ít nhất là một cái hoa sẽ nở.

-Ông lấy giống ở đâu vậy?

-Tình cờ gặp bên bờ suối. Em có thích hoa tường vi không?

-Tại sao ông biết em thích hoa tường vi?

-Tôi có biết đâu. Chỉ vì tôi cũng thích nó.

-Tại sao ông lại thích nó?

-Vì nó không kiêu kỳ như hoa hồng mặc dù nó cũng đẹp như hoa hồng vậy.

Họ để các túi xách linh kinh trên cái bàn làm bằng gỗ cây và đi thăm khóm hoa. Trời vẫn còn sáng, khóm hoa nằm nép mình trong góc vườn lặng lẽ như một cô gái rụt rè đang cúi mặt. Lọ Lem ngồi xuống và nhận ra hai chiếc nụ vừa hé giữa đám lá xanh thẫm nhỏ xíu. Vua Mèo hỏi:

-Có gì trong túi vải mà nặng thế?

-Vàng. Cả mấy chục cây.

-Ở đâu mà nhiều vậy?

-Không biết của ai đánh rơi ngoài đường phố.

-Đúng là hôm nay em có điều gì vui, bày đặt đủ thứ chuyện.

Họ vội vã đi lên gác. Nhìn thấy mâm cơm dọn sẵn trên bàn, Lộ Lem nói:

-Em chẳng ăn cơm đâu. Lúc trưa có người dẫn em đi ăn nhà hàng. Sinh nhật của bạn em.

-Nhưng bây giờ đã chiều rồi. Hãy ngồi vào bàn đi.

Món canh chua nấu với đọt bứa làm cô gái thấy ngon miệng. Họ ăn uống tự nhiên, giữa bữa cơm Lộ Lem la lên:

-Chết cha! Em có mua cho ông cái này.

Cô kéo túi xách lôi ra cả lô đồ đạc linh kinh, khăn tắm, quần lót phụ nữ, áo sơ mi, sổ tay..., cuối cùng cô thấy trước mặt Vua Mèo một hộp phô-ma Đầu Bò.

Vua Mèo cầm hộp phô-ma lên ngắm soi.

-Em có mua cho ông hai bộ quần áo, một bộ để đi làm và một bộ để đi chơi.

-Đi chơi một mình trong rừng chẳng cần đồ đẹp như thế này đâu.

-Khi nào em về thì ông đi chơi với em.

-Nhưng ai sẽ ngắm?

-Em ngắm.

-Em làm như tôi đẹp đẽ gì lắm.

-Thì thỉnh thoảng ông cũng nên đi phố chơi.

-Không bao giờ.

-Ông có thích phô-ma không?

-Thích.

-Thích thì ăn đi. Em có mua cho ông một lon bia.

Vua Mèo ngồi vào bàn.

Nhưng Lọ Lem cứ ngược nhìn trần nhà. Cô hỏi:

-Căn nhà này là của ai vậy?

-Của Vua Mèo.

-Khu rừng này là của ai vậy?

-Của Vua Mèo.

-Thế mặt biển mênh mông ngoài kia, những con chim hải âu và những ghềnh đá kia là của ai vậy?

-Cũng của Vua Mèo.

-Vua Mèo là ai mà giàu sang quá vậy?

-Là một con mèo rừng.

-Ai sinh ra con mèo rừng?

-Mẹ nó.

-Mẹ nó là ai vậy?

-Là cô Lọ Lem.

Họ ăn phô ma và uống chung một lon bia. Lọ Lem hỏi:

-Ông thích em không?

-Thích lắm.

-Nhưng rồi ông cũng sẽ chán em như ông đã chán những người đàn bà kia.

-Những người ấy đã nguyện rửa tội à?

-Không. Nhưng họ bảo ông là một người bất thường, tâm hồn ông để tận đâu đâu. Họ chẳng biết ông muốn cái gì.

-Thế em có biết tôi muốn gì không?

-Không.

-Tôi cũng không.

-Thế ông sống để làm gì?

-Chẳng biết để làm gì. Để nói chuyện đùa với em trong giây lát chẳng được sao?

-Rồi sau đó?

-Dọn bàn ăn.

-Nhưng ông phải làm một việc gì có ý nghĩa chứ?

-Em muốn nói tới việc lấy nọc rắn?

-Hơn thế nữa.

-Hơn thế nữa thì chịu

-Chịu à? Lọ Lem buông đũa và lấy khăn lau miệng, lau tay.

Vua Mèo vừa dọn bàn ăn vừa hỏi:

-Bà Kim Anh chịu mua nọc rắn của mình không?

-Em đem mấy hộp pétri đến nhà chị ấy nhưng chị ấy đi dự hội nghị khoa học gì đó không có nhà. Chồng chị ấy tiếp em, ông ta là một dược sĩ, ông ta khen nọc của mình lắm và ứng trước cho em ba trăm ngàn.

-Em có đem mấy hộp pétri về không?

-Tuần sau em sẽ đem về. Ông ta đang làm kết tinh.

-Em nhớ xin ông ta một phiếu kiểm nghiệm. Tuần sau em đem về. Tôi muốn biết ảnh hưởng của thực phẩm đối với chất lượng nọc.

Hai người ra đứng ngoài ban công lúc vầng trăng vừa nhô lên khỏi những ngọn cây. Ánh trăng làm cho sương mù như dày đặc hơn và trắng đục như sữa. Lọ Lem cảm thấy lạnh lạnh, cô khoác thêm chiếc áo màu xám tro và khoanh tay trước ngực. Cô nói:

-Vậy mà trước đây có lần em đã sống một mình trong những đêm như thế này.

-Em là một cô gái rất lạ lùng.

-Nhưng em lại muốn sống bình thường như mọi người.

Cô quay nhìn ông, mái tóc đổ trên vai áo khoác màu sẫm làm cho khuôn mặt cô đẹp rực rỡ trong đêm, nhất là đôi mắt, nó sáng rực lên như ánh sao đang ở rất gần. Vua Mèo không chịu nổi cái nhìn ấy, ông nói:

-Em đừng nhìn tôi như thế.

-Tại sao?

-Vì nhìn vào đôi mắt ấy tôi cứ muốn ôm lấy em.

Lọ Lem không nhìn Vua Mèo nữa mà nhìn vào rừng cây. Cô nói:

-Trước đây có một chàng trai đã tìm cách ôm em và người đó đã biến mất khỏi cõi đời này.

-Dẫu có như thế tôi cũng không sợ.

-Vì sao?

Vua Mèo cầm bàn tay Lọ Lem, và hôn rất lâu.

-Vì tôi rất quý em. Tôi chỉ muốn yêu em như yêu một người con gái trong tranh, như yêu cô Tấm trong quả thị.

-Nhưng chị tu sĩ thì nói rằng ông đã yêu bà ta như... em xin lỗi ông nhé, bà ấy nói rằng ông đã yêu bà ấy như một tên cướp cạn. Nhưng tại sao ông lại phá hoại đời tu của bà ấy?

Vua Mèo chỉ cười.

-Bà ấy kể rằng một đêm kia bà lái chiếc microbus của hội Terre des Hommes về nhà, giữa đường gặp ông đứng một mình trước sân ngôi giáo đường nhỏ vắng vẻ, bà thấy tội nghiệp ông và mở cửa xe cho ông lên. Có phải không?

-Lần đầu tiên tôi không lên, thế là bà ấy lái xe đi, chừng năm phút sau chiếc xe quay lại, bà lại mở cửa xe và bảo tôi lên để bà đưa về nhà. Thế là tôi bước lên, vẫn không hiểu tại sao bà ấy lại làm như thế.

-Bà kể với em rằng lúc đèn xe rơi vào mặt ông, bà thấy ông giống hệt kẻ đang chịu nạn trên thập tự giá và bà không thể nào bỏ đi được, chính vì thế mà bà phải quay lại. Sau đó bà ấy nói gì với ông?

-Bà hỏi tôi nhà ở đâu, tôi bảo không có nhà nên bà không biết bỏ tôi xuống đâu cả, bà chở tôi thẳng về một ngôi biệt thự không biết của ai nhưng chắc chắn đó không phải là một tu viện.

-Đó là nhà của người anh ruột bà.

-Bà cứ để mặc tôi nằm trên xe rồi đi vào trong. Tôi ngủ mê đi, đến khi tỉnh dậy thì thấy sao mai đã mọc nhưng trời hãy còn tối mịt. Có lẽ lúc ấy khoảng bốn giờ sáng. Tôi vẫn ngồi trong xe một mình, lấy thuốc lá ra hút và nhìn cây cối trong vườn. Thành phố lúc ấy rất im lặng, khu vườn tối om và đầy tiếng giun đế. Đêm qua tôi đã uống nhiều quá vì thế lúc ấy hơi men vẫn còn làm tôi bứt rứt.

-Ông uống rượu với ai vậy?

-Với những kẻ bụi đời nào đó tôi không biết tên. Đêm ấy thật oi bức, tôi phanh ngực áo và mở cửa xe cho thoáng. Thành linh tôi thấy một cái bóng đen mảnh khảnh từ trong nhà bước ra, cái bóng ấy bước trên cỏ nên không nghe tiếng chân, đến khi nó tới gần thì tôi nhận ra người nữ tu đã đem mình về đây hồi khuya. Lúc ấy lòng tôi nổi lên một cơn ham muốn kỳ lạ, một sự rạo rực chưa từng thấy. Nó làm cho hai tay tôi run lên một cách đáng xấu hổ. Thế rồi tôi nằm xuống chiếc ghế dài trong xe giả vờ ngủ. Bà ấy leo lên xe, đánh diêm soi vào mặt tôi một lúc. Khi ánh diêm tắt đi tôi thấy có một bàn tay ấm áp đặt lên trán tôi rồi lần xuống để im lên ngực tôi. Tim tôi đập hỗn loạn. Thế rồi tôi nắm lấy cổ tay bà làm bà giật mình. Đừng sợ, ma

soeur ạ. Nhưng ông làm gì tôi thế? Bà không thấy tôi đang run lên vì bà sao? Lúc ấy tôi cảm thấy bà cũng đang run lên. Tôi ôm ngang lưng bà và kéo bà xuống. Bà ấy gần như không chống cự gì cả. Lúc mọi việc đã xong xuôi, bà ấy nằm lả người trong tay tôi, vuốt ve mặt ôi, tóc tôi và nói: Anh biết không, suốt đêm em không ngủ được vì thế em ra đây với anh.

-Bà ấy nói với em rằng sau đó bà ấy khóc rất nhiều nhưng bà vẫn không dám xưng tội. Bà giấu chuyện ấy và thề sẽ không bao giờ gặp lại ông nữa. Nhưng sự thực là bà ấy không bao giờ quên ông. Đến bây giờ bà ấy vẫn còn yêu ông. Ông có muốn để bà ấy đến đây gặp mặt không?

-Cuộc đời của tôi và của bà ấy khác nhau như nước và lửa thì gặp nhau để làm gì. Cách đây độ bảy tám năm gì đó có một lần bà ấy tìm gặp tôi. Tôi hỏi: Em có thể bỏ Chúa để đi bụi đời cùng anh được không? Bà nghe thế vội bịt miệng tôi lại và làm dấu thánh. Sau đó bà than trách đủ điều và cố thuyết phục tôi đi tu. Nhưng tôi làm sao có thể đi tu được.

-Còn bà Kim Anh? Ông không thể sống được với bà ấy sao?

-Đó là một người rất tốt, nề nếp và quý tộc. Còn tôi, em thấy tôi có được như thế đâu. Tôi chỉ là một con người hoang dã. Tôi chỉ là kẻ phá hỏng cuộc đời của người khác, kẻ vô tích sự và nguy hiểm.

-Nhưng em lại thấy ông chỉ là một kẻ khốn khổ và đáng thương.

Vua Mèo cầm bàn tay cô gái và nói:

-Cám ơn em. Đến đây một mình với tôi, em không sợ sao?

-Nếu sợ em đã không đến.

-Em đến đây hai lần mỗi tuần được không?

-Không. Em rất bận.

-Thế em không nhớ tôi sao?

-Không. Thôi, vào nhà đi. Sương xuống nhiều quá.

Qua cửa sổ hai người có thể nhìn thấy ánh trăng trắng đục bên ngoài. Sóng biển ở phía xa cứ rì rầm không dứt. Trong một lúc lâu không ai nói lời nào. Những con sóc dơi buông mình từ cành cây này sang cành cây kia, đôi cánh rộng của nó sáng lên như lụa. Mỗi lần trời có trăng những con sóc có cánh này thường bay đi tìm mồi rất đông. Lọ Lem tì tay lên khung cửa sổ chăm chú nhìn chúng. Vua Mèo ngồi một mình lặng lẽ ngắm cô gái. Chợt ông hỏi:

-Lúc này em bảo rằng có một người vì yêu em mà biến mất khỏi cuộc đời này. Người đó là ai vậy?

-Đó là một chàng trai hiền lành.

-Nhưng vì sao anh ta chết?

Lọ Lem quay lại, mỉm cười nhìn Vua Mèo, ném vỏ hạt dẻ lên tóc ông và nói:

-Đó là em nói đùa. Thực ra chàng ta đã đi vượt biên rồi.

-Chàng ta tên là gì vậy?

-Ông đừng tìm hiểu làm gì. Chuyện đó đã qua rồi.

-Có phải tên là Trần Lộc không?

Lọ Lem nheo mắt nhìn Vua Mèo:

-Ông có quen với anh ấy à?

-Không. Nhưng tôi đã tìm được những thứ này ở trong rừng.

Vua Mèo mở ngăn kéo, lôi cái đồng hồ và cái ví da ra.

Những vật ấy làm Lộ Lem hơi ngạc nhiên nhưng đến khi nhìn thấy khuôn mặt của chàng trai trong tấm thẻ thì cô kêu rú lên, ôm lấy mặt. Lúc ấy Vua Mèo mới biết rằng mình đã phạm phải sai lầm rất lớn. Ông chạy đến ôm lấy vai cô gái nhưng Lộ Lem đã gỡ tay ông ra. Cô thấm giọt nước mắt vừa ứa ra trên gò má và nói:

-Thật không ngờ người ấy đã yêu em đến như thế.

Cô bày các di vật trên mặt bàn: Chiếc chìa khóa rỉ sét, tấm thẻ, mấy tờ giấy bạc và cái đồng hồ hiệu Seiko quen thuộc. Mắt cô đỏ hoe nhưng giọng cô vẫn tỉnh táo. Cô nói:

-Ông cho em xin những thứ này nhé.

-Em hãy giữ đi. Ngày mai tôi sẽ dẫn em đến đó. Em có đi không?

Lộ Lem gật đầu:

-Xin ông hãy dẫn em đến đó. Chắc không còn gì đâu phải không ông?

-Gần như không còn gì ngoài mấy đốt xương ngón tay nằm lẫn trong tro than và cỏ dại.

Câu ấy làm cho nước mắt của Lộ Lem ràn rụa nhưng cô không khóc thành tiếng. Cô nói:

-Ông sẽ giúp em đắp một nấm mộ nhé?

-Người ấy rất xứng đáng được có một ngôi mộ xinh đẹp giữa rừng. Chúng ta sẽ trồng hoa tường vi lên đó. Em có bằng lòng không?

-Em mong được như thế.

Vua Mèo đến bên, hôn nhẹ lên tóc cô gái và dịu dàng bảo:

-Bây giờ thì em nên đi ngủ. Chúc em ngủ ngon. Ngày mai chúng ta sẽ lên đường.

VUA MÈO

Đạo Hiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Hoa Tường Vy Trên Sóng

Tối nay nhà hàng Hải Âu vẫn thưa khách. Trên sàn nhảy chỉ có bốn năm cặp đang dìu nhau. Kim Ngọc vừa nhảy với Hùng vừa nheo mắt với Lọ Lem lúc ấy đang ngồi một mình nơi chiếc bàn nhỏ.

T

Có hai cặp từ ngoài bước vào, họ ngồi kế Lọ Lem. Anh chàng trẻ tuổi nhìn cô khoảng mười lăm lần trong vòng không đầy năm phút tức là lúc cái điệu Blue chết tiệt nọ mới bắt đầu cho tới khi nhạc disco nổi lên. Trong mười lăm cái nhìn ấy chỉ có một cái là chạm phải đôi mắt của Lọ Lem. Nó làm chàng trai trẻ co rúm người lại rồi đứng bật dậy lôi cô bồ nhí của mình nhảy như điên, như muốn khóa lấp, muốn chạy trốn cái nhìn ma lực. Cô gái trẻ không để ý đến điều đó, cứ nhún nhảy co giật, cười và nheo mắt với bạn bè, mái tóc bù xù của cô phản chiếu nhiều thứ ánh đèn trông lại rất dễ thương. Từ disco chuyển sang Bossanova cô gái trẻ bước rất đẹp, tinh tế và sáng tạo. Chính Lọ Lem là người không thích nhảy lắm nhưng vẫn nhìn cô gái đăm đăm. Cậu thanh niên nọ nhảy cũng giỏi, tay phải của anh ta đưa đảo đi khá điêu luyện và những cái nhún vai thì rất tuyệt. Đó là một beau couple.

Lọ Lem đâm có cảm tình với cặp đó nhưng chàng thanh niên thì lại ngượng ngịu khi thấy Lọ Lem cứ nhìn mình đăm đăm.

Đến bản nhạc kế tiếp.

-Xin mời chị.

Lọ Lem mỉm cười với anh ta và nói:

-Xin lỗi, tôi không biết nhảy.

Chẳng biết vì sao Kim Ngọc lại nghe được câu ấy nên khi nhạc dứt, trở lại ngồi vào bàn, cô ta đã thì thầm vào tai Lọ Lem:

-Trời ơi, sao chị lại nói là mình không biết nhảy.

-Thì mình có học nhảy đâu.

-Nhưng đã vào đây thì không bao giờ nên nói “tôi không biết nhảy” mà phải nói “xin lỗi tôi hơi mệt” hay là một câu gì tương tự.

Lọ Lem thở dài, gật gật cái đầu:

-Hiểu rồi, hiểu rồi. Lần sau không đến đây nữa đâu.

Cô liếc nhìn Hùng và nhận ra anh ta đang nhìn mình đăm đăm làm cô đỏ mặt. Hùng cũng nhìn lảng đi chỗ khác. Hôm nay anh ta mặc quần nhung màu lá úa và áo pull màu xám kẻ sọc đen, thắt lưng to bản và đi giày Adidas trắng. Anh gọi một lon coca ướp lạnh, tự khui lấy và mời Lọ Lem. Kim Ngọc ngồi lơ đãng nhìn sang các bàn chung quanh. Một chàng trai khác vừa hiện ra ở cửa đưa tay vẫy. Kim Ngọc như bị điện giật.

-Em ra đằng này một chút.

Cô nheo mắt với Lọ Lem và chạy vụt ra. Hai người biến mất sau lớp cửa kính lộng lẫy phản chiếu đủ thứ ánh sáng. Lúc này Hùng có vẻ lơ đãng, chàng chậm chạp khuấy cà phê trong tách và châm một điếu thuốc lá. Lọ Lem chợt thấy dáng điệu của một người đàn ông trong lúc họ uống cà phê rất hay, nó có vẻ gì đáng tin cậy và dịu dàng. Cô ngồi lặng thinh và chờ đợi nhưng không biết chờ đợi cái gì.

-Lọ lem này, Hùng gọi, hình như em có vẻ buồn phải không?

Lọ Lem lắc đầu và mỉm cười.

-Cả tuần nay lúc nào cũng thấy em buồn.

-Nếu buồn thì sao?

-Em buồn thì tôi cũng không vui được. Tôi muốn được chia sẻ với em những vui buồn trong cuộc đời.

-Cám ơn anh.

-Mình quen nhau đã gần nửa năm nay nhưng chưa có dịp nào đi chơi riêng với nhau. Tôi định hôm nào mời em đi Đà Lạt chơi.

Lọ Lem nhìn ra ngoài cổng hỏi:

-Anh mới đổi xe phải không?

-Vâng. Chiếc Kawasaki 500 phân khối. Chạy rất đầm. Lên đèo rất khỏe.

-Trông giống con bọ ngựa.

-Kiểu mới nhất đấy. Em nhận lời nhé?

-Đi thì ai bán hàng. Chắc không đi được đâu.

-Thế em bán mỗi ngày được bao nhiêu tiền?

-Độ hai trăm ngàn.

-Như vậy bốn ngày, không, năm ngày là một triệu đồng. Nếu ngày mai có người đến mua một triệu đồng quần áo thì có nghĩa là em có thể nghỉ chơi trong vòng năm ngày chứ gì?

-Nghỉ chơi luôn.

-Nghỉ chơi với ai?

-Với ông khách ấy.

Hùng đưa tay lên trời và cười:

-Xin lỗi. Tôi nói đùa chút chơi. Đừng giận nhé.

Hùng mở túi xách lấy ra một cái hộp nhỏ màu nâu đen in chữ màu trắng trông rất lộng lẫy. Anh nói một cách lúng túng:

-Tôi có món quà nhỏ...

Lọ Lem nói:

-Lâu nay anh thấy tôi có xài nước hoa bao giờ đâu. Hãy để dành cho Kim Ngọc đi.

-Kim Ngọc đã có anh chàng lúc này lo rồi. (Đột nhiên anh ta nắm lấy bàn tay Lọ Lem và giúi lọ nước hoa vào). Xin em đừng từ chối, Lọ Lem ạ.

Lọ Lem ngồi im đợi cho đến khi Hùng buông tay cô ra.

-Tôi không nhận đâu.

Và cô đặt lọ nước hoa đặt tiền trước mặt Hùng. Hùng có vẻ thất vọng, anh búng tay gọi tính tiền rồi nhét lọ nước hoa vào xách.

-Thôi, tôi đưa em về.

-Không đợi Kim ngọc sao?

-Kim Ngọc không trở lại đâu.

-Nhưng Kim Ngọc có nói là đi luôn đâu. Tôi phải đợi.

Hùng ngồi xuống.

-Lọ Lem ạ, em không biết rằng tôi yêu em lắm sao?

-Có nhiều người nói với tôi như thế lắm.

-Nhưng tôi muốn xin cưới em làm vợ. Từ lâu tôi vẫn muốn thổ lộ điều đó với em.

-Anh nghĩ mọi việc sẽ xảy ra đơn giản như vậy sao?

-Tôi không nghĩ như vậy vì chúng ta quen nhau đã gần nửa năm nay rồi. Thời gian ấy cũng đủ để chúng ta hiểu nhau.

-Tôi chưa hiểu về anh nhiều lắm và anh cũng hiểu rất ít về tôi.

Hùng thở dài, anh lại gọi thức uống nhưng Lọ Lem từ chối. Hai người ngồi im một lúc khá lâu cho đến khi Lọ Lem không chịu được sự im lặng. Cô nói:

-Thôi, nhờ anh cho tôi về nhà.

Chiếc Kawasaki 500 phân khối chạy êm rờ trên đường phố. Khi xe chạy ngang chợ hoa Hùng dừng xe lại.

-Tôi xin được tặng em một bó hoa hồng.

Lọ Lem làm thinh, không biết từ chối cách nào thì bỗng nhiên trong đầu cô nảy ra một ý, cô nói:

-Tôi rất thích hoa tường vi.

Một bó hoa tường vi rực rỡ nằm gọn trong lòng cô. Hoa làm cho cô sung sướng và xúc động. Cô nói cảm ơn và cúi xuống hôn những đóa hoa nhỏ

nhấn xinh đẹp đang tựa vào ngực mình. Lúc này Hùng cho xe chạy chậm lại. Gió biển thổi mát rượi. Anh hỏi:

-Em về cửa hàng phải không?

-Không. Anh cho tôi ra xóm cá.

-Nhà em ở đó sao?

-Nhà mẹ em ở đó. Anh đi nhanh lên đi.

Hùng vâng lời và chỉ trong phút chốc xe đã dừng lại ở đầu một dãy nhà lụp xụp. Lọ Lem xuống xe, nói cảm ơn và đưa tay vẫy. Cô chạy xuống cái dốc cát. Gió biển thổi ngược, tóc cô rối loạn. Cô chạy hồi hải. Biển bủa sóng ì ầm, lòng cô trào lên khát vọng mạnh mẽ được lướt đi trên những con sóng. Cô cứ chạy ngược gió càng lúc càng xa xóm cá. Khi đã đến chỗ những đồi cát hoang vắng nhất Lọ Lem ngừng lại cởi bỏ quần áo, vùi nó dưới cát ấm rồi cầm bó hoa tường vi chạy ra biển. Nước dâng lên đến ngực cô, cô cảm thấy nó đang rạo rức quanh mình và cô thả người xuống, đưa bó hoa lên khỏi đầu, bơi ra xa.

Biển nâng cô bằng một ngàn bàn tay mềm mại. Rồi nó đưa cô đi. Cô vừa bơi vừa rải những cánh hoa tường vi dưới chân những ngọn sóng nhỏ, chúng rập rềnh trong ánh trăng rực rỡ, lấp lánh và óng ả.

VUA MÈO

Đạo Hiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Lọ Lem Không Về

Buổi tối ở trong rừng, buồn nhưng có bếp lửa làm bạn còn buổi trưa một mình ở trong rừng, buồn nhưng không có gì cả ngoài những tiếng chim hót lẻ loi. Tiếng chim hót chỉ làm cho Vua Mèo buồn thêm mà thôi. Vua Mèo ngồi vót nan mây nhưng có một lúc ông không còn biết mình đang làm gì, đến khi nghe nhói một cái thì đã bị đứt tay rồi, nhìn xuống thấy máu ứa ra đầu ngón trở phải đi kiếm bao trứng nhện rịt vết thương để cầm máu. Con sáo đen từ trên cành cây nhảy xuống đậu trước mặt ông, ông thả cho nó nửa trái chuối chín nhưng nó chỉ đứng nhìn, không ăn. Ông bảo:

B

-Hết thịt mỡ rồi.

Con sáo đen kêu lên:

-Lọ Lem! Lọ Lem!

Nhưng đó là lời thường ngày nó vẫn nói mà không hiểu ý nghĩa gì cả. Hồi nhỏ nó đã được trông thấy Lọ Lem nhưng khi nó bắt đầu tập nói hai tiếng đó thì Lọ Lem không về nữa, khi thấy ngứa cổ nó lại kêu lên như thế. Vua Mèo thả cho nó trái ớt chín đỏ nó ăn ngay, nhảy lui nhảy tới, nghiêng mặt ngó ông rồi đến gần chỗ ngón tay bị thương định mổ cái bao trứng nhện. Ông xua nó đi nhưng nó chỉ dang ra một chút, lại nói:

-Lọ Lem! Lọ Lem!

-Lọ Lem không về nữa đâu.

Nhưng dường như con vật không tin, nó bay đậu lên ban công rồi lại kêu lên:

-Lọ Lem! Lọ Lem!

Vua Mèo không để ý đến nó nữa ông chăm chú vào cái giỏ mây đang đan dở. Ông đã bắt đầu công việc này từ ba hôm nay, thực ra ông có thể đan nhanh hơn nhưng vì muốn chăm chút nó nên ông vót nan mây rất kỹ, trau chuốt từng cái, vậy mà khi đan ông bị lỗi ba bốn nan một lúc mà không hay, đến khi xem lại, phải tháo ra. Cuối cùng ông cảm thấy không tập trung được đành đem cái giỏ mây dang dở cất đi. Vua Mèo nhóm bếp lửa dưới gốc cây bằng lăng để nấu nước. Tàn cây rộng che mát cả một góc vườn. Con sáo từ trên cành cây sà xuống đậu trên cái bàn làm bằng gốc cây mà Vua Mèo vẫn thường ngồi uống trà. Ông quay lại nhìn nó, nó quẹt mỏ trên bàn và nhảy lui nhảy tới. Vua Mèo moi từ trong hốc cây ra một bộ bài tây nhỏ thả lên mặt bàn, con sáo vội nhảy tới đứng đối diện ông, nghiêng mặt ngó.

-Lọ Lem! Lọ Lem! Nó kêu lên.

Vua Mèo làm thỉnh, rải những lá bài ra thành hình vòng cung.

-Chọn cho ta hai lá.

Con sáo dùng mỏ chọn bên trái một lá, bên phải một lá. Vua Mèo cầm hai lá bài lên: Một lá cơ và một lá bích. Ông đặt chúng lên trên những lá kia, xóc bảy cái rồi chia ra làm bốn cột. Con sáo lại giúp ông lật từng lá bài của mỗi cột lên, ông chỉ chọn cột nào có Q cơ và J bích, những lá bài thừa ông bỏ qua một bên, xong lại xóc những lá đã chọn và chia làm ba cột. Cứ như thế cuối cùng ông chọn được sáu lá. Ông rải sấp nó trên mặt bàn và bảo con sáo:

-Lật lên đi.

Nhưng nó không chịu lật, nó nhìn ông có vẻ đòi hỏi rồi cất tiếng kêu:

-Lọ Lem! Lọ Lem!

-Lật đi. Cho trái ớt nhé?

Ông thấy cho nó một trái ớt chín, nó nuốt xong lại quẹt mỏ. Những lá bài lần lượt được lật lên từ trái qua phải. Con chim sử dụng mỏ một cách thành thạo. Lời giải đáp hiện lên trên sáu lá bài lật ngửa. Một lời giải đáp không có gì vui lắm. Có một con tám rô nào đó đã xen vào giữa hai người. Vua Mèo hỏi con sáu:

-Mi có biết con tám rô nào đó không?

Con chim lại quẹt mỏ như thể đang ngứa ngáy. Cuối cùng dường như cảm thấy trò chơi đã xong nó vỗ cánh bay lên đậu trên cành cây và kêu:

-Lọ Lem! Lọ Lem!

Vua Mèo giật mình quay lại khi nghe tiếng bước chân dẫm trên lá khô. Nhưng Vua Mèo không chạy ra đón, ông đứng tựa gốc cây chờ cô. Khi Lọ Lem đến gần, ông nói:

-Tuần rồi sao em không về?

-Dạo này gần Tết, phải đi lấy hàng liên tục, em rất ít khi được rảnh. Lần này em về sớm để thăm ông và thăm mộ một lát rồi lại đi ngay.

-Em có việc gì gấp vậy?

-Em phải đi dự một dạ hội về thời trang tối nay.

-Em vắng mặt không được sao?

-Không phải em đi chơi đâu. Đó là chuyện làm ăn của em. Em đi để biết hiện nay người ta chuộng một gì. Biết thì mới mua và bán hàng được, không thì sẽ lạc hậu.

-Thôi được, Vua Mèo nói, chúng ta đi thăm mộ đi.

Lúc ấy khoảng một giờ trưa, Vua Mèo đem cất cái túi vải của Lọ Lem vào nhà rồi vác rựa, dẫn Lọ Lem vào rừng. Hai người dừng lại nghỉ một lát ở hồ nước và vào đến chỗ ngôi mộ sau đó chừng mười lăm phút. Cỏ đã mọc xanh trên nấm mồ xinh xắn nằm hiền lành dưới gốc cây cổ thụ, quanh mộ, hoa tường vi nở lác đác lấm chấm đỏ trên vạt cỏ xanh non. Lọ Lem ngồi xuống bên những đóa hoa và lặng yên nhìn nấm mồ còn Vua Mèo thì đi loanh quanh nhổ những cây dại mọc xen vào trong hoa. Thành linh con sáo đen từ đâu đáp xuống đậu ngay trên mộ. Nó kêu:

-Lọ Lem! Lọ Lem!

Cô gái giật mình. Vua Mèo nói:

-Con sáo của tôi đấy.

-Nó biết nói từ bao giờ vậy?

-Từ hơn một tuần nay. Ngày nào nó cũng nói.

-Sao ông lại dạy nó gọi tên em?

-Tôi có dạy đâu. Có lẽ nó đã nghe một người nào đó thường gọi tên em và nó bắt chước.

Lọ Lem cười:

-Ông cứ làm như ông yêu em lắm. Thực ra ông có yêu ai đâu.

Vua Mèo cười, không nói gì.

Con sáo cứ bay chập chờn trước họ khi họ trở về, thỉnh thoảng nó lại đậu trên một cành cây thấp và gọi tên Lọ Lem.

Vua Mèo theo cô gái bước lên thang gác, Lọ Lem lấy cái xách tay hình ống, mở khóa kéo lôi ra một cọc bạc đưa cho Vua Mèo, nhưng ông không nhận, ông nói:

-Tôi ở giữa rừng, có dùng tiền để làm gì đâu.

-Nhưng ông vẫn phải có nhu cầu hàng ngày chứ.

-Có nhưng rất ít.

Ông cất tiền vào túi Lọ Lem và rót nước trà cho cô. Lọ Lem nói:

-Đạo này em thấy ông đã bình phục hẳn rồi, thỉnh thoảng ông cũng nên về thành phố chơi, thay đổi không khí.

-Tôi không thích sự thay đổi.

Ông tiễn Lọ Lem ra tới bìa rừng lúc ấy trời đã xế chiều, gió thổi lồng lộng qua cồn cát. Lọ Lem nói:

-Thôi, ông về đi.

Nhưng Vua Mèo vẫn đứng im. Lọ Lem đưa tay cho ông nắm và nói:

-Tạm biệt.

Nhưng Vua Mèo không rời bàn tay cô, ông hỏi:

-Về thành phố em có nhớ tôi không?

-Không.

-Không, sao em vẫn về đây?

-Nếu thế thì em sẽ không về đây nữa.

-Em nói thực sao?

-Em có bao giờ nói chơi đâu.

Vua Mèo lặng đi một lúc lâu, cuối cùng ông phải buông bàn tay Lộ Lem ra để cho cô đi.

Ông đứng nhìn theo bóng cô gái khuất dần trong hoàng hôn, tự nhiên sợ hãi khi nghĩ đến rừng đêm. Nó sẽ vây bọc lấy ông trong bóng tối dày đặc và ghê rợn của nó.

o O o

Con ó biển lượn một vòng trên đầu những ngọn sóng bạc rồi bất chợt lao xuống mất hút trong biển cả. Bỗng nhiên một tia chớp màu đen xẹt lên không, dang rộng đôi cánh, đã thấy dưới chân con ó một con cá bạc lấp lánh.

Vua Mèo xua bầy chim bay đi, ông nhảy trên những mỏm đá, đi lần ra sát mé nước. Gió biển mát rượi lùa qua da thịt ông tạo một cảm giác dễ chịu. Sau mỗi lần lặn lên ông cảm thấy những bắp thịt mình rắn chắc hơn, nó căng lên và bóng loáng trong nắng sớm.

Từ trên mỏm đá cao ông phóng mình xuống nước bơi ra một đoạn khá xa, chỗ nước xanh sẫm màu. Ông hớp một hơi thật dài và lặn xuống.

Vùng biển này dưới đáy rong mọc thưa thớt xen kẽ giữa những lớp san hô đỏ tía trải dài như một rừng chồi rục rờ. Bóng nắng lung linh giữa những đàn cá nhiều màu bơi lơ lửng thong dong trong cái vương quốc đầy ánh sáng ấy. Vua Mèo lựa những vỏ ốc đẹp nhất bỏ vào cái túi cột ở thắt lưng xong lại vội vàng ngoi lên thở. Với chiều sâu trên tám mét ông lên xuống tương đối dễ dàng nhưng ông không phải là thợ lặn chuyên nghiệp, màng

tai ông chưa quen với sức ép của nước nên ông không thể chịu đựng lâu được. Tuy vậy khi mặt trời đứng bóng ông cũng được khá nhiều vỏ ốc và san hô đẹp rực rỡ với những hình dáng ngộ nghĩnh, độc đáo.

Ông xếp những thứ tìm được lên tảng đá bằng phẳng. Những con ốc đủ loại, đủ cỡ, đủ màu sắc mà ông không hề biết tên nhưng tất cả đều ánh lên vẻ đẹp kiêu hãnh riêng của chúng.

Chim đã bay về đảo gần hết, những cánh chim cuối cùng già từ ông mà đi, chúng kêu quang quác trên trời, những đôi cánh trắng lấp lánh nắng. Đảo chim hiện rõ như một vệt màu xanh thẫm ngoài khơi xa, cái màu sắc hiền lành như màu rừng cây và quen thuộc như một người bạn láng giềng vậy mà từ bấy đến nay chưa ai tới được, chưa ai dám liều lĩnh tìm đến ngoài mấy chàng thủy thủ của chiếc thuyền buồm trong truyền thuyết của dân vùng xóm cá, ngoài ông lão bướng bỉnh, gan lì cha của Lọ Lem. Những con người mang dòng máu phiêu lưu nồng cháy ấy đã ra đi và không bao giờ trở về. Họ đã đổi mạng sống của mình để đi tìm một cái gì vậy? Niềm kiêu hãnh của kẻ chinh phục hay chỉ vì họ muốn thách đố với cái chết và tìm cách vượt qua nó?

Còn Vua Mèo, ông đang nghĩ đến truyền thuyết về trái tim lớn của biển cả, trái tim ấy đã đập hàng ngàn triệu năm nay để tạo ra sóng biển và thủy triều. Luồng nước bí ẩn ấy sẽ chìm người vào cõi chết nhưng chẳng lẽ trong cõi chết mù mịt và giá lạnh ấy lại có một trái tim đang thổn thức?

Hòn đảo chim giờ đây vẫn chỉ là một vệt xanh sẫm hiền từ ngoài kia, hoàn toàn bí ẩn.

Vua Mèo gom những nhánh san hô và vỏ ốc vào túi vải. Ông đuổi những con chim cuối cùng bay đi rồi nhảy qua những mỏm đá đi xuống bãi cát.

Con sáo đón ông bằng tiếng kêu quen thuộc:

-Lọ Lem! Lọ Lem!

Nhưng ông biết rằng chiều nay Lọ Lem không về vì nơi ngôi nhà sàn nghèo nàn kia không có ánh lửa.

VUA MÈO

Đạo Hiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Người Hành Khất Bên Kia Đường

Kim Ngọc đi lo công việc từ buổi trưa nên Lọ Lem phải coi hàng một mình, khách khứa đông đảo, buổi trưa bị quấy rầy liên tục nên đến chiều thì quá mệt. Lúc dọn hàng cô mới khám phá ra mất nguyên một lúc năm cái quần Hara. Lọ Lem ngồi ngẫm nghĩ mãi không biết chúng đi đâu. Cô gọi điện cho Kim Ngọc:

K

-Hồi sáng em có bán năm cái quần Hara không?

-Không. Sao chị hay để mất đồ thế?

-Có lơ đãng đâu. Chị ngồi suốt ở quầy hàng đây mà.

-Thế thì gọi điện lên bà Hồng Nhung xem.

Lọ Lem quay số điện bà Hồng Nhung. Quả nhiên khi sáng đi lấy hàng, lúc về cô bỏ sót một bao năm cái quần Hara. Lọ Lem gọi điện báo lại cho Kim Ngọc. Kim Ngọc bảo:

-Thôi, dọn hàng đi.

-Đang dọn đây. Đàng ấy xong chưa?

-Xong. Vợ chồng chị Kim Anh nói Lọ Lem không được vắng mặt. Nghe rõ chưa? Nên nhớ hôm nay là kỷ niệm mười lăm năm ngày cưới của anh chị ấy.

-Hôm nay mình mệt quá.

-Đến đây vui lắm. Mệt mỗi sẽ tiêu tan hết.

Lọ Lem cúp máy. Khi cô kéo cánh cửa, chợt nhìn thấy bên kia đường một gã hành khất đang đứng tựa gốc cây, đầu đội cái nón lá rách sụp xuống che gần kín mặt, vai thì mang bị, quần áo vá chằng chịt. Hắn hướng mặt về phía cửa hàng của cô, sau lưng hắn thấp thoáng vài tên xì ke đi đi lại lại quanh các gốc cây. Lọ Lem nấp sau cánh cửa nhìn bọn họ. Thành linh tên hành khất đưa tay sửa cái nón lá, thế là cô chạm phải một ánh mắt trắng dã dễ sợ. Ánh mắt ấy làm cô nổi da gà. Cô quay mặt đi, lưng tựa vào tường, người run lên. Cách đây ba hôm, ở cửa hàng giày dép đầu ngã tư, đã xảy ra một vụ cướp táo bạo. Những tên cướp đột nhập rất nhanh lúc chiều xuống, nhét giẻ vào miệng, trói tay người bán hàng và mở tủ vét hết tiền.

Lọ Lem bóp ổ khóa bên trong và liếc nhìn về phía tên hành khất. Hắn đang đến, hắn bước xuống lòng đường và cứ băng qua không cần để ý đến xe cộ. Chiếc nón lá rách vẫn sụp xuống che nửa mặt. Lọ Lem không dám nhìn lâu, bỏ chạy vô trong, chụp lấy cái điện thoại.

-A lô! anh Hùng đó hả? Anh đem xe đến chở em gấp đi. Ừ, gấp lắm. Có mấy tên cướp cứ lảng vảng trước nhà.

Ngay lúc ấy tên hành khất lúc nãy đến sát cửa sắt. Hắn đứng xơ rớ một lát, dòm dõ, quan sát bên trong hồi lâu rồi nghĩ sao lại bỏ đi.

Lọ Lem trốn biệt trong nhà, độ mười phút sau, thấy êm cô mới bước ra cửa, lén nhìn ra đường. Tên hành khất đã biến mất. Mấy thằng xì ke bên kia đường cũng không còn nữa. Lọ Lem nhìn lên ổ khóa thấy có một vật gì màu xanh. Đó là cái kẹp tóc, hình dáng như hai cái lược đan vào nhau. Trời ơi, Vua Mèo! Cô mở khóa chạy ra đường ngó lên ngó xuống nhưng người hành khất đã biến mất giữa dòng người tấp nập. Đường phố sáng choang ánh đèn, xe cộ dập dìu qua lại. Lọ Lem vội quay vào nhà dắt xe đạp ra sân.

Nhưng ngay lúc ấy một chiếc Toyota màu xám trờ tới và dừng lại trước cửa. Tiếng Kim Ngọc nghe chói tai:

-Chị định đi đâu vậy?

Kim Ngọc mở cửa xe bước ra. Lọ Lem đứng ngẩn ngơ trên hè phố.

-Chị định đi đâu vậy?

Lọ Lem cứ làm thình, để mặc cho Kim Ngọc dắt xe đạp vô nhà. Hùng bước đến, anh nói:

-Chị có vẻ mệt, hãy vào nghỉ một lát rồi đi.

Lọ Lem bỏ vô toa lét rửa mặt nhưng khi đứng bên lavabo, soi gương, cô thấy mặt mình hoàn toàn xa lạ, dường như mình đang nhìn một cô gái nào đó vừa chạy qua một cơn bão và trở về đứng khóc dưới hiên nhà.

Cô ôm mặt khóc nức lên. Người con gái trong gương cũng khóc, những giọt nước mắt long lanh hóa thành những giọt mưa rơi chậm chạp xuống thềm nhà. Cô thấy mình đang đứng bên gốc khế ra hoa đỏ tía lấm chấm khắp nơi. Cây khế mọc bên giếng nước đầy rêu phủ cô đã gặp ở đâu trong đời mình. Những quả chín vàng cam, những quả xanh mọng nước, những chùm quả lung liêng trên cao khi nắng lên, khi gió thán Tám thổi qua rì rào. Lá khế nhỏ và mỏng như những miếng kính xanh lấp lánh giọt mưa ngâu. Cái cảnh đó ở đâu vậy? Một mùa Thu nào của tuổi lên mười? Một sáng nào đây gió rì rào, con ong cánh đốm vàng bay vù vù nhấp nhô trên những chùm hoa đỏ tía kia. Lá khế vàng rung đầy thềm giếng. Mưa suốt đêm hôm ấy, chảy qua mặt đất nứt nẻ, chảy qua thềm giếng đầy rêu và cuốn đi những lá khế vàng rục.

Nước trong vòi bắn ra thành tia rất mạnh. Lọ Lem vốc nước lên mặt, cô mở nước hết cỡ cho nó bắn ra mạnh hơn, nước tung tóe khắp nơi mà cô vẫn chưa vừa lòng. Khi cô rửa mặt xong thì quần áo cũng đầy nước. Lọ Lem

tắm dưới hoa sen và nhớ lại buổi chiều hai người chia tay ở bìa rừng. Ông cầm tay cô và hỏi:

-Về thành phố em có nhớ tôi không?

Ông hỏi làm gì câu ấy nhỉ? Tại sao một con người từng trải như ông lại không hiểu một cô gái đang muốn gì? Hóa ra ông cũng đại dốt, ngớ ngẩn như một cậu học trò. Buổi chiều ấy khu rừng sau lưng ông âm u kỳ lạ, chính trong lúc chia tay ấy cô cũng phải sợ khi nhìn cái bóng tối dày đặc của khu rừng và cô vội vã bỏ đi.

Lọ Lem bước ra khỏi toa lét với một cái quần nhung đen và cái áo pull đơn giản, chiếc khăn tắm còn phủ qua vai, tóc còn ướt. Kim Ngọc la lên:

-Không được. Chị phải mặc đầm. Trời ơi! Chị không mặc đầm thì trên đời này ai dám mặc đầm.

-Đừng nói quá. Mình mặc đầm cũng như mọi người.

Nhưng Kim Ngọc đã mở tủ lấy một chiếc rộp trắng trải lên bàn, xong cô cầm lấy cái máy sấy tóc. Lọ Lem cứ ngồi im để mặc cho bạn muốn làm gì thì làm. Phút chốt cô biến thành bà nữ bá tước và được hộ tống ra xe.

Tuy nhiên Lọ Lem rất khó hòa nhập vào cuộc vui của mọi người. Tối nay bà Kim Anh trang điểm kín đáo nhưng đẹp lộng lẫy. Chồng bà mặc cô-lê màu cà phê sữa thả cà vạt màu rượu chát. Ông cao lớn, khỏe mạnh và tươi tắn. Trước đây ông ta đã là một dược sĩ nổi tiếng, đã từng là giảng nghiệm viên trường đại học dược khoa. Bà Kim Anh là học trò của ông vào hai năm đầu ở trường dược. Ở năm cuối bà quen với Vua Mèo. Mối tình của họ kéo dài không đầy một năm thì Vua Mèo trốn đi, bà gặp lại ông thầy cũ.

Lọ Lem đã nhiều lần đem nọc rắn đến cho ông và cô thấy ông có một đặc điểm nổi bật đó là sự ân cần, ân cần mà tuyệt nhiên không hề có sự chú ý. Thế mới lạ. Ông tiếp Lọ Lem chu đáo hết sức, lịch sự hết sức vậy mà lần

sau gặp lại, ông không nhớ tên. Đó có thể là người đàn ông duy nhất trên đời này gặp Lộ Lem mà quên ngay. Điều đó làm cô ngạc nhiên lắm. Cho nên khi ngồi vào bàn tiệc cô hay để ý đến những cử chỉ của ông đối với bà Kim Anh và có lúc cô tự hỏi không biết ông thực sự yêu bà hay đó chỉ là cái vẻ bề ngoài. Tuy nhiên chưa lúc nào cô thấy bà Kim Anh hạnh phúc như bây giờ. Bà uống nhiều sâm banh, mặt bà hồng lên và đôi mắt long lanh sáng.

Hai vợ chồng đi một lượt quanh bàn bẻ, uống với họ và nghe họ chúc tụng. Trong phòng thí nghiệm của bà Kim Anh có một vài bạn trẻ biết chơi nhạc, họ cầm cây đàn thùng và hát tự nhiên với nhau. Ban đầu nhóm ấy cũng thu hút được mọi người nhưng chỉ một lúc sau nó chìm mất trong tiếng ồn. Đó là lúc mọi người đã ngà ngà say. Thấy Lộ Lem buồn ai cũng ép cô uống rượu. Cô chỉ uống sâm banh mà cũng thấy nóng bừng mặt. Tuy nhiên cảm giác lâng lâng say khiến cô thấy dễ chịu, nó làm cô quên đi nỗi buồn. Hùng mời cô thêm một ly rượu mạnh, cô cầm lấy uống ngay và nhắm mặt, tuy vậy cô lại bật cười khiến mọi người cười theo.

Ở phòng bên nhạc “tua” đã nổi lên. Bà Kim Anh và chồng bước ra. Đèn mờ ảo bật lên. Vợ chồng Kim Anh đưa tay mời khách xong ông dìu bà bước theo điệu passo mở đầu cho buổi khiêu vũ.

Lộ Lem vẫn ngồi yên, Hùng hiểu ý cô nên đến bên nói nhỏ vào tai:

-Ta ra ngoài vườn ngồi uống trà.

Ngoài vườn cũng có rải rác mấy cặp ngồi trò chuyện trên ghế đá dưới những cây hoàng lan, ngọc lan và những khóm hoa lài. Chỗ Hùng và Lộ Lem ngồi có đặt một cái bàn đá nhỏ. Người phục vụ đem trà đến. Hùng nói cảm ơn và mời anh ta một điếu thuốc xong anh ném bao thuốc ra bàn ngửa mặt nhìn trời.

Bên trong nhạc chuyển sang pop, những cái bóng loáng thoáng sau bức màn, xoay vòng trên trần nhà và làm cho cỏ trong vườn cũng đổi màu, nhấp nháy.

-Hôm nay tôi uống nhiều quá. Lọ Lem nói.

-Chị đẹp chưa từng thấy. Mọi người sẽ bầu chị là hoa hậu của buổi tiệc này.

-Hôm nay bà Kim Anh rất đẹp, anh có thấy thế không?

-Có. Nhưng bà ấy chỉ đẹp còn cô thì lộng lẫy.

Lọ Lem cười khúc khích mặc dù cô thấy buồn ngủ ghê gớm.

-Anh gọi cho tôi một ly cam vắt.

Cô nói xong, ngã đầu lên thành ghế, nhắm mắt lại. Một lát sau Hùng đến và lay cô dậy. Lọ Lem nói:

-Chắc tôi phải về.

-Để tôi đưa chị về.

Lọ Lem gật đầu và đứng lên.

-Chị lại về xóm cá?

-Anh cho về cửa hàng.

Chiếc xe chạy chậm qua phố xá, đến một quãng vắng tự nhiên xe dừng lại. Lọ Lem mở mắt ra, hỏi:

-Sao vậy?

-Chưa rõ nguyên nhân.

Hùng nói và mở cửa xe bước xuống xem xét qua loa rồi trở lại ngồi sau vô lăng, lặng thinh. Lọ Lem lại hỏi:

-Xe sao vậy?

-Không sao cả.

-Sao không chạy?

Hùng quay người lại, ngây dại nhìn vào mặt Lọ Lem, anh nói:

-Lọ Lem ạ, tôi yêu em lắm. Em có bằng lòng làm vợ tôi không?

-Đừng nói chuyện đó lúc này. Anh đưa tôi về đi. Dịp khác sẽ nói.

-Nhưng tôi không thể sống thiếu em được. Em hãy nói là em bằng lòng đi.

Rồi Hùng ôm cô gái, kéo cô vào lòng.

Lọ Lem không chống cự, cô chỉ nói:

-Anh làm gì thế? Nếu anh không biết cách chinh phục tôi thì anh không thể sống với tôi được đâu.

Nhưng Hùng rất lì. Anh ta luồn bàn tay ra sau lưng Lọ Lem, cố mở chiếc nịt vú. Lọ Lem đớp một phát vô vành tai của hắn, bật máu.

Hùng rú lên. Cửa xe bật ra. Lọ Lem thoát được ra ngoài. Cô vừa chạy vừa che ngực. Một chiếc giày đã bị kẹt trong xe hay văng đâu mất. Cô ném nốt chiếc còn lại và đi chân đất qua đường. Một chiếc xích lô đạp trở tới.

-Cho tôi về đường San Hô.

Người phu xe già đẩy xe cho có trốn rồi nhảy lên đạp, không hề để ý đến thái độ hốt hoảng của cô gái.

VUA MÈO

Đạo Hiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đi Tìm Trái Tim Của Biển

Lọ Lem đến bìa rừng khi trời vừa đứng bóng. Chưa bao giờ cô hấp tấp đến như thế. Cô đi như chạy trên lối mòn. Trong chiếc túi hình ống quen thuộc của cô chỉ có một bộ quần áo, vài thứ lặt vặt, một chùm nho, vài chiếc bánh galette, một gói trà.

L

Khi còn cách ngôi nhà sàn chừng mười thước cô nghe bên trong có tiếng bước chân và lòng cô rộn lên niềm vui. Cô chạy nhanh đến cầu thang dự định sẽ làm Vua Mèo bất ngờ. Nhưng khi bước lên được ba bậc thì cô nhìn thấy một con rắn cạp nong nằm khoanh ở đó. Thấy cô, nó thụp đầu xuống nằm im, cô cứ để mặc nó nằm đó và bước tiếp. Ở ban công, cô gặp một lúc ba con hổ đất đang bò trườn đi, đầu ngẩng cao, nhưng chúng cũng vội khoanh tròn lại khi nhận ra sự có mặt của cô gái. Lọ Lem lấy làm lạ, cô dừng lại ở ngưỡng cửa và gọi nhỏ:

-Vua Mèo ơi! Em về đây.

Bên trong có tiếng đáp lại:

-Lọ Lem! Lọ Lem!

Và con sáo đen từ đâu sà xuống, đập ngay khung cửa sổ. Lúc này cô nhận ra trong nhà đang đầy rắn. Một con hổ mang chúa to lớn nằm khoanh trên bàn, bên cạnh cái giỏ mây và lọ hoa.

Lọ Lem lạnh người. Cô bước vào nhà. Đàn rắn sợ hãi trốn đi rất nhanh. Con hổ mang chúa phóng vọt qua cửa sổ mất dạng. Cái phóng nhanh và mạnh mẽ ấy làm cho con sáo đen hoảng hốt bay lên.

-Lọ Lem! Lọ Lem!

Nhưng cô gái không để ý gì đến những tiếng kêu ấy. Cô đứng bên chiếc bàn nhỏ thường khi cô và Vua Mèo vẫn ngồi trò chuyện. Cái giỏ mây nhỏ nhắn, xinh đẹp đã được đan một cách tỉ mỉ, lồng vào những hoa văn lạ mắt. Cô mở nắp giỏ ra, ngạc nhiên trước những nhánh san hô rực rỡ và những vỏ ốc lộng lẫy, cô chưa từng thấy bao giờ. Nhưng lúc ấy lòng cô tê tái vì một nỗi sợ hãi ngấm ngấm. Dường như quanh quất đâu đây, ẩn dấu trong im lặng, trong vẻ đẹp của những con ốc biển, những hình hoa văn trên giỏ mây, những đóa tường vi lẻ loi cắm trong chiếc cốc thủy tinh, là một sự bất hạnh lớn cho cô và cả cho người đàn ông lạ lùng kia. Lọ Lem chạy vô buồng, mở cái rương gỗ Vua Mèo thường dùng đựng quần áo, tất cả còn nguyên vẹn, hai bộ đồ cô mua cho ông, cái đồng hồ cũ và một tấm ảnh bán thân của cô không biết Vua Mèo đã lấy được ở đâu. Lọ Lem cầm cái áo lên, áp mặt vào trong đó. Chiếc áo được giặt sạch quá, không để lại một chút hơi hương gì.

Lọ Lem chạy ra cửa sau nhìn xuống vườn bắp nhưng cô không thấy gì ngoài những con sóc nhỏ đang chuyền càn. Buổi trưa rừng im lặng lạ thường. Tiếng con chim gõ kiến khua lốc cốc từ ở đâu rất xa vọng lại.

Lọ Lem thân thờ trở vào nhà, cô nhặt một vỏ ốc lên xem, rồi lại đặt vào giỏ. Những đóa hoa tường vi đã bắt đầu héo, cánh rũ xuống như đôi mắt sắp nhắm lại.

Lọ Lem ra ngoài ban công rồi bước xuống thang gác. Cô đi ra vườn rảnh. Khu vườn vẫn im lặng nhưng nhìn kỹ mới thấy dấu cỏ bị dầy nát. Một cái vỏ rắn nằm nhẹ tênh nơi đó. Lọ Lem bước vào túp lều, chiếc bàn thấp vẫn còn đó nhưng những lồng rắn đã được mở ra, rỗng không. Lọ Lem lại bên khóm tường vi, thấy hoa nở rực rỡ, nhưng vẻ đẹp ấy dừng dừng đến độ làm

cô sợ hãi. Cô lại bỏ đi. Một con gà rừng đứng trên lối mòn trong vườn nhìn cô rồi vụt bay, đôi cánh vỗ nặng nề mất hút trong những đám lá.

Bếp lửa ở ngoài sân đã tắt ngấm, một con kỳ nhông đứng im lặng trên que củi giương mắt nhìn cô. Con sáo đậu xuống bất ngờ làm con kỳ nhông hoảng hốt bỏ chạy. Lọ Lem hỏi:

-Vua Mèo đâu?

Nó quẹt mỏ, không đáp. Bỗng nhiên cô nghĩ đến ngôi mộ trong rừng và thấy Vua Mèo đang nằm chết nơi đó. Cô kêu lên một tiếng thảng thốt và đứng bật dậy.

Cô bước nhanh trên lối mòn, dẫm trên lá khô và nghe rất rõ tiếng gãy rãng rãc của những cành nhỏ dưới chân. Cô đi quanh bờ hồ một vòng dù không hy vọng gì gặp Vua Mèo ở đó. Cô biết rằng mình đang chịu một sự bất hạnh mà chỉ có phép lạ mới mong cứu vãn nổi. Cô dùng hai tay vệt lá ra mà đi. Trên vạt cỏ xanh, hoa tường vi nở rục rở khắp nơi. Năm mộ vẫn nằm lẻ loi và bình yên nơi đó, không một dấu chân người, không một vết tích nào xa lạ. Lọ Lem ngồi xuống cỏ và khóc.

Bây giờ thì cô biết Vua Mèo đã đi đâu rồi. Nỗi bất hạnh đã tràn ngập trong cô. Cô nghĩ đến trái tim lớn của biển đang đập. Nó ở đâu vậy, nó tồn tại hay không dưới lòng biển sâu thăm thẳm và giá lạnh kia?

Không bao giờ, sẽ không bao giờ có một trái tim như thế, chỉ có luồng nước khủng khiếp chảy quanh đảo chim sẽ nhận chìm đi tất cả mà thôi.

Bây giờ thì cô không có gì phải vội vàng. Chàng trai đang nằm dưới mộ này đã vì cô mà chết, cô đã tạ ơn chàng bằng những đóa hoa, nhưng cô sẽ tạ ơn Vua Mèo chỉ bằng những giọt nước mắt, giọt nước mắt nhỏ nhoi sẽ mất tăm giữa muôn trùng sóng nước, sẽ khô se trong gió biển. Giống như ngày xưa, khi dòng nước hung hãn ấy cuốn cha cô đi, cô không thể quên cái cảm giác lẻ loi cô độc khủng khiếp giữa trời và biển, giữa rừng và gió... Về sau

này cô vẫn tưởng rằng đời mình sẽ không bao giờ trải qua sự cô đơn như thế nữa.

Xế chiều Lọ Lem ra đến ghềnh đá. Ở đó cũng vắng lặng, chỉ có gió và biển rì rầm. Chim đã bay đi đâu hết, bầu trời sáng chói lòa và trống không. Cô leo qua những mô đá, đến những chỗ Vua Mèo thường ngồi, tình cờ nhặt được chiếc sáo trúc. Cô đưa lên miệng thổi, âm thanh thoát ra, vô nghĩa, lạc điệu, buồn tẻ. Lọ Lem nhận ra một con chim đang đậu lẻ loi trên mỏm đá cao. Nó nhìn cô mà im lặng. Nó đứng làm gì một mình như thế khi bầy đàn đã bay đi hết rồi. Cô đến gần con chim lớn. Nó bay vụt lên không.

Cô ngồi ôm gối, dăm dăm nhìn cái vệt xanh sẫm màu ngoài kia. Nó vẫn nằm đó từ bao nhiêu năm nay, hiền lành và thơ mộng đến thế, sao bao người đã phải trả bằng mạng sống của mình mà không tới được? Sao cái vẻ đẹp thần tiên bí ẩn kia lại được vây bọc bởi sự tàn nhẫn?

Sẫm tối, Lọ Lem trở về ngôi nhà sàn của mình. Bây giờ cô lại sống một mình giữa rừng đêm như ngày cô chưa gặp Vua Mèo. Nhưng cô không sợ. Cô cứ đinh ninh rằng đêm nay Vua Mèo sẽ hiện về, cô sẽ ngồi đợi ông bên chiếc bàn gỗ kê gần khung cửa sổ mở ra khu vườn đầy những con sóc dơi có cánh.

Lọ Lem thắp ngọn đèn mỡ trần và ngồi chờ. Trời không có trăng nhưng ánh sao làm cho khu vườn sáng lên một chút. Cô sẫm soi từng cái vỏ ốc. Tất cả đều lạ lùng, chúng như trong cổ tích hiện ra. Cô đã từng sống suốt tuổi thơ trên vùng biển này nhưng chưa từng thấy có những vỏ ốc nào đẹp như thế. Cô biết Vua Mèo đã tìm chúng ở đâu rồi. Những cái vỏ ốc to lớn có hình dáng của những lâu đài ngọc bích dưới đáy biển, có cái chỉ nhỏ như một đóa hoa. Những nhánh san hô đỏ tía thì rực lên vẻ sáng kiêu kỳ trong bóng tối. Cả cái kho tàng ấy bỗng sáng lên long lanh và đầy sức sống trong đêm. Chúng trò chuyện với cô, chúng chớp mắt, mím cười, chúng phả vào cô ánh sáng lạnh lẽo của mình. Cô vuốt ve chúng, nước mắt cô long lanh trên những vân đá rồi tan biến đi. Cô khóc và ngủ quên giữa đêm khuya.

*

Lọ Lem đến ghềnh đá khi nắng đã chan hòa trên mặt biển. Chẳng hiểu sao chim vẫn không bay về. Bầu trời vẫn hoang vu, mây vẫn xa. Cô sẽ nói lời nào để từ giã những đám mây kia?

Đứng ở đây cô có thể nhìn thành phố lô nhô xa. Những mái ngói ẩn hiện trong vòm cây, những bức tường trắng của các cao ốc và cột ăng-ten đài truyền hình mọc lên từ ngọn đồi trọc, bên dưới ngọn đồi ấy là khách sạn Hải Âu.

Lọ Lem xách cái giỏ mây leo xuống. Đá chông chát ngổn ngang chung quanh. Đá của một trăm ngàn năm lạnh thình. Không biết ai đã đem chúng đến bày trên bờ biển này để hôm nay nghe cô nói lời từ biệt. Lọ Lem đặt bàn tay mảnh dẻ của mình lên vách đá ẩm ướt. Cô sờ soạng nó không rời, cô men theo nó, chui qua một cái hang trống dâm dấp nước để đi xuống biển.

Có lẽ hôm trước Vua Mèo cũng ra biển bằng lối này. Đá lạnh toát, sần sùi và lạnh thình.

Lọ Lem cứ để nguyên quần áo lội xuống nước. Nước lên tới ngực cô, nước ấm và vẫn nồng nàn như ngày nào. Cô dừng lại ở độ sâu ấy để hít một hơi dài rồi lặn xuống. Cái giỏ mây nặng lôi cô đi rất nhanh. Cô đạp chân để lướt đi qua những đám rong, những chùm nắng long lanh, những đàn cá nhỏ sặc sỡ. Biển rục rờ, trẻ trung và xinh đẹp. Xưa nay biển đối với cô vẫn hiền lành độ lượng và chân thật.

Hai tay cô giữ chắc cái giỏ mây trước ngực. Biển sáng đến nỗi cô có thể nhìn thấy những hạt cát nhỏ, những lá rong li ti và những đường vân tinh tế của vỏ ốc. Cô nằm sát đáy biển, giữa một rừng san hô màu hồng nhạt. Một con cá phượng màu xanh đen bơi đến gần cô, nhìn cô và lại gần cái giỏ mây. Cô mở nắp giỏ ra. Những vỏ ốc của Vua Mèo sáng lên khác thường.

Chiếc giỏ nằm vững vàng trên nền san hô như một chiếc rương đựng đầy châu báu.

Lọ Lem bơi quanh nó một vòng, vẫy tay chào rồi vươn người ngoi lên mặt nước.

Đào chim hiện rõ hơn bao giờ hết trong nắng sớm. Biển êm ả và ấm áp. Cô bơi những hải dài ra khơi. Có những lúc cô lặn xuống lướt đi thật nhanh. Biển xanh ngắt ở ngoài sâu và cô mơ hồ nghe tiếng sóng vỗ ở đâu đó trong lòng biển. Cô hình dung ra trái tim lớn đang đập. Nhưng khi cô ngoi lên thì tiếng đập ấy tắt ngấm chỉ còn nghe tiếng bọt nước vỡ rào rào quanh mình.

Cô bơi thong thả. Đào chim mỗi lúc một gần hơn. Những con hải âu lác đác xuất hiện kêu quang quác trên đầu cô, chúng bay quanh và tụ lại thành một đám mây lớn. Chúng có vẻ hoảng hốt và rối rít.

Nhưng lòng cô thì bình thản. Cô vẫn tiếp tục bơi. Đàn chim vẫn bay theo cô cho đến khi cô tới gần sát vùng nước xoáy. Thực ra nó không ghê rợn như cô tưởng. Ở chỗ ấy, nước sẫm màu hơn và hoàn toàn không có sóng. Một chỗ lõm sâu xuống như cái rốn và từ đó mơ hồ vang lên tiếng hú của gió.

Đào chim ở ngay trước mặt, lộ nhô những chòm cây thấp mọc rải rác trên thảo nguyên mênh mông, thanh bình.

Chim đã kéo đến rất đông, chúng bay vùn vũ trên đầu cô: cồng cộc, cốc đế, cò, sếu, hải âu, yến trắng... rợp trời. Chúng kêu rối rít, không biết chúng muốn ngăn cô hay đón mừng cô. Dẫu sao bầy chim cũng làm cho cô thêm can đảm. Cô bơi quanh quanh một lúc để quan sát chỗ nước xoáy, càng lúc cô càng thấy nó có vẻ hiền từ hơn. Thế là cô quyết định bơi thẳng vào.

Nhưng cô đã chạm phải một sức mạnh khủng khiếp. Nó cuốn cô đi nhanh đến không ngờ. Mọi cố gắng cưỡng lại để bơi theo hướng của mình đều vô ích. Nỗi sợ hãi tràn ngập cô và rất nhanh cô nghĩ đến cha cô, đến

Vua Mèo, những người cũng đã trải qua cái giây phút khủng khiếp này. Nhưng cô không kêu lên được một tiếng. Cái sức mạnh tàn nhẫn ấy cuốn cô vào rốn của nó, hút cô vào cái lòng chảo ghê rợn ấy.

Thoạt đầu là bóng tối dày đặc. Cô mở to mắt vẫn không nhìn thấy gì cả, đến khi cô ngộp thở và sắp ngất đi thì bỗng ánh sáng ở đâu chói lòa. Lọ Lem dùng hết sức mình đập nước phóng về hướng vệt sáng ấy. Cái sức mạnh ghê gớm lúc này cũng đẩy cô về hướng đó, người cô bắn đi như mũi tên.

Đột nhiên khí trời tràn ngập lồng ngực. Cô thấy mình đang nằm trên mặt nước hoàn toàn phẳng lặng và xa lạ. Bầu trời trên đầu cũng xa lạ.

Cô đã trải qua bao nhiêu ngày đêm hay chỉ trong chốc lát? Cô không biết mình còn sống hay đã chết rồi. Bỗng nhiên cô tỉnh dậy trong hoàng hôn tím ngát giữa thảo nguyên mênh mông trống trải.

Trời trong và mây xa quá. Những đám mây phớt hồng ở tận cuối trời cũng lặng im như hoàng hôn.

Lọ Lem trở mình ngồi dậy và cô nhận ra ngay rằng mình vừa làm vỡ những vật gì dưới chân.

Đó là những trứng chim lớn như trứng vịt màu trắng có vân xám. Những trứng chim vỡ nằm lẫn trong cỏ. Cô hoảng hốt lùi lại và làm vỡ thêm những trứng chim khác sau lưng mình. Cuối cùng cô phải ngồi xuống, thận trọng quan sát mặt đất.

Ẩn dưới lớp cỏ cao là vô số ổ chim được bện bằng cỏ khô, rong rêu hay cọng tranh. Cô nhặt một trứng lên xem, thấy có cả những đường vân màu nâu sẫm trông rất đẹp. Cô trả trứng vào tổ và gom các trứng vỡ lại. Cô ăn những lòng đỏ trứng và vui những thứ còn lại dưới lớp cỏ khô. Cô thấy tinh táo hơn và bước chân cũng chính xác hơn giúp cô có thể tránh được những tổ trứng gặp trên đường đi.

Áo quần cô đã khô nhưng những cơn gió nhẹ lúc hoàng hôn cũng làm cô thấy gai gai lạnh. Cô nghĩ không biết mình sẽ qua đêm ở đâu và như thế nào. Chiều xuống làm cô lo sợ hơn. Cô nhìn khắp chung quanh nhưng không tìm thấy một mái nhà nào. Đồng cỏ trải dài mùt mắt, thỉnh thoảng mới có vài đám cây thấp điểm trang cho cái nền xanh êm ả của cỏ.

Nắng tắt dần, gió càng lạnh hơn. Cô vừa đi vừa gom cỏ khô để chui vào đó ngủ qua đêm.

Nhưng trời hãy còn sáng. Trên đồng cỏ đã nghe lác đác tiếng lũ chim non kêu chiêm chiếp. Một đàn cò trắng vừa từ biển bay vào nghiêng cánh đáp xuống trên những cây chồi. Tiếng chim non kêu huyên náo hơn.

Lọ Lem gom được một ôm cỏ khô và xăm xăm đi đến chỗ rừng chồi vì cô hy vọng nơi đó sẽ kín gió hơn. Bỗng nhiên cô nhận ra một ánh lửa nhỏ tận đằng xa, cô mừng quá chạy băng tới. Trong ánh sáng bập bùng của ngọn lửa, hiện ra một căn lều cỏ trơ trọi giữa đồng trống. Lọ Lem đi chậm lại.

Cô nhìn thấy một cái bóng thấp thoáng bên ánh lửa và cô ngồi thụp xuống quan sát. Dường như đó là một con người, người ấy đang ngồi sưởi ấm. Nhưng Lọ Lem vẫn còn sợ. Cô cúi khom người, chạy giữa đám cỏ cao và đến gần sát bếp lửa. Nhưng khi dừng lại, ngược nhìn thì cô rú lên, đứng chết lạng giữa trời.

Người đang ngồi sưởi vụt đứng dậy, chạy đến. Ông bế cô lên, đem đến bên đồng lửa định đặt cô nằm xuống cỏ khô nhưng Lọ Lem không chịu rời ông. Cô cứ ôm lấy ông, vùi mặt mình trong ngực ông và khóc nức lên.

Đàn chim đi ăn đã trở về. Chúng bay rợp trời, kêu quang quác, lũ chim non trong tổ đáp lại bằng những tiếng lảnh lót hơn. Cả một rừng tiếng động chọt dấy lên rộn rã, cuống quýt và say đắm.

Viết xong ngày 19 tháng 7 năm 1988

ĐÀO HIẾU